

ЯНИС МАРИС

ЧЕРНИЯТ АНГЕЛ

Превод от гръцки: Петър Евтимов, 1987

chitanka.info

1

Всичко започна от едно обаждане по телефона. Едно странно обаждане към десет вечерта, два часа след пристигането ми в Атина.

— Господин Никодимос?

— Същият.

— Добре дошли.

— Кой се обажда?

— Няма значение. Да речем, ваш приятел.

Не само начинът, по който говореше непознатият, беше странен. Гласът, пресипнал, но ясен, сякаш идеше отдалеч и същевременно — отблизо. Не бих могъл да кажа дали принадлежеше на мъж или на жена. А носеше и ироничен оттенък.

— Добре ли пътувахте?

— Много добре.

— Значи се забавлявахте?

За миг помислих да затворя телефона. Този човек — мъж или жена — си играеше с мен. Победи обаче любопитството. Кой беше той и откъде знаеше, че се намирам в Атина?

— Доста — рекох.

— Браво. Малко развлечение нямаше да ви навреди, като се има предвид какво ви очаква тук.

— Какво ме очаква?

От другия край на жицата долетя тих, странен като гласа, приглушен, изпълнен със злост, но фалшив смях.

— Сериозно, не можете ли да си представите?

— Не.

— Видяхте ли се със скъпите си роднини?

— Не съм се виждал с никого. Защо се обаждате?

— От интерес.

Сега гласът бе по-саркастичен.

— Интересувам ли ви?

— Много.

Това беше женски глас, който се мъчеше да звучи неутрално. И, изглежда, телефонираше отблизо. Може би от самия хотел, в който бях отседнал.

— Причината?

— От съжаление.

Защо продължавах разговора: просто любопитство, забавление или някакво предчувствие?

— Мислите ли, че съм човек, когото трябва да съжаляват?

— И още как. Кой не би съжалил човек, обречен на смърт?

Засмях се:

— Аз ли съм „обречен на смърт“?

— Именно.

— Какъв вид смърт?

— Не естествена, разбира се.

Придадох колкото можех по-весел тон на гласа си:

— Нима ще ме убият?

— Отгатнахте.

— Твърде интересно. А защо ми съобщавате това?

— За да ви предупредя.

— Така, анонимно?

— За съжаление не мога да действувам другояче. Без съмнение вие не вярвате на думите ми.

— Нито дума. Да не би да сте очаквали обратното?

— Сега — не. Но след известно време ще започнете да ми вярвате. Поздрави на скъпите ви роднини. Наистина, защо не дойдоха да ви посрещнат?

— Не ги предизвестих, че пристигам.

Отново долетя тихият грозен смаях. Този път бях сигурен, че насреща си имам жена.

— Защо се смеете?

— Защото сте наивник. Всички знаят, че сте пристигнали. Лека ви нощ.

Страниният ми събеседник затвори телефона. Набрах веднага номера на централата на хотела.

— Кой ми позвъни? — попитах.

— Една минутка.

Гласът на телефонистката беше свеж, приятен като глас на радиоговорителка. Съвсем противоположен на онзи, който слушах преди секунди.

— Ало?

— Аз съм, госпожице. Открихте ли?

— Да. Телефонирали са ви оттук, от хотела.

— От коя стая?

— От телефонната кабина.

— Случайно да знаете кой?

— За съжаление не.

— Благодаря.

Затворих телефона и се замислих. Наистина щеше да бъде смешно да ме занимава този изроден тип. Всичко, което издрънка, бяха глупости. Откъде обаче знаеше името ми, някои подробности за мен и пътуването и защо спомена за роднините ми? „Бабини деветини“ — рекох си. Навярно някой стар познат ме е видял да влизам в хотела и е решил да си направи шега. А не беше изключено да е някой съвсем непознат клиент на хотела, извратен и ненормален, който се забавлява по този начин. Видял е името ми и номера на стаята. Колкото до „роднините“, кой човек няма роднини? А може да беше и някое хлапе, чиито родители са го оставили само в хотела. Да, как не ми дойде наум по-рано? Този странен, без полов глас трябваше по-скоро да е детски. Някое разгледено копеле, което се забавляваше.

Облякох сакото си и слязох във фоайето.

Намирах се в Атина, която никога беше мое родно място, а в този момент бях неизвестен чужденец. Хотелът — същият, както толкова много хотели в Рим, Париж, Лондон. Луксозен, уютен и в същото време чужд. Без да искам, хвърлих изучаващ поглед върху хората, които се намираха в този момент във фоайето. Да не би някой от тях да беше странният ми събеседник? Дебел господин, потънал в дълбоко кресло, четеше вестник. Някаква жена, която не можеше да бъде друга освен американка, говореше гневно на тънко, високо тринадесетчетири инадесетгодишно момче. Още пет-шест клиенти, каквито бих могъл да срещна в който и да било подобен хотел в Европа.

Отидох на бара. Барманът имаше милия израз на всички бармани по света. Поръчах си питие.

От мястото си можех да наблюдавам входа и трите телефонни кабини. От една от тях ми беше телефонирал преди няколко минути странният ми „непознат“. Мина ми през ума да попитам бармана, но се отказах. Щеше да бъде глупаво. Кабините бяха три и кой знае кои са влизали и излизали от тях през това време. Той оставил чашата пред мен. Чувствувах нужда да поговоря с някого:

— Доста е студено за Атина и за сезона — казах.

Барманът пое веднага топката. Изглежда, му харесваше да приказва с клиентите си, пък в този момент бях единственият, когото трябваше да обслужва.

— През последните години климатът се промени съвсем. Пролетта заприлича на зима.

И сниши гласа си доверително:

— Твърдят, че това се дължало на радиацията от атомните взрывове. Аз, да ви кажа, вярвам.

— Можете. Във всеки случай Атина е станала неузнаваема.

— От много време ли не сте идвали?

— Приблизително петнадесет години.

— Е, тогава, разбира се, че ще я намирате неузнаваема.

Поразходихте ли се из града?

— Не. От аерогарата дойдох направо тук.

— Неузнаваема, ви казвам. Неузнаваема. Още едно?

— Ако и ти пиеш с мен.

Изпитвах нужда от компания. В този град, който беше родното ми място, тази вечер се чувствувах по-чужд, отколкото в чуждите градове, в които бях живял през последните петнадесет години. Внезапно се сетих за въпросните „роднини“, които познавах толкова малко и с които ми предстоеше среща. И друг клиент бе дошъл на бара.

— Едно уиски, моля — чух го да казва.

Този глас!... Обърнах се изненадан. На другия край на тезгая бе седнал млад човек между двадесет и две и двадесет и пет години, в ярък жълт пуловер, с шалче на шията, шлифер в ръка и коси, подстригани високо и вчесани напред. Женственият му вид и тънкият

глас подсещаха, че принадлежи към „третия“ пол. Барманът му наля, като ми смигваше.

— Мяркала ли се е насам майка ми? — попита младежът.

— Не, господин Аргирис.

Постарах се да не изтърва нито дума. Този особен глас на хората от неговия тип — тънък и малко прегракнал — не приличаше ли на гласа по телефона? Младежът изпразни наведнъж чашата си.

— Като я видиш, кажи й, че ще закъснея.

Той изскочи, без да плати, с шлифера, сгънат като пакет под мишница, и се отдалечи. Барманът дойде пак при мен, като клатеше глава:

— Все повече стават „тези“. Но какво да прави момчето? Майката шари натам-насам с някакви изступани типове, а за бащата дори не знае къде се намира. Но са фрашкани с мангизи. Знаете ли кой е?

— Отде да зная.

— Синът на Ставрос Аргирис. Мангизи... мангизи...

Дали не беше той? Попитах въпреки опасността, която съдържаше въпросът ми:

— Този Аргирис не говореше ли по телефона от кабината, малко преди да сляза?

Барманът ме изгледа изненадан. Въпросът беше неочекван и извън темата на разговора ни.

— Моля?

Повторих по-ясно думите си.

— От кабината ли? Да... май че да... Защо?

— Имам си причина. Постарай се да си спомниш.

— Струва ми се... но... не. Не съм сигурен. Виждате колко хора минават оттук.

След малко престанах да бъда единственият клиент на бара. Дойдоха трима-четирима души и компаньонът ми ме изостави. Тъкмо си мислех дали не беше по-добре да се разходя из града, или да се кача в стаята си да поспя, когато усетих нечий поглед да пронизва гърба ми. Не зная дали ви се е случвало някога да почувствувате, че ви наблюдава някой, когото не виждате. Обърнах се рязко. Не бях

събркал. Един дебел господин на средна възраст, седнал в креслото, ме гледаше изучаващо. Погледите ни се срещнаха и той бавно извърна очи встриани. Наистина, дали ме следеше, или ме гледаше случайно, както се случва обикновено, когато човек е сам, без да върши нещо конкретно? Трябваше да се сдържа. Тъпашкото обаждане по телефона ме беше изнервило.

Готовех се да стана от стола — трите чаши, които изпих, ми завъртяха главата — и да се кача в стаята си, когато я съзрях. Не зная дали беше най-хубавата жена, която съм виждал през живота си, но без съмнение беше най-прелестната. Тя слезе от централната вътрешна стълба на хотела и прекоси фоайето със стъпка на принцеса. Носеше къс, много скъп кожух, а зад нея вървеше един от онези невероятни зверове, които наричат „разкошни кучета“. Стори ми се, че ме погледна, но не бях уверен. Дебелият тип стана да я посрещне. После и двамата излязоха от хотела. От мястото си можах да видя как се качиха в голяма черна кола. Извиках бармана за сметката.

— Коя беше тази дама — попитах. — Тази с кученцето?

Той се усмихна.

— Хубава жена, нали?

— Много. Коя е?

— И аз не зная. От няколко дни е в нашия хотел и не е известна. Името ѝ е Кондалексис. Мисля, че е от Египет. Ще се разходите ли?

— Не, ще отида да спя.

Когато влязох в стаята си, беше единадесет часът. Макар че бях уморен, сънят дойде едва след полунощ. И тъкмо тогава иззвъння телефонът. Както дремех, взех слушалката, ала дрямката ми изчезна мигновено:

— Не страдате ли от безсъние?

Беше същият мръснишки, тънък, фалшив глас.

— Помислихте ли си по-сериозно за онова, което ви казах? — продължи той.

— Вие сте луд.

— Не съм. Просто ви предупреждавам.

— Нямам настроение да слушам глупости.

— Не се преструвайте. Сега започвате да вярвате на думите ми. А когато се срещнете с вашите мили роднини...

— Върви по дяволите...

Затворих телефона нервиран, но можах да чуя част от най-отвратителния, нечовешки смях на непознатия. Набрах веднага централата на хотела.

— Пак ли позвъниха от кабината?

Сладкият глас на телефонистката беше спокоен:

— Не, господине. Този път поискаха стаята ви отвън.

— Благодаря.

— Ако ви потърсят пак...

— Не ме свързвайте. Искам да спя.

— Разбрано, господине.

Затворих телефона. Какво в края на краищата искаше този човек — мъж или жена — с „предупрежденията“ си? Отново в съзнанието ми се появи „без половият“ господин Аргирис. Дали не беше той? Само на такова лице би прилягал този глас.

Утре трябваше да се постараю да се срещна с прословутите си роднини.

Атина не беше облякла най-хубавата си дреха, за да посрещне „блудния“ си син, когато пристигнах снощи. Над Сароническия залив бушуваше буря, а на аерогарата ни посрещна влажен и хаплив вятър. Тази сутрин обаче Атина стана Атина, която познавах, а нейната пролет — най-красивата в света. Най-напред ме събудиха златните лъчи на едно златно слънце, които се провираха през малкия процеп между завесите. Станах и отворих прозореца. Площад „Синдагма“ се къпеше в светлина, гъльбите образуваха пъстър подвижен килим пред паметника на Незнайния воин. Акрополът сякаш плуваше ефирен в златистосиния въздух на града. Поех въздух с пълни гърди. Вчера не бяхоловил, но днес чувствувах с цялото си тяло и душа: връщах се в град, който обичах, който въпреки дългото ми отсъствие беше мой, в една родина, която беше най-хубавата родина в света. Имах усещането, че сякаш съм пристигнал в Атина тази сутрин, а не снощи. Вчерашният студен град с бара, с уискито, с бъбривия барман и луксозния, но безличен хотел бяха в друг град, чужд и непознат.

Подсвирквайки си някаква мелодия, не си спомнях от коя песен, влязох в банята. И там, под освежаващата вода, се сетих за двете обаждания по телефона. Сега обаче те бяха изгубили вчерашното си значение. Намерих ги незначителни и смешни. Някакъв мързеланко, който си няма друга работа, си прави злонамерени шеги.

Изпълнен с добро настроение и ободрен от банята и златното утринно слънце, слязох и закусих с апетит. Срещу мен Александрос Аргирис пиеше чаша плодов сок. Сега, на светлината на деня, лицето му изглеждаше още по-изкривено, личеше, че русите му коси са изрусени, извратеността му се набиваше още по-силно. Беше сменил снощния жълт пуловер със син и видът му бе на напълно щастлив човек. Едва издържах на изкушението да кажа: „Драги младежо, днес не ми се обади по телефона“.

Той повдигна преждевременно оstarелите си очи и спря погледа си върху мен. Поздравих го, без да зная и аз защо.

Изненадан, той ми отговори с кимване на глава. Не му обърнах повече внимание, довърших закуската си и излязох от хотела. Портиерът в униформата с еполетите ми се поклони. Стори ми се сърден и приятелски настроен.

Днешното ми излизане имаше цел. Трябваше да се срещна с адвоката на „семейството“. Това всъщност беше и причината за идването ми в Атина. Имах адреса му и не взех такси. Кантората му, на улица „Акадимиас“, не беше далече и утринната пролетна разходка ми доставяше удоволствие.

Очакваха ме и една секретарка с подчертано добри маниери ме въведе веднага в кабинета му с тежка мебел и подвързани в златистожълто книги по рафтовете. Апостолос Мелахринос, адвокатът на семейството ми, беше същият, както го помнех от последната ни среща. Едър, внушителен, „светска личност“. Само гласът му бе станал по-малко гръмлив, а косите му — по-бели.

— Радвам се, че ви виждам отново, господин Никодимос. За последен път се срещнахме през...

— И на мен ми е трудно да си спомня точно.

— Разбира се, измина толкова време. Аз оstarях, а вие...

— На път съм да останея.

— Колкото е „на път да остане“ един тридесет и пет годишен мъж.

— Тридесет и седем. Бихте ли желали да поговорим по въпроса? Апостолос Мелахринос смени светския си израз с делови.

— Както ви писах, покойният ви вуйчо...

Разказа ми отново историята, която знаех. „Покойният ми вуйчо“, който никога не е бил съгласен с брака на майка ми с баща ми и кракът му не е стъпил нито веднъж у нас, ме е направил свой наследник.

— ... при никак си трудни условия.

— Условията ще разискваме по-късно, господин Мелахринос. Сега бих желал да ми разкажете това-онова за вуйчо ми. Той се е оженил, ако не се лъжа, малко преди смъртта си.

— Една година.

— За жена...

— Двадесет и пет години по-млада от него. Не сте ли се запознавали с нея?

— Как, след като толкова дълго ме нямаше тук!

— Рекох, да не би по време на някое тяхно пътуване в чужбина.

— Вуйчо ми избягваше каквато и да била среща с мен. Бях повярвал, че ме мрази, както мразеше баща ми. Останах поразен, когато ми писахте за наследството.

Адвокатът се засмя никак тъжно.

— Вуйчо ви ви обичаше. Много повече, отколкото можете да си представите, може би повече, отколкото си мислеше и самият той. Бях негов приятел в продължение на години. Спомням си как ме отмъкна, уж случайно, когато вие бяхте дете, в градската градина. Да, драги — Мелахринос въздъхна, — той ви обичаше много, както обичаше и покойната ви майка.

— Никога не го е показвал.

— Беше опърничав. Човек с нежни чувства, но инат.

— Опознахме ината му много горчиво — рекох.

— Мога да ви уверя, че той се разкая за това. Малко преди деня на ужасната си смърт...

Прекъснах го:

— Защо „ужасна смърт“? Мигновената смърт от сърдечен удар, мисля, че е най-добрата смърт.

— От сърдечен удар ли?

Мелахринос бе свалил очилата си и ги бършеше с кърпата си.

— Нали умря от сърдечен удар? Така писаха вестниците, така ми писахте и вие.

— А... да...

Странно ми се видя държанието му.

— Не беше ли това причината за смъртта му? — попитах рязко.

Адвокатът си сложи очилата, сякаш щяха да му помогнат да изрече по-лесно онова, което искаше да каже.

— Не! — отсече той.

— А от какво тогава?

— Пред вас мога да говоря открыто. Въпреки държанието му аз зная, че ви считаше винаги за свой син. За свой единствен син! Не, вуйчо ви не умря от сърдечен удар! Вуйчо ви...

Той спря, сякаш някакво колебание промени решението му.

— Как умря?

— Бе убит! — отговори Мелахринос.

Изглеждах го като побъркан. Но в такъв случай вестниците, писмото, останалите...

Поне аз мисля, че го убиха — допълни той.

— Кой?

Той пак свали очилата си.

— Това не мога да ви кажа, тъй като подозренията ми не се подкрепят от никакво доказателство.

— Обаче имате съмнения!

— Да. Вуйчо ви беше отровен. Постарахме се да избегнем скандала и оттам излезе историята със сърцето.

— Но как? Не е възможно! А полицията? Не се ли намеси полицията?

— Намеси се.

— Тогава?

— Не можа да открие нищо. Така бе прието заключението, че вуйчо ви е прекалил с приспивателното лекарство. Сметнаха смъртта му за нещастен случай. Версията със сърдечния удар бе за печата и обществеността.

Той се развълнува.

— А вие? Вие вярвате ли на „нещастния случай“?

— Казах ви. Не!

Познавах Апостолос Мелахринос от времето, когато бях дете.
Сериозен, хладнокръвен, той беше човек, който мереще думите си.

— Кой го уби? — попитах.

— Не зная. Нямам сведения, които...

— Имате обаче съмнения — прекъснах го. — В кого се съмнявате?

Той не отговори. Върна се на мястото си, сложи си очилата и укрепен така зад бюрото и очилата си, възвърна отново самообладанието си.

— Няма значение. Може би ме подвеждат предубежденията ми.

— По отношение на кого?

Мълчеше. Мисля, че разбрах.

— Съпругата на вуйчо ми — попитах — как е?

— Много млада. Двадесет и пет години по-млада от Тимотеос Констас.

— Хубава ли е?

— Всички я намират за особено привлекателна.

— А вие?

— Хубостта ѝ е от онзи вид, дето...

Беше му трудно да продължи.

— Дето ви плаши ли?

— Дето не е... моят тип.

— А как се отнасяше към вуйчо?

— Тимотеос не се е оплаквал никога от нея. Мисля, че считаше жена си за безукорна.

Не беше необходимо да съм психолог, за да разбера, че Апостолос Мелахринос не хранеше симпатия към жената на Тимотеос Констас. Той се стараеше да скрие тази антипатия, но не му се удаваше.

— А вие? Вие считахте ли я за безупречна?

Той отбягна да отговори, казвайки:

— Не намирах този брак за хармоничен.

— Понеже вуйна ми беше толкова по-млада от мъжа си ли?

— И поради това.

— И поради какво друго?

— Казах ви. Магда Констас беше една жена... Както и да е, жена, която мисля, че не прилягаше на вуйчо ви.

Беше много смело, но го казах:

— Магда изневеряваше ли на вуйчо ми?

Той запали цигара, преди да отговори. Беше му трудно да произнесе онова, което очаквах.

— Изглежда — промълви накрая.

— И Тимотеос Констас знаеше за това?

Той отговори развълнувано:

— Не! В това съм сигурен. Тимотеос Констас не знаеше нищо.

Пък и самият аз не съм уверен.

Този път станах от мястото си. Направих няколко крачки. Адвокатът ме наблюдаваше през стъклата на очилата си. Внезапно застанах пред него.

— Господин Мелахринос — започнах, — защо не говорите искрено? Смятате ли, че вуйчо ми е бил убит от жена си?

Той не отговори и това беше вече отговор.

2

Никога не бях виждал Магда Констас. Изобщо не бях чувал името ѝ, преди да се омъжи, а и тогава не научих нищо за нея. Във внушителния кабинет на стария адвокат се помъчих да си представя как изглежда тази жена. „Всички я намират за особено привлекателна“ — каза Мелахринос. Млада, хубава, привлекателна, невярна. Дали не беше и убийца?

— Как умря вуйчо? — попитах.

— Една сутрин го намериха мъртъв в стаята му. Няя нощ в дома му бяхме на гости неколцина приятели. Отидохме си...

— И вие ли бяхте там?

— Да. Отидохме си към полунощ. Вуйчо ви беше в отлично настроение. Сутринта ми телефонира лично жена му. Бяха го намерили мъртъв в кревата. Отидох веднага...

Слушах разказа на адвоката със смесени чувства. За мене Тимотеос Констас беше образ близък и същевременно много далечен. Майка ми го обичаше и го обожаваше. Тя страдаше от ината му и искаше на всяка цена да се помири с него, но Констас остана непреклонен. Не прости на сестра си, че е сключила такъв брак. А сега слушах, че този студен и строг вуйчо се е криел, за да ме види в градината като дете, и ме е обичал с нежност, която egoизмът му не е позволявал да изяви.

— Трупът му още не беше вдигнат — продължи Мелахринос. — До него, на нощното шкафче, видях празно шишенцето от сънотворните хапчета. Магда изглеждаше разстроена. Тя ми разказа...

Слушах мълчаливо. Тя му обяснила какво се случило. След като изпратили гостите, си побъбрили малко. Магда отишla в банята, а мъжът ѝ си легнал. Спели в отделни легла в една спалня. Когато се върнала, видяла на нощното шкафче шишенцето и чашата. „Нещо не ме хваща сън и взех малко сънотворно“ — казал ѝ Тимотеос Констас. Не обърнala внимание. Той страдал от безсъние и тя била свикнала. Сутринта, когато се събудила, се изненадала, че мъжът ѝ спял още. Той

ставал винаги рано. Повикала го, но той не отговорил. Тогава станала. Отишла при него и с ужас установила, че Тимотеос Констас бил мъртъв. Като луда започнала да вика слугинята. После телефонирали на лекаря и уведомили Мелахринос.

— Когато пристигнах, лекарят още се суетеше там — продължи адвокатът. — И той беше съвсем объркан. Вуйчо ви страдаше от сърце, но не до степен, която крие непосредствена опасност. Лекарят не можеше да си обясни случилото се. Каза ми, че една прекомерна доза сънотворно лекарство би могла, разбира се, да нанесе фаталния удар върху слабото му сърце, но за това били необходими поне петнадесет хапчета, грешка, която Тимотеос Констас не би могъл да направи. Освен ако е събркал нарочно, както предположи съпругата му.

— А именно?

— Ако Тимотеос Констас е желал смъртта. Ако „нещастният случай“ е самоубийство. Нещо, в което тя изглеждаше, че вярва и в което аз...

— Не вярвате.

— Да, защото бях оставил приятеля си в отлично разположение на духа.

— Само поради това ли?

— Не само поради това. Както ни каза Магда, вуйчо ви сам е разтворил приспивателното в чашата. Чашата обаче не бе намерена на мястото й. Магда Констас не знаеше как е изчезнала. Тя обясни, че в суматохата не било изключено слугинята да е взела чашата и да я е измила заедно с другите съдове.

— А слугинята?

— Нито отрече, нито прие това. Не си спомняше.

— А защо отдавате значение на този факт?

— Защото един химически анализ щеше да докаже колко хапчета са били разтворени в чашата. Не е изключено, разбира се, Тимотеос Констас да се е самоубил. Ами ако не беше така?

— Не са ли могли да проверят колко таблетки са липсвали от шишенцето? — попитах.

— Не, защото не беше ново и никой не си спомняше докъде е било пълно.

— Не възприемате мнението, че слугинята е събркала и е измила чашата.

— Казах ви, че не разполагам с никакви доказателства.

Не знаех какво да мисля... Адвокатът изглеждаше сигурен в съмненията си, но фактите, които ми съобщи, съвсем не бяха убедителни. Най-напред съществуващата вероятността от самоубийство. Разбира се, Тимотеос Констас е бил в настроение, когато се е разделил с приятелите си, но кой може да надникне в дълбините на една човешка душа? Как са могли да бъдат сигурни, че това настроение не е било привидно? Тимотеос Констас беше човек, който умееше да прикрива чувствата си. Той обичаше сестра си, моята майка, и въпреки това имаше сили да не й прости през целия си живот. Адвокатът ми разкри днес особено нежните чувства, които този мой своеенравен вуйчо е хранел към мен и които никога не издаде. Защо зад настроението, което е констатирал Апостолос Мелахринос, да не са били скрити истинските чувства от последната нощ на живота му. Ако ли пък наистина се беше самоубил, защо го е сторил? Да допуснем, че е научил за изневярата на жената, която е обичал, и не е могъл да я понесе. Съществува и вероятността болестта на сърцето му да е много по-тежка, отколкото е допускал лекарят. Да не са били необходими много хапчета, за да бъде прекъснат животът му. И лекарят също не е бил сигурен. „А чашата?“ — помислих. Много пъти истината е толкова проста, че изглежда лъжлива. Следователно обяснението можеше да бъде тъкмо това, което е изложила Магда Констас — слугинята да е направила грешка.

— Как бяха решени наследствените въпроси? — обърнах се към адвоката.

Апостолос Мелахринос си играеше с някакъв документ на бюрото, без да го чете.

— Вуйчо ви оставя цялото си състояние на съпругата си при определени условия.

— Тоест...

— Вдовицата ще има право да разполага с цялата собственост освен с една сума, която е предназначена за вас, както и част от недвижимата собственост. Ако тя умре преди вас, собствеността ще премине изцяло във ваши ръце. Ако вие умрете преди нея, ще премине изцяло в нейни ръце. Ако тя се омъжи, докато сте жив, пак вие ще

наследите всичко от вуйчо си. Ако се омъжи след смъртта ви, всичко ще бъде нейно.

Не схванах добре.

— Какво е целял вуйчо ми с това объркано завещание?

— Мисля, че искаше семейната собственост Констас да не премине в чужди ръце.

— Но й разрешава да се омъжи в случай, че аз изчезна.

— Защото тогава му е все едно. С вашата смърт — да чукна на дърво — вашето семейство ще угасне, защото майка ви е единствената моя сестра, а самият той нямаше деца.

Не ме убеди, но не реагирах. Само попитах:

— Магда Констас има ли своя собственост?

— Семейство Аргирис се счита за много богато. Мисля обаче, че самата тя не разполага с кой знае колко средства.

Едва тогава осъзнах, че никога не бях се интересувал да научи името на жената, за която се бе венчал единственият ми вуйчо. Аргирис ли? Антипатичната фигура на извратения младеж с жълтия пуловер изплува в съзнанието ми.

— Аргирис? — зададох въпрос на адвоката. — По едно съвпадение днес в хотела чух да говорят за това име. Конкретно за някакъв си Ставрос Аргирис.

— Не го зная. Може да й е роднина, а може и да не е.

Помислих да му кажа ли за обажданията по телефона, но реших, че няма смисъл.

— Сумата, оставена от вуйчо ви, е на ваше разположение, щом пожелаете. Скоро ли ще заминете за чужбина?

Не, нямаше да си тръгвам скоро. Не знаех точно какво, но нещо ме задържаше в Гърция.

— Най-напред ще видя „вуйна“ си — рекох.

Това, че не беше съгласен с решението ми, беше повече от очевидно.

— Както намерите за добре.

Той стана, сякаш искаше да каже, че разговорът ни е свършил. Подаде ми ръка. Лицето му остана безизразно, но ръкостискането му беше неочеквано топло за човек от неговия тип.

— Трябва да знаете, че вуйчо ви беше мой най-добър приятел — каза той. — Винаги съм на вашите услуги.

Може би ставаше дума за юридическите формалности по наследството, но усещах, че той имаше предвид нещо повече.

— За Тимотеос Констас вие бяхте като син. Като обичен син. Трябва да повярвате.

— Вярвам.

— Кога ще се видите с госпожа Констас?

— В най-скоро време. В къщата на вуйчо ми ли живее на улица „Алопекис“?

— Не. В последно време покойният ми приятел се беше преместил в Психико. Мисля, че там ще я намерите.

В кантората на Апостолос Мелахринос, с тежките книги и съмненията му, нещата ми изглеждаха мистериозни и тъмни. Под слънцето на атинското утро сенките се разсеяха. Тимотеос Констас беше умрял от сърце, точно както беше приела и полицията.

Всичко останало беше резултат на антипатията, която Апостолос Мелахринос хранеше към жената на приятеля си. Една антипатия, която, колкото и да се стараеше да не покаже, стигаше границите на омразата. Защо обаче трябваше да мрази младата жена? Само заради приятелството си с вуйчо ми ли?

В това радостно утро с истинско удоволствие преоткривах Атина, която обикнах някога. Вървях по улица „Пенепистимиу“ пеша и завих към площад „Синдагма“ Евзоните пред паметника на Незнайния воин, пъстри и с набиващи се в очите униформи, ми се сториха много по-живописни, отколкото ги помнех.

Шотландският костюм, който бях облякъл, беше много тежък за топлата утрин. Отидох в стаята си да го сменя. И тъкмо когато си оправях вратовръзката пред огледалото, телефонът иззвъня.

Настръхнах при мисълта, че можеше да бъде онзи отвратителен глас, ала чух телефонистката:

— Господин Никодимос?

— Да.

— Говорете.

Тя превключи и до слуха ми достигна онова, от което се страхувах.

— Върнахте ли се?

Тънкият фалшив глас. Нито мъжки, нито женски. Не отговорих, но и не затворих телефона.

— Търсих ви два пъти сутринта. Накрая се уплаших, че няма да се върнете, че злото е станало по-рано, отколкото очаквах.

Не бяха необходими усилия, за да се долови фалшивостта на това беспокойство, а извратеният сарказъм бе подчертан.

— Какъв дявол искаш най-сетне?

— Видяхте ли милите си роднини?

Трябваше да затворя телефона, но не го сторих. Без и аз самият да зная добре защо, казах:

— Видях се само с адвоката си.

Смехът, който долетя от другия край на жицата, беше отвратителен. Приглушен, накъсан, нечовешки.

— Значи вече сте в течение?

— Какво да съм в течение?

— Не искайте да повярвам, че сте толкова наивен. Знаете защо трябва да умрете.

Поток от объркани ругатни изпълни устата ми, но не можа да се излезе. Онзи затвори телефона. Обадих се на централата.

— Откъде ми телефонираха?

— Отвън.

— Благодаря.

Бързо облякох сакото си и тичешком се спуснах по стълбите. На рецепцията попитах:

— Господин Аргирис тук ли е, в хотела?

Говорех така нервно, че ме изгледаха учудени.

— Една минутка да позвъня в стаята му.

Зачаках с нетърпение.

— Госпожа Аргирис е на телефона. Искате ли да говорите с нея?

— Искам да говоря със сина ѝ.

— Не е горе.

Огледах се. Не го видях никъде. Отидох на бара.

— Тука се въртеше преди малко — каза барманът, когото попитах.

— Видя ли го да излиза?

— Не. А, ето го!

Онзи стоеше до изхода в яркия си пуловер, но беше невъзможно да кажа дали в този момент се връщаше отвън, или излизаше. Тръгнах към него. Настигнах го пред хотела. Той стоеше до вратата на автомобил и говореше с жената, която седеше зад волана.

Тази жена беше дамата с кучето, за която ми бяха казали, че се нарича Ирма Кондалексис.

Наведена към младежа през полуотворената врата на колата, тя говореше с него по начин, който показваше близост. Четирикракият изрод се прозяваше до нея. И тримата изразяваха разкош и извратеност. По някое време Алекс Аргирис каза нещо и хубавата жена се засмя. Дори останах с чувството, че за някаква частица от секундата се обърна към мен, сякаш бях причина за смеха ѝ. После продължиха разговора си, демонстрирайки пълно безразличие към моята особа.

Още веднъж се запитах дали тези хора имат връзка с мен и със странните обаждания по телефона. Прелестната жена, Ирма Кондалексис, така ми бяха казали името ѝ, затвори вратата и голямата кола тръгна. Видях ръката ѝ в бяла ръкавица да маха на младежа. Алекс Аргирис се обърна и се запъти към хотела.

3

Не оставаше нищо друго, освен да се срещна с Магда Констас и трябва да призная, че гледах на тази среща с известно любопитство и смущение. Какво впечатление щеше да ми направи младата и хубава жена на вуйчо ми, която можеше да е и неговият убиец? Постарах се да си я представя, но образът ѝ ми се изпълзваше.

Влязох отново в хотела. Несъзнателно потърсих с поглед младия Аргирис. Не го видях. Отидох до телефона. Знаех вилата на вуйчо ми в квартал Психико, но не помнех номера на телефона. Поисках указателя и бързо го намерих. „Тимотеос Констас, индустрисиалец, 713.688“.

Поколебах се малко, преди да го набера.

— Дом Констас?

Отговори ми безразличен и сух женски глас, който не прилягаше на лицето на Магда Констас, както се опитвах да си го представя.

— Да.

— Госпожа Констас, моля.

— Кой я търси?

Казах името си, което не направи никакво впечатление. Явно жената беше от прислугата.

— Почакайте, моля.

Зачаках. Гласът щеше да бъде първото нещо, което щях да опозная у Магда Констас. Какъв трябва да бъде гласът на една хубава и привлекателна жена, а може би и убийца?

— Вие?

Телефонът деформира звука, но думата долетя като кадифе, което помилва жицата.

— От Атина ли се обаждате?

Не беше трудно да разбера, че любопитната „вуйна“ се поколеба между „ти“ и „ви“, преди да започне разговора с мен. Но и аз бих излъгал, ако се опитам да твърдя, че говорех без всякакво притеснение.

— Да.

— Кога дойдохте?

— Снощи.

— И защо не ми се обадихте?

Намерих оправдание, че съм пристигнал много късно.

— Няма да останете, разбира се, в хотела. Домът на вуйчо ви —
гласът ѝ се сви малко при последните думи, — домът на вуйчо ви е
винаги ваш дом.

Избягнах отговора с въпрос:

— Кога бих могъл да ви видя?

— Сега, разбира се, сега, чакам ви с нетърпение. Тъкмо ще
можем да обядваме заедно.

Измърморих нещо като извинение за беспокойството и всичко,
което се казва в такива случаи. Бях принуден да ѝ кажа, че веднага ще
взема такси.

— Чакам ви.

Затворих телефона. „Една привлекателна и опасна жена.“ Гласът
ѝ беше от най-хубавите и топли гласове, които съм чувал някога.
Излязох от хотела и потърсих такси.

Помнех вилата на вуйчо си от дете, макар че не бях прекрачвал
прага ѝ. Когато понякога се намирах в Психико, майка ми показваше
голямата желязна врата и каменната сграда зад гъстите дървета с
известен страх. „Къщата на вуйчо Тимотеос.“ Вилата се смесваше в
детските ми спомени с вида на някакъв недостъпен, строг човек, с
насълзените очи на мама и с нещо друго, което не разбирах и се
страхувах от него.

Прекосих двора, стъпвайки по постланата с камъни пътека.
Вилата „изскочи“ веднага след дърветата и видях жената, която ме
чакаше изправена на мраморната стълба. Беше облечена в черно и ми
се стори много висока. По-късно щях да разбера, че е по-ниска,
отколкото ми се видя в началото, и че мястото ѝ на стълбата създаваше
това лъжливо впечатление. Несъзнателно се спрях. После продължих
устремено напред, за да поправя тази си мигновена слабост.

Преди да се срещнем, и двамата се измерихме с поглед.
Виждахме се за първи път. Тя бе застанала така, че светлината идваща
отзад и лицето ѝ оставаше в сянка, в ореола, който се образуваше

около него. Подаде ми ръка. Една нежна и деликатна ръка, която обаче остави у мен впечатлението, че крие неподозирана сила.

Разменихме с притеснение незначителни думи. И двамата се чувствувахме неловко. Накрая тя прекара длан по лакътя ми и като ме хвана подръка, ме поведе навътре.

— Искам да чувствувате къщата на вуйчо си като своя — каза тя.
Гласът ѝ пак загълхна.

— Горкият ви вуйчо! Какво удоволствие щеше да изпита, ако ви видеше тук!

Когато ме настани да седна срещу нея в голямата стая, чиито спуснати завеси я държаха полуосветена, можах да разгледам Магда по- внимателно. Тя не беше просто хубава жена, а нещо много повече и по-различно. Големите ѝ очи издаваха онази слабост, която кара един мъж да изпитва желанието да покровителствува притежателката им, гласът ѝ — тих и кадифен, придаваше и на най-обикновената дума особено значение, а лицето ѝ излъчваше нещо детско. Плюс едно свръхженствено тяло. По-късно разбрах, че тъкмо този контраст между детския израз на лицето ѝ и изключителната женственост на тялото ѝ я правеше особено очарователна.

— Не трябваше да отсядате в хотел — каза тя. — Исках да дойдете направо тук. Домът на вуйчо ви...

Прекъснах я:

— Навярно ви е известно, че с вуйчо ми...

— Това беше упорство, за което повече от всички плащаše самият той. Аз бях в течение на съкровените му мисли и знаех каква обич изпитваше към вас. От друга страна...

Тя мълкна. Разбрах какво искаше да каже: „От друга страна за това говори и завещанието“.

— Той не пожела никога да прости на майка ми, загдето е сключила този брак — казах.

— Не, не е така. Той отдавна беше приел брака на майка ви, но понеже се е отнесъл така неразумно в началото, продължаваше да държи на своето. Свидетелствува, че ви обичаше. За него вие бяхте син, когото той не намери сили да обяви публично приживе.

Тогава си помислих, че всичко излизаше някак си смешно. Тази жена трябваше да е по-млада от мен, но се отнасяше към мен сериозно и нежно, сякаш наистина ми беше „вуйна“... Припомних си думите на Апостолос Мелахринос. Каква дистанция съществуваше между Магда Констас, която ми беше обрисувал той, и обхванатата от скръб жена, която се намираше в този момент срещу мен! Сякаш бяха две съвсем различни създания. Кое от тях беше истинското?

— Несъмнено сте научили подробностите около смъртта на злочестия си вуйчо? — попита Магда.

— Да. Днес се срещнах с адвоката му.

Дали ми се стори, или беше наистина така? В детските очи на Магда Констас светнаха малки пламъчета на злоба и омраза и веднага угаснаха.

— Срещнали сте се с Апостолос Мелахринос?

— Тази сутрин.

— Представям си какво ви е наговорил.

Мигновеният израз на омраза, за който не бях съвсем сигурен, се превърна в жалба.

— Той ме занимава само с подробностите около завещанието.

— Само с тях ли?

Показаше ясно, че не ми вярва. Замълчах. Магда Констас продължи:

— Този човек ме ненавижда. Преследва ме с омразата си. Ако знаехте какво се е осмелил да говори за мене...

Знаех, но, естествено, не казах нищо. Попитах:

— Защо ви мрази? Той е бил винаги приятел на вуйчо ми.

Тя отговори с горчивина:

— Така мислеше и вуйчо ви.

— Нима е грешил?

— Какъв приятел му е този, който се домогва до жена му?

Отговорът ме изненада. Апостолос Мелахринос със своята сериозност и на тази възраст?...

— Искате да кажете...

— Искам да кажа, че отсъствувате много години от Атина и не познавате изобщо нещата и хората тук. Моля ви да не говорим повече по този въпрос. Всичко е толкова... гнусно. Кажете ми нещо за себе си.

Чувствувах как очарованието ѝ ме завладява.

Трябваше да реагирам. Тази жена може да се е подигравала с мъжа си, да му е изневерявала, дори да го е убила, но да говори с такава наранена гордост за недостойното отношение на Апостолос Мелахринос към нея, който я считаше виновна и не ѝ прощаваше смъртта на приятеля си, беше прекалено. Но аз мълчах.

— Кажете ми нещо за себе си — повтори тя.

Разказах ѝ накратко с известно отегчение за пътуванията си.

— Нали ще се обадите в хотела да пригответ куфарите ви? Ще изпратя хора да ги вземат. Непростимо е да идвате в Гърция след толкова дълго отсъствие и да подминете къщата на вуйчо си. Ще останете тук.

— Но...

Тя ме прекъсна:

— Покойният ви вуйчо щеше да поиска това от вас. Мисля, че му го дължите.

Исках да откажа, но не го направих. Тази жена с детски поглед криеше в себе си способността да прави с другите каквото си пожелае.

— Кажете ми, че няма да откажете...

Тя сложи ръката си върху моята. Изтръпнах при това докосване. „Привлекателна жена...“ „И опасна“ — помислих си. Но не ѝ отказах.

— Ще се обадите ли?

Бях готов да кажа „да“, когато чух стъпки в антрето и човешка фигура закри светлината, която нахлуваше през вратата.

— Здравей, Магда.

Съзрях яркия пуловер, верижката на шията, наглия вид на лицето и отарелите очи. Алекс Аргирис се хилеше.

Това, че презимето му беше същото като на жената на Темотеос Констас, би следвало да ме е подготвило за подобна среща, но аз се изненадах. Облеклото му, което се набиваше в очи, предизвикателната му усмивка, безсрамното му лице контрастираха с траурната сериозност на стаята, със спуснатите завеси, с тихия тон на разговора, със скръбната сериозност на Магда.

— Надявам се, че не те беспокоя — обрна се към нея и видът му говореше недвусмислено, че не дава пукната пара за това, дали беспокои някого, или не.

— Алекс Аргирис, мой братовчед — посочи го тя, без да му отговори. — Господин Никодимос. Най-близкият роднина на покойния ми съпруг.

Аргирис направи клоунски поклон. В този момент с удоволствие бих зашлевил една плесница на добре избръснатото му лице.

— Да не прекъсвам този роднински разговор — рече той.

— Алекс, не е ли възможно веднъж в живота си да се държиш сериозно? — смъмри го Магда.

— Мога, но не сега.

Усмивка, изпълнена със съмнения, се появи на лицето на Магда, усмивка, която противоречеше на държанието ѝ до този момент.

— Струва ми се, че сме се срещали с господина — смигна Аргирис.

— Да — потвърдих.

— Сега си спомних. Отседнали сме в един и същ хотел. Дори видях преди малко.

Не издържах на изкушението.

— При това вече разговаряхме — подчертах.

— Как?

— По телефона.

Той се замисли.

— По телефона ли? Кога?

— Ами снощи, тази сутрин...

— Аз и вие?

Пак се замисли, сякаш не отдаваше никакво значение на вероятността да сме разговаряли по телефона.

— Грешите.

Но гласът... Сега, когато го слушах отблизо, ми приличаше още повече на гласа по телефона.

— Не е изключено.

— Интересно, имам забавно слаба памет, но помня много добре, че с вас не сме разговаряли по телефона. От друга страна, какво бихме могли да си кажем, след като не се познаваме?

Подиграваше ли се с мен? Говореше естествено, макар че явно не отдаваше никакво значение на темата на разговора ни.

— Сигурно бъркам — казах.

Той се опъна на едно кресло и кръстоса крака. Беше от онзи тип хора, които сами искат да станат антипатични.

— Магда, това ли е племенникът — нахалът набледна на последната дума с особено ироничен тон, — прословутият сънаследник?

Жената се усмихна неловко.

— Не е ли непоносим? — погледна ме.

— Очарователен е — отговорих кисело.

Магда се постара да промени посоката на разговора, който беше започнал да става опасен.

— Какво прави майка ти? — попита тя.

— Има разправии с последния си любовник — отговори Аргирис и се прозина.

До този миг мислех, че зная какво означава изразът „антипатичен човек“, но излезе, че чак сега открих истинското му значение.

— Алекс обича да изненадва другите — каза, сякаш искаше да се оправдае, Магда Констас.

— Истината винаги изненадва другите — произнесе с безразличие братовчедът, — след като лъжата се превърна в навик.

Той стана.

— И тъй, виждам, че прекъснах разговора ви. Ще изляза да се разходя и ако не ме пъдиш, ще се върна за обяд. По този начин създавам вероятност да се срещна с майка си.

Направи пак клоунски поклон към мен и излезе с люлееща се походка.

— Какво момче! — рече Магда.

Това „момче“ обаче свърши и нещо добро. Прекъсна плъзгането ми по нанадолнището на очарованието.

— Не изглежда чак толкова малък — отговорих.

— Намирате го антипатичен, нали?

— Не бих казал, че ме очарова.

— Всички се отнасят към него с антипатия. Но в дъното на душата си той не е нищо друго освен едно момче. Едно нещастно момче.

— Което вие обичате?

— Израснахме заедно. Ако знаете какво радостно момченце беше! Чувствителен, нежен, може би по чувствителен, отколкото беше

необходимо. Но отношението на родителите му и куп други неща го накараха да се плаши от хората.

— Не го показва — отвърнах с някаква злост. — По-скоро изглежда, че му е приятно да се заяжда.

— Понеже по този начин скрива страхът си.

Тя въздъхна.

— Много пъти хората не изглеждат такива, каквито са.

Аз пък мислех, че Алекс е точно това, което беше, но не го казах. В края на краишата не бях дошъл във вилата в Психико да разговарям за извратеностите на семейство Аргирис.

— Какви са точно роднинските ви връзки с него? — попитах.

— Бащите ни са братя.

Значи прословутата ми „вуйна“ не е била бедна, когато се е омъжила за Тимотеос Констас. Тогава защо му е станала жена?

Гледах това очарователно лице с големи очи. Сумракът и кратките мълчания, които настъпваха между нас, възвърнаха отново изключителната близост, която беше прекъсната от идването на Алекс Аргирис.

— Стигнахме до Апостолос Мелахринос. Какво ви наговори за смъртта на вуйчо ви?

Тя говореше тихо, сякаш доверяваше тайна, за да измъкне неусетно същото и от събеседника си.

— Че не е умрял от сърце.

— Само това ли?

Не намерих сили да изляжа и затова не отговорих.

— Не заяви ли, че вуйчо ви е бил убит?

— Не.

— Не ви се ще да ме нараните. Не е пропуснал случая, нито сте единственият, пред когото е споменавал това.

На свой ред и аз зададох въпрос:

— Как почина вуйчо?

Думите ѝ ме изненадаха.

— Още се питам.

— И отговорът?...

— Не съм го намерила.

— Не е починал, разбира се, от сърце.

— Не.

— Нещастен случай?

— Не е лесен такъв нещастен случай.

— Тогава?

— Много пъти си мисля, че мъжът ми се е самоубил, и се питам защо?

— Нямате ли поне някакъв отговор на това „защо“?

Без да искаам, вложих във въпроса си и известна доза упрек.

— Не — отговори решително тя, — нямам нито един що-годе отговор „защо“, поне какъвто си мислите. Никога не съм дала никакъв повод на Тимотеос да се почувствува нещастен.

Настъпи мълчание.

— Питайте каквото искате! — погледна ме тя.

— Нямам желание.

— Добре. Вуйчо ви не се е самоубил, понеже е научил, че си имам любовник. Нали този въпрос беше на езика ви?

— Не.

— Любезно е от ваша страна да си служите с лъжи. Във всеки случай, ако се е самоубил, другаде ще трябва да търсим причините.

— Къде?

— Не мога да кажа много точно. Много пъти откриваме внезапно, че не знаем нищо за хората, с които живеем. Аз прекарах една година с вуйчо ви и животът ни беше напълно хармоничен. Когато той почина обаче, открих, че не съм знаела нищо за него, за плановете му, дори за всекидневната му дейност.

— Но сте знаели, че ви обича.

— Мисля, че бях сигурна. Сега не бих могла да кажа същото.

Тя пое дълбоко дъх.

— Мъжът ми бе свикнал да пази чувствата си за себе си. Той ви обичаше повече от когото и да било другого в света, но го криеше. Казваше, че обича и мене, но никога не ми разкри сърцето си, не ми говори за работите си, за отношенията си, дори за онези неща, които го измъчваха.

— Имаше ли такива?

— Трябва да е имало.

— Например?

— Не зная. Онова, в което съм уверена, е, че вуйчо ви се страхуваше.

Изненадах се:

— Какво?

— Страхуваше се от нещо. Не ми е известно дали това „нещо“ беше човек, положение, действие. Не зная дори дали беше сегашно или отпреди. Той беше силен човек и не се издаваше. Но аз го долавях. Няколко пъти му се обаждаха по телефона и след това беше разстроен. В други случаи предприемаше пътуване, без да ми обясни защо. Веднъж у нас дойде човек, когото виждах за първи път. Вуйчо ви го вмъкна в кабинета си и затвори внимателно вратата. Когато непознатият си отиде, мъжът ми беше истински труп. Попитах го какво става, но той ми отговори почти грубо да не се бъркам в работите му. За първи път се държа с мен така.

— А този човек появи ли се отново?

— Не.

— Говорили ли сте с някого по този въпрос?

— Никога.

— Когато и да е. Преди да почине вуйчо, след смъртта му?

— Не. Преди смъртта му не можех. Щях да го притесня. След смъртта му какво можех да кажа? Не разполагах с нещо конкретно и само щях да дам повод на вестникарите, които търсят скандал.

— А на полицията?

— Какво мислите, че е трябвало да кажа на полицията? Кой конкретен факт? Посещенията на едно непознато за мен лице месеци преди смъртта на съпруга ми?

Нешо ми подсказваше да се пазя от чара й, който ме замайваше като силен парфюм.

— А чашата — попитах, — какво стана с чашата? Казахте, че в бъркотията слугинята я измила заедно с останалите чаши?

— Да.

— Но не вярвате?

— Изглежда...

Още един отговор, който не очаквах. Изгладах стъписан Магда.

— С други думи, вие сте на мнение, че вуйчо може и да не се е самоубил?

Тя не отговори. Продължих задъхан:

— Допускате, че може да са го убили?

И тя изглеждаше уплашена.

— Единственото нещо, в което вярвам, е, че нещастен случай беше невъзможен и че аз не му бях дала никакъв повод, за да поиска да сложи край на живота си.

Станах.

— Кои бяха онази вечер у вас?

— Апостолос Мелахринос, майката на Алекс и...

Тя не можа да продължи. Алекс Аргирис влезе в стаята със своеобразната си походка.

— Да не би да ви беспокоя?

Този тип сякаш не можеше да говори, без да се подиграва.

— Ни най-малко.

— Помислих си да не би роднинските връзки, особено между една вуйна и племенник...

Още веднъж ми мина през ума с какво удоволствие бих му зашлевил два шамара.

— Остави детинщините, Алекс, и седни — покани го Магда.

Той издърпа един стол и се настани до нас.

— Поканила ли си мама на обяд? — попита Алекс.

— Да.

— А шута ѝ?

— Алекс, засрами се.

— Защо?

В антрето се чуха женски гласове, шум и смях.

— Ето че тя пристигна — каза Алекс.

Магда стана. В стаята влизаше шумно, напарфюмирана и украсена като панаирджийски кораб, госпожа Аргирис с висок и мургав мъж.

— Какво ти е станало, скъпа, та седиш в полумрак? — подвикна гостенката.

Магда отиде при нея. Целунаха се. После госпожа Аргирис видя сина си.

— Тук ли си, злато мое — рече тя и тръгна към него.

— Както виждаш — отговори той и избягна целувката ѝ.

Госпожа Аргирис се направи, че не е забелязала това. С държанието на жена, която иска да изпълни стаята с присъствието си,

тя попита на висок глас:

— Кой друг е тук?

Бях станал. Магда ме представи на леля си. Тя от своя страна ме запозна с кавалера си.

— Господин Денояс, прочутият Денояс, чували сте за него, разбира се.

Не бях чувал нищо и не знаех защо е прочут.

— На мен ще ми разрешите... — рекох.

— Невъзможно. Не ми отговаряйте, че няма да обядвате с нас!

Изворих цял куп причини и не приех поканата.

4

Разхождах се известно време по алеите на Психико и чистият въздух ми се отрази добре. Отивах си от вилата на вуйчо още по объркан. Онова, което не знаех, се оказа повече, отколкото допусках. Магда не подкрепи версията за нещастен случай, както очаквах. Напротив, изключваше нещастния случай. Нещо повече. Даде ми възможност да предположа, че може да се касае и за престъпление, в което, естествено, тя не беше съучастница. Дали беше искрена обаче, или играеше?

Защо? — се запитах. Ако искаше да се прикрие, щеше да поддържа версията за нещастен случай. Защо да създава съмнения за действие, което не беше от нейна полза? И какво беше това, което разказа за страховете на Тимотеос Констас?

„Много пъти откриваме внезапно, че не знаем нищо за хората, с които живеем“ — беше ми казала. Какво знаех аз за вуйчо си, аз, който изобщо не бях живял при него?

Обядвах без апетит и се прибрах в хотела. Като минавах край рецепцията, служителят ме спря:

— Господин Никодимос, търсиха ви по телефона два-три пъти.

— Казаха ли си името?

— Веднъж беше господин Мелахринос. Другите не си казаха имената.

За миг помислих да попитам дали анонимното лице, което ме е търсило, няма един такъв, особен, неопределен глас. Но не попитах.

Качих се в стаята си. Без да искам, спрях погледа си на телефона. Белият апарат сякаш се подиграваше с мене. Исках да реагирам, но не можех. Мислех, че всеки момент невидимият ми събеседник ще ме призове, за да ме нервира с отвратителния си глас и мръсните си намеци. Вдигнах слушалката.

— Кантората на адвоката Мелахринос — дадох поръчката си.

Почеках няколко секунди.

— Господин Мелахринос ще се върне в кантората си в четири часа.

Затворих телефона. Гледах го и се отдалечавах от него. Бях сигурен, че „приятелят“ няма да закъсне. И не закъсня.

— Търсят ви отвън — съобщи бодрият глас на телефонистката.

Мина ми през ума да го пратя по дяволите.

— Свържете ме.

— Върнахте ли се?

Беше гласът, който очаквах — щях да се учудя, ако не беше той, — ироничен и по особен начин приятелски.

— Върнах се.

— Видяхте ли се с роднините си?

— Вие знаете.

— Откъде да зная?

— Нали бяхте там.

— Кой, аз?

Искрено ли беше учудването, или се подиграваше?

— Вие, драги братовчеде.

По жицата долетя смехът му, който сега ми се стори смях на жена.

— Бъркате ме с някой друг, но няма значение. Видяхте ли очарователната си вуйна?

— Да.

Правилно щеше да бъде да затворя телефона, но не го сторих. Исках да науча. Да науча каквото и да било за когото и да било.

— Нали е очарователна?

— Много.

— Знаете ли, че има насекоми, които убиват мъжкото, когато правят любов?

— Не съм силен по ентомология. Защо ми се обаждаш?

— За да ви предупредя.

— От хуманност?

— От омраза.

— Омраза срещу кого?

— Това си е моя работа. Ще си поговорим пак.

— Една минутка.

Както и предишния път, събеседникът ми затвори. Оставил слушалката страшно нервиран. Кой беше? Смятах, че зная, но сега изгубих тази увереност. Гласът наподобяваше гласа на Алекс Аргирис, както си приличат изобщо гласовете на подобни типове, но сега останах с убеждението, че не беше той, а някаква жена.

Понякога без основание, без логика, без последователност на човек му идват налудничави мисли. Магда Констас! Побързах да прогоня тази мисъл. Защо да е Магда? Какво щеше да спечели, ако породи съмнения, които да падат върху нея самата? Не. Не беше възможно. Ала мисълта за нея, колкото и да беше неразумна, налудничава, неоправдана, не ме напускаше.

Изтегнах се на кревата, както бях облечен, и запалих цигара. Чаках с нетърпение да стане четири часът, за да се срещна с Апостолос Мелахринос.

Оказах се пред кантората му в момента, когато секретарките му отваряха. Наложи се да почакам четвърт час, изпълнен с нетърпение, цигари и нервност. Мелахринос остана малко изненадан, като ме видя толкова скоро при себе си.

— Видяхте ли я? — попита.

— Да.

— Не ви питам какво впечатление ви е направила.

Наблюдавах го, както говореше. Въпреки възрастта си той беше външителен, хубав и силен мъж. Сега обаче ми се струваше, че срещах едно ново лице, което не познавам. Малко дебелите му устни не бяха устни на сладострастник и целият му вид не говореше за някакъв хедонизъм. Магда ми беше казала, че адвокатът я мразел, понеже го отблъснала.

— Какво ви стана?

Тази жена ми действуваше като отрова. Караже ме да говоря несвързано. Лицето на Апостолос Мелахринос беше същото, както сутринта.

— Мислех си — отговорих.

— За какво?

— За Тимотеос Констас, когото не познавах.

Наведох се, доближавайки лицето си през бюрото до лицето на адвоката:

— Господин Мелахринос, искам да ми отговорите искрено.

Той се засмя.

— Винаги ви говоря искрено.

— Господин Мелахринос, от кого се е страхувал вуйчо ми?

— Да се е страхувал ли? Защо да се е страхувал?

— Тъй или иначе, нещо го е плашело.

— Кой ви каза?

— Жена му.

Видя се как почувствува облекчение, като чу отговора ми.

— Жена му ви е надрънкала лъжи. Тимотеос Констас не се страхуваше от нищо. Нямаше никаква причина да се страхува от каквото и да било.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно.

Дали беше искрен? Така изглеждаше, но вече бях започнал да не вярвам. Всеки човек можеше да бъде различен от онова, за което се представя.

— Да не би да го е плашело нещо, което не сте знаели?

— Не вярвам. Тимотеос нямаше тайни от мен. Аз бях не само негов адвокат, бях и негов приятел. Ако е имало нещо да го мъчи, той е щял да ми каже.

— И никога не ви е казвал нищо?

— Никога.

Адвокатът взе цигара от табакерата.

— Недоумявам с каква цел го е направила, но тази жена ви е напълнила главата с измислици. Не, драги мой, не е съществувала никаква тайна в живота на вуйчо ви. Ако е имало, пръв аз щях да я зная.

Той запали цигарата си със сигурни движения, гледайки ме втренчено. Държанието му беше държание на човек, уверен в себе си и в онова, което говори. Нещо обаче, което не можех да определя, ме караше да вярвам, че Апостолос Мелахринос си е подгответил отговорите предварително, че играеше роля, която беше научил добре. Че Апостолос Мелахринос се беше погрижил да изглежда напълно естествен.

„Да изглежда ли?“ Ето отговора.

Адвокатът изглеждаше естествен, но не беше.

— Вечерта, когато е починал вуйчо ми, вие сте били у дома му.

— Да.

— Кои други бяха там?

Той не се замисли, твърде естествено, след като онази приятелска среща е имала такова продължение.

— Пет-шест души. По-точно шест. Инженер Леонис с жена си, стари приятели, художникът Пападопулос, една жена, роднина на вуйчо ви, със сина си.

— Госпожа Аргирис?

— Да. И някакъв господин Димодикос, за когото нито тогава, нито по-късно разбрах що за птица е. Познат, струва ми се, на вуйчо ви от чужбина.

— Други?

— Никой друг освен, разбира се, мен, вуйчо ви и жена му.

— Всички ли си отидоха?

— Не. Най-напред си тръгнахме двойката Леонис и аз. Останалите, както разбрах от следствието, са си отишли много по-късно. Най-напред Димодикос, а накрая роднините на Магда.

— Когато е излязъл и последният гост, вуйчо ми бил ли е още прав?

— Естествено.

Той се замисли за малко.

— Такива показания поне дадоха двамата Аргирис, Магда и слугинята.

— Имате ли причини да вярвате, че тези показания не са били верни?

— Не. Би било много опасно толкова хора заедно да лъжат.

— Тази прословута слугиня още ли работи в дома на вуйна ми?

— Не. Замина си за село малко след трагичните събития.

— Замина си или я изпъдиха?

— Тя каза, че е пожелала сама да напусне.

— На кого е казала? На вас ли?

— Аз не съм я виждал.

— На кого тогава?

Адвокатът се замисли за малко.

— Мисля, че го е казала на жената, която зае мястото й.

Питах Апостолос Мелахринос и за други неща. Той отговори на въпросите ми с готовност, както би направил всеки, говорейки на единствения роднин на стария си приятел.

— Господин Мелахринос, един последен въпрос — рекох. — По време на първата ни среща ми дадохте да разбера, че Магда е имала любовник.

Той мълчеше. Продължих, без да чакам отговор:

— Познавате ли този любовник?

Той си помисли малко, преди да отговори:

— Да — каза накрая.

— Още ли живее тук?

— Да.

— И продължава да поддържа отношения с вдовицата на вуйчо?

— Не.

— Трудно ли ще ви бъде да ми кажете името му?

Защо попитах? И аз самият дори не знаех какво бих предприел, ако знаех името. Нямах никаква конкретна цел, не бях си съставил план.

— Искам да науча всичко, което е имало връзка с вуйчо по време на смъртта му — продължих.

— За да предприемете... какво?

Повдигнах рамене. Той чакаше отговор, който аз не бях дал и на самия себе си.

— Искам да зная.

— Любовникът на съпругата на вуйчо ви беше артистът Димитрис Апергис. Познавате ли го?

Когато напусках Гърция, той правеше първите си стъпки в театъра. Поклатих отрицателно глава.

— Това е най-добрият ни артист днес. Човек с талант, произхожда от забележително семейство, галеното дете на висшето общество, което го счита малко „плът от плътта си“. Доста култивиран човек, но egoист и сноб — поясни адвокатът.

— Кога е прекъснал отношенията си с жената на вуйчо?

— Малко след смъртта на Тимотеос.

— Смятате ли, че това прекъсване има връзка с кончината на вуйчо?

— Не мога да ви кажа.

Нямах какво да питам повече. Научих доста, но не узнах нищо. Когато на сбогуване му подадох ръка, Мелахринос каза:

— Мисля си дали не е за предпочитане да се върнете колкото е възможно по-скоро на работата си.

— Ще видим — отвърнах.

Така си и беше. И аз самият в този момент не знаех дали щях да си замина в най-скоро време от Гърция, или щях да остана тук, за да...

Наистина, за да правя какво? За да открия как е умрял Тимотеос Констас, мой роднина, който ми беше почти непознат.

Върнах се в хотела и оттам телефонирах да ми ангажират билет за самолета за следващата седмица. Реших да се върна в Париж.

5

Написах едно доста любезно писмо на Апостолос Мелахринос, с което благодарих за положените грижи, възлагах му да се занимава с наследствените ми права и съобщавах решението си да се съобразя със съвета му и да се върна на работното си място.

Затворих писмото в плик с фирмата на хотела и го предадох на администратора да го изпрати. После, освободен от всичко, което ме занимаваше през последните часове, се отпуснах в едно кресло и взех — най-сетне — да чета вестник. Политическите кавги на първа страница предизвикваха у мен приятно чувство на носталгия. Сякаш се връщах след толкова години в махалата, където бях пораснал и бях слушал детската глътка на улиците ѝ. С философията на зарзаватчия помислих, че нищо друго не дава такава ярка представа за една страна, както един неин вестник. След тази мисъл, с която не се гордеех чак толкова, обърнах страницата на вестника. Погледът ми случайно се спря върху снимката на едно будно лице, което се усмихваше. Бях попаднал на културната страница и прочетох надписа под снимката.

Първият актьор и собственик на театър „Атикон“ Димитрис Апергис в ролята на Жак Дювал от писата на Марсел Марсо „Отпускът на господин Дювал“, чиято премиера е днес.

Вгледах се по- внимателно в човека, който е бил любовник на Магда Констас. Едно почти юношеско лице, но преждевременно остаряло под черните, леко начупени коси. Човешките действия не се ръководят винаги от логика. Реших да гледам вечерта представлението в „Атикон“ точно в момента, когато уверявах себе си, че „случаят Констас“ не ме интересува. Отидох при служителя от receptionта.

— Бих желал да ми запазите едно място за тази вечер в „Атикон“.

— За премиерата на Апергис ли? Страхувам се, че е трудно. Премиерите на Апергис за Атина са светско събитие и...

Една стотарка прекъсна резервите му. Десет минути по-късно ми съобщи, че билетът ми ще бъде на касата и че мястото ми е на третия

ред.

Погледнах часовника си. Шест. Имах на разположение цели четири часа до започването на представлението. Решението да видя любовника на Магда съживи интереса ми към случая, за който вярвах, че не ме интересува повече. Девет души са били при Тимотеос Констас в последната вечер на живота му. Кои от тях можеха да имат връзка със смъртта му?

От мястото си можех да наблюдавам вратата на хотела, улицата и част от площад „Синдагма“, украсен от последните слънчеви лъчи.

Келнерите почистваха последните маси на „Синдагма“. Заедно със слънцето си отиваше и следобедната пролетна жега. На вратата на хотела видях познатия силует на Алекс Аргирис. Този тип се спря на рецепцията, попита нещо и продължи. В един миг ме съзря. Смени посоката и дойде право при мен.

— Сам, а? — попита той.

Изглежда, имаше настроение за разговор и това беше нещо, което исках аз.

— Мъча се да убия времето — отговорих и се питах дали този тип обличаше някога друго нещо освен пуловер.

Посочих му един стол пред мене и той седна с готовност. Още веднъж си зададох въпроса, дали това е човекът, който ми се обаждаше по телефона.

— Сега ли се върнахте от Психико?

— Да.

Той повдигна отчаяно рамене:

— Срещали ли сте през живота си нещо по-скучно от тези семейни събирания?

— Да.

— Аз — не.

— Но не се отказвате от тях.

— Няма как.

— Останах с впечатлението, че ходите често в дома на Констас.

— Рядко.

— Да. Впрочем разказваха ми, че и вечерта, когато е починал вуйчо ми, сте били там.

Той ме изгледа безгрижно, или по-точно предизвикателно, в очите.

— Вечерта, когато умря ли? Да. Пак ме беше замъкнала майка ми. Онези среци обаче имаха аромат. Вуйчо ви беше човек, който заслужаваше да му правиш компания. Мъж левент, буден, излъчващ настроение.

— Излъчващ настроение ли? — попитах, палейки цигара. — И нея вечер ли беше в настроение?

Бях се вторачил в кибрита, избягвайки погледа му.

— Кога ли не е бил?

— Значи винаги?

— Поне когато съм го виждал аз. Но вече ви казах. Виждах го рядко.

— Да, казахте ми. Били сте последните, мисля, които са напуснали дома му.

— Не си спомням. Възможно е.

Той се засмя внезапно, издърпа стола си по-близо до мен и ме попита неочеквано:

— Защо не ме питате направо това, което ви интересува? Приличате ми на мирови съдия, който води следствие в някое село.

— Виждали ли сте мирови съдия да води следствие в село?

— Не, но точно така си го представям. Какво искате да знаете?

Видът му ме нервираше. Но изрекох нещо, което нямах намерение да казвам:

— Как умря вуйчо ми?

— Тоест кой е убил вуйчо ви?

Скочих. Този тип отиваше много далеч.

— Защо издрънкахте това? Смятате, че са го убили?

Той повдигна безразлично рамене:

— Аз не смятам нищо. Вие смятате.

— Но аз не казах, че...

— Казахте го по хиляда начина — прекъсна ме той спокойно. —

С въпросите си, които напомнят разпит, с мълчанието си, тревогите си. Във всеки случай не за първи път чувам, че покойният съпруг на братовчедка ми не бил хванал по своя воля последната пътека в живота си. Не сте единственият, който мисли тъй.

— Кой друг?

— Този негов антипатичен адвокат...

Мълкна.

— Кой?

— Не обичам да се бъркам там, където не ми е работа.

— И все пак бяхте готов да произнесете някакво име.

— Да, но се отказах.

Подиграваше ли се? Не знаех, но виждах, че изпитва особено удоволствие да ме дразни, да си играе с мен.

— Защо не попитате братовчедка ми? Тя сигурно ще знае повече от нас. Тя е лицето, което ви трябва, освен...

Той мълкна и аз чух грозния му смаях, който ми напомни човека от телефона.

— Освен ако се съмнявате, че тя е убила мъжа си.

Окопитих се.

— За бога! Какво говорите!

— Онова, което мислите. Оревоар, господин Никодимос. Разговорът с вас беше извънредно приятен.

Той стана. Гледах го смаян.

— Мога да ви дам едно сведение, ненужно може би, но интересно. Аз и майка ми не бяхме последните, които са видели вуйчо ви онази вечер.

Понечи да си тръгне. Скочих и го хванах за лакътя.

— Какво искате да кажете? — попитах.

— Това, което казах. Нищо повече.

— И все пак Апостолос Мелахринос ме увери, че вие сте били последните, които са си тръгнали от вилата.

— От компанията — да. Обаче онази вечер не всички в компанията бяха жители на Атина.

— Искате да кажете...

Пуснах лакътя му.

— След като влизате в ролята на детектив, драги, открийте и нещо сам. Не чакайте всичко наготово. Иначе ще стане скучно.

И се отдалечи със своеобразната си походка.

При друг случай една атинска премиера би ме забавлявала. Апостолос Мелахринос не грешеше, когато подчертава, че Аргирис бил

човек на „отбраното общество“. Многобройните коли, които си пречеха при паркирането пред входа на театъра, облеклото на дамите и кавалерите, онзи особен показ на богатство, говореше и на мене, дето не познавах тези лица, че „цяла Атина“ — както би казал журналистиът, водещ светската рубрика на вестник — бе събрана тази вечер на премиерата в „Атикон“.

Служителят от хотела си знаеше работата. Мястото ми беше от най-добрите. Доколкото си спомнях, „Отпуската на господин Дювал“ не би издържала една взискателна критика. Все пак пиесата бе приятна, с жив диалог, забавни ситуации и предоставяше възможност на добрия артист да покаже умението и дарбите си.

Още с първото си появяване Димитрис Апергис ми даде да разбера, че беше наистина добър артист. Той господствуваше на сцената и с таланта, и с очарованието, което носеха физическите му данни. Колегите му бледнееха пред него. За щастие от мястото си можех да наблюдавам добре человека, който е бил любовник на Магда. Димитрис Апергис трябваше да е типът прельстител, който вдъхва ненадейна любов, без обаче да може да я задържи задълго. Опитвах се да го изучавам по време на играта му. Изглеждаше по-млад от възрастта си. Би следвало да бъде чаровник, приятен в хубавите мигове, повърхностен и незадълбочен в трудните моменти. Това беше човек от онези, които са страшно заети със себе си, за да могат да дадат нещо и на другите.

Завесата падна под френетични ръкопляскания, за да се вдигне отново и артистите да започнат поклоните.

Ръкоплясканията продължиха по-силно и завесата бе вдигана още пет-шест пъти. Накрая Апергис остана сам да приема аплодисментите. В движенията му имаше вродена красота, а усмивката му беше почти детска.

Въпреки че пиесата съвсем не беше трудна, не разбрах нищо от нея. Бях изолирал този актьор от колегите му, от текста, от самото представление. Алекс Аргирис намекна, че някакво трето лице влязло във вилата в Психико след разотиването на компанията. А дали този „друг“ не е бил очарователният артист?

Беше глупаво това, което направих, но все пак се осмелих. След края на представлението, когато хората си отиваха, тръгнах след онези, които се насочиха към гримърните, за да поднесат поздравленията си. Гримърната на Димитрис Апергис беше пълна с цветя, елегантни жени, които изразяваха преувеличен ентузиазъм, и мъже, криещи зад приветствените си слова някаква доза завист. Артистът приемаше възторга с подчертана скромност, сиреч вярваше, че има пълното право да бъде обект на възторзи. Стоях пред гримърната и търпеливо чаках да си отидат поклонниците му. Влязох, когато Апергис беше останал сам. Гол до кръста, тъй махаше грима от лицето си. Обърна се изненадан и недоволен към мен в момента, когато казах:

— Моите най-горещи поздравления!

Той се сдържа, каза „благодаря“, но погледът му ясно говореше, че не ме познава.

— Бях слушал толкова много за вас, но за първи път имах щаслието да...

Погледна ме с явно раздразнение.

— През цялото това време, видите ли, бях в чужбина, но исках непременно да се запозная с вас...

Отегчение и някаква ирония застинаха на лицето му, когато произнесе:

— Благодаря много, извинете, но трябва да се обличам. Чакат ме приятелите...

Надяваше се, че ще си тръгна, но не позна. Гледах това стройно голо тяло, което контрастираше с хубавото, но уморено лице.

— Слушал съм толкова много за вас — повторих. — Най-близките ми роднини, мисля, че са ваши приятели.

— Така ли? — отговори той, без да се обърне.

Гледаше ме в огледалото. Сигурно си мислеше: колко ли тъп е този неочекван негов обожател.

— Да. Тимотеос Констас и съпругата му — казах тихо.

Пренебрежението към този „тъп неочекван обожател“ изчезна внезапно от лицето му. Той се обърна веднага.

— А, покойният Тимотеос Констас...

— И съпругата му — добавих тихо. — Беше ваш фанатичен обожател. И ваш приятел.

— Да. Мой приятел.

Той се постара да скрие вълнението си, но не можа.

Избърса последните следи от грима по лицето си и обърна стола си към мен:

— Роднина на Констас ли сте?

— Тимотеос Констас беше брат на майка ми. Единственият ѝ брат.

— Не си спомням да сме се срещали в дома му.

— Разбира се. Както ви казах, от много години съм в чужбина.

Говорех спокойно, без да излизам от ролята на глупав обожател.

— А, ясно.

Той се изправи и облече ризата на голо. Имаше бързи и сръчни движения, но долових и никаква неловкост в държанието му. Избягваше погледа ми.

— Господин Апергис — попитах, — какво мислите за смъртта на вуйчо ми?

— За смъртта на вуйчо ви ли? Не разбирам.

— От какво мислите, че е умрял?

— Чух, че починал от сърдечен удар.

— Това чухме и аз, и всички останали. Вие на какво мнение сте?

— Мнение ли?

— Мнение! — отговорих спокойно. — Всеки, който е имал поблизки връзки с покойника, има и свое мнение за смъртта му. Един мисли, че се е самоубил, друг — че е бил убит. Вие какво мислите?

Той ме изгледа смяян и както ми се стори, уплашен.

— Вие се шегувате, господин...

— Никодимос. Костас Никодимос. Говоря много сериозно.

Това представяне беше смешно в този момент, но още повече го накара да загуби самообладание.

— Аз не мисля нищо. Зная, каквото знаят всички останали. Просто бях негов приятел и...

Той ме изгледа, без да продължи.

— Без усуквания, господин Апергис. И до мен стигна, че сте били любовник на съпругата на вуйчо ми, но ви давам думата си, че това ми е съвсем безразлично. Искам да науча само какво ви е известно за смъртта му.

— Нищо повече, отколкото на който и да било друг.

Неговата обърканост ми даде възможност да го притисна.

— Не сте искрен. Разполагам с повече данни, отколкото предполагате. Прекъснали сте отношенията си с госпожа Констас веднага след смъртта на мъжа ѝ. Защо?

— На глупави въпроси няма да отговарям!

Опита се да направи гласа си твърд, но не съумя.

— Защо? — продължих. — Понеже сте били последният човек, който е видял Тимотеос Констас жив ли?

Опитах големия си бълф. Апергис ме гледаше със съвсем изцъклени очи. От учудване за нещо, което не разбираше, или от страх, който не схващаше както трябва.

— Известно ми е, че през онази фатална вечер, когато гостите на вуйчо ми са се разотишли, вие сте влезли в дома му. Онова, което не ми е известно е, какво се е случило сега.

Красивите му черти се бяха изкривили. Устните му трепереха, а гласът му прозвуча пресипнало:

— Махайте се веднага оттук! Махайте се, защото...

Беше готов да грабне каквото намери пред себе си, за да ме цапардоса. Нервната му реакция приличаше повече на избухване на жена, отколкото на мъж.

Излязох от гримърната.

6

Не бих могъл да кажа дали срещата ми с артиста ме удовлетвори или не. Може би отидох по-далеч, отколкото трябваше. Разбира се, че Апергис не вярваше вътре в себе си на онова, което говореше за смъртта на Тимотеос Констас. Беше ясно, че знае каквото знаеха всички, които са били в някаква връзка с главните действуващи лица в тази история относно вероятността за убийство или самоубийство. А другото? Че е бил последният, който е видял Тимотеос Констас жив, че е влязъл в дома му веднага след като са си отишли останалите? Не беше ли това моя грешка? Ядът и избухването му не доказваха версията ми. Всеки друг на негово място щеше да се разсърди в случай, че е невинен, ако чуе да му се приказват такива налудничави твърдения. Изиграх бълфа си, но оставих артиста, без да съм уверен, че се е хванал.

От театъра излизаха последните артисти и техническите лица. Малкият площад се бе опразнил от автомобилите, които чакаха зрителите. Нощният хлад беше повече от хаплив. Нямах къде да ида, нито с кого да се срещна. Тръгнах направо за хотела.

Салоните, окъпани в светлина, бяха почти празни. Барманът се прозяваше сам. Чувствувах истинска нужда от човешко присъствие до себе си и отидох на бара. Поръчах си пиеене и задържах бармана, когато ми го сервира.

— Днес в хотела е спокойно — помъчих се да завържа разговор.

Не бяха необходими усилия. Отегчен от самотата си, той поде разговора.

— Току-що замина за Пирея група германци, които вдигаха шум до бога.

Усмихна се и продължи:

— Наистина, забелязали ли сте, че германците, макар и големи, приличат на деца?

— Опасни деца — отговорих.

— Говорите за... тогава ли?

Имаше предвид окупацията.

Последният клиент напусна салона. В целия приземен етаж на хотела останахме само аз, барманът и служителят от рецепцията. Барманът опря лакът на тезгяха:

— Какви обрати на времето! Помня ги в същата тази зала. Тук беше щабът на генерала им. Пиеха като смокове.

— От толкова години ли си в хотела?

— Аз ли? Вече двадесет и пет. Хванах се на работа тук в годините на окупацията. Какво са видели очите ми... Германци, англичани, американци...

И се засмя.

— Само дето тогава ги гледах в униформи, а сега — като туристи. Какво да ви кажа. Германците не са най-лошите. Като клиенти имам предвид. Нашите бяха по-лоши. Имам предвид нашите, които работеха за германците.

Мисълта ми се върна към Димитрис Апергис и уплахата му. Попитах просто така, за да кажа нещо, и да поддържам разговора:

— Живееха ли и наши в хотела по време на окупацията?

— Не, не живееха, но идваха да пият вечерно време. Водеха и жени със себе си. Казвам ви, те бяха най-лошите...

Слушах разсяяно.

Думите му звучаха като акомпанимент на моите мисли за Димитрис Апергис и страхът, който изпита.

— ... После Димодикос извади пистолета си.

В мътната музика на говора му някакваnota изскочи по-високо:
„После Димодикос...“ Мислите за Апергис секнаха.

— Кой?

— Димодикос.

Това име беше думата, която различих в гъгненето на гласа му. Името, което бях чул същия ден от устата на Апостолос Мелахринос. „И някакъв господин Димодикос, за когото нито тогава, нито по-късно можах да разбера що за птица е. Познат, струва ми се, на вуйчо ви от чужбина.“

— Какъв беше този Димодикос?

— Ако ви кажа, че зная какъв е бил, ще ви изльжа. Без съмнение човек на германците и много силен. Веднъж гестапо беше арестувало мой братовчед. Сутринта щяха да го очистят. Казах на Димодикос. Той

беше кефлия. Телефонира пред мен от този телефон, който е пред вас, и след един час братовчед ми си беше вкъщи. Казвам ви: много силен човек.

— Сигурно е бил от онези, които са работели за гестапо?

— Не. За гестапо работеха скитниците. Димодикос трябваше да е някъде по-нависоко. От него се страхуваха и самите германски офицери и не се бъркаха изобщо в работите на полицията. Аз мисля, че той редеше работите си направо с Хитлер.

Барманът видя ироничното изражение на лицето ми и побърза да се поправи:

— Ако не с Хитлер, то с някого от големите в Берлин. Той все пътуваше. Десет дни тук, двадесет — в странство. От отделни откъси, които долавях в разговорите му с германските офицери, излизаше, че обикаля Париж, Брюксел, Варшава и така нататък. Във всички окупирани столици.

Димодикос! Не беше нищо друго, освен едно име. Дали този човек нямаше никаква връзка с неизвестния посетител на Тимотеос Констас? Не беше, разбира се, от често срещаните имена, но независимо от това щеше да бъде твърде смело да повярвам, че се касае за едно и също лице.

И какво стана с този господин? — попитах.

— Бог знае. След войната изчезна оттук.

— Не се ли е появявал?

— Може да се е появявал, а може и да не е. Аз не съм го виждал оттогава нито веднъж.

— Какъв човек беше?

— Не разбрахте ли от това, което ви разказах?

— Имам предвид пътуванията в чужбина, на каква възраст е бил и прочие.

— Тогава трябва да имаше тридесет, тридесет и две-три години. Висок, стегнат, мургав.

Качих се в стаята си след два часа, замаян от впечатленията и пиенето. Седнах на кревата. До мен — белият телефонен апарат, за който имах чувството, че ми се подиграва. Зачаках да иззвънни всеки

момент. Останах изненадан, че времето течеше, а телефонът не иззвъня.

Съблякох се и се вмъкнах в кревата без никакво настроение.

Събудих се много рано с горчив вкус в устата. Отворих прозореца. Окъпан в утринната светлина на Атина, площад „Синдагма“ представляваше картина, за която човек би казал, че е сътворена от добрия дядо господ специално за туристите. Поръчах си двойно кафе. Сега на светлината на деня всичко, което върших вчера, ми се видя глупаво.

Поисках утринните вестници и с тях прекарах два часа, без да реша да предприема нещо. Пак си помислих дали не е най-добре да се върна на работата си. Най-сетне смъртта, каквато и да е, смъртта на Тимотеос Констас беше факт, който не можеше да се промени. А в края на краищата този човек въпреки всичко, което научих пост фактум за тайната му обич към моята особа, за мен си остана един непознат.

Бях готов да изляза, наближаваше десет часът, когато ми дойде наум да телефонирам на Апостолос Мелахринос. Потърсих го в кантората му. Той беше на мястото си и, изглежда, се изненада малко от моето обажддане.

— Извинявайте, че ви беспокоя рано-рано! — казах.

Той ме прекъсна със сърдечна закачка:

— Не е чак толкова рано. За мен наближава обяд.

— Бих искал едно сведение. Вчера ми говорихте за някой си Димодикос.

Мълчанието, което настъпи, говореше, че се е замислил.

— Димодикос ли?

— Един тип, който се е намирал в компанията ви у вуйчо ми последната вечер...

— О, да. Казах ви, мисля, че не знаехме нищо за него. Нито един от компанията. Изглежда, бе познат на покойния.

— Да, да. На каква възраст беше този човек?

Отново кратко мълчание, показващо, че адвокатът се е замислил.

— Трябва да беше някъде към петдесет и пет.

Възрастта съвпадаше с тази, посочена от бармана.

— Външен вид?

— Мургав.

— Слаб?

— По-скоро пълен. Във всеки случай човек с атлетическо телосложение. Защо?

Изрекох лъжата си:

— Спомних си за един стар познат с това име. Описанието обаче не съвпада.

След няколко незначителни приказки благодарих и затворих телефона. Възрастта съвпада, външният вид — не. Но двадесет години не са ли достатъчни да се промени външният му вид?

Бях стигнал до вратата на стаята, когато телефонът иззвъння. Помислих си да не се връщам. Бях сигурен кой беше. Струваше ми се, че чуха вече саркастичния му идиотски смях. Въпреки това се върнах. Изненадах се, когато установих, че не е той. Гласът беше непознат, но неопределено напомняше нещо.

— Господин Никодимос?

— Същият. Кой е на телефона?

Когато чух кой телефонира, слушалката едва не падна от ръката ми.

Апергис, хубавецът Димитрис Апергис! Артистът, който вчера едва не ме изгони побеснял от гримърната си, сега ми телефонираше:

— Може би ви събудих?

— Аз ставам рано. Не съм актьор.

— Бих искал да ви видя.

— С голямо удоволствие.

— Кога бих могъл?

— Когато пожелаете.

— Намирам се близо до вашия хотел...

Това добре, но откъде знаеше, че съм в този хотел? Не бях споменавал, не бях му казвал нищо.

— Превъзходно. В този момент излизам от стаята си. Ако искате да пием кафе заедно...

— Идвам.

— Чакам ви в бара.

Не можех да не се засмея, когато затварях слушалката. Бившият любовник на Магда бързаше.

Излязох с усещането, че най-после бях тръгнал по някакъв път.

Не отидох направо в бара. Скрих се зад една колона във фоайето, срещу вратата, да го почакам. Това беше моето малко отмъщение за снощи.

Видях го да влиза с пъргавата си походка, елегантен и млад, както изглеждаше отдалеч. Той се огледа. От мястото си можех да видя неловкостта, страхът, бих могъл да кажа, който издаваха движенията му. Не ме видя и се разочарова. Оставил го още няколко минути. Отиде при бармана и го попита нещо. Вероятно дали съм слязъл. Онзи му отговори отрицателно. Той седна на един от столовете на бара и запали цигара. Видът му издаваше нервност и нетърпение. Тогава излязох от скривалището си. Барманът ме видя пръв и му каза. Апергис се обърна към посоката, от която идваш, хвърли цигарата си и тръгна да ме посрещне.

— Извинявайте, че ви се обадих толкова рано!

Засмях се сърдечно. Неговият смут ме правеше весел и добронамерен.

— Напротив, никак не е рано.

— Снощи в гримърната ми...

— Моля ви! Всички понякога сме нервни.

Сега, когато бях сигурен, че го държа в ръцете си, рекох да си поиграя с него като котка с мишка.

— Не става дума за това. Снощи ви изльгах.

— Известно ми е — отговорих приятелски.

Вече бях сигурен, че стрелата ми е улучила целта. Посочих бара:

— Няма ли да седнем? Кафе?

— Кафе.

Той се стараеше, но не съумяваше да скрие нервността си.

— Две кафета — казах на моя приятел. После се обърнах към актьора: — Зная, че ме изльгахте. Зная, че сте отишли в дома на вуйчо ми, след като всички са си заминали.

И аз самият се възхитих от простотата, с която изричах лъжата си.

— Кой ви каза?

— Няма значение.

— Тя ли?

Направих движение, което можеше да значи и „да“, и „не“. Той понечи да каже нещо, но барманът дойде и ни сервира кафетата. След това се отдалечи, но не колкото беше необходимо, за да не ни чува. Апергис забеляза това.

— Тук не можем да говорим спокойно. Не бихте ли желали да отидем там...

Посочи ми две кресла в дъното на фоайето.

— Готово.

Взех кафето си в ръка, принуждавайки го по този начин да стори същото. Изгарях от нетърпение, но не го показвах. Това го правеше още по-слаб спрямо мен. Оставил кафето на ниската масичка, която разделяше креслата, и седнах. Седна и артистът. Още веднъж видях колко по детски е всичко у него освен преждевременно застарялото му красиво лице с големите очи.

— Действително бях в дома на вуйчо ви през онази нощ — каза той. — Само дето смятах, че никой не знае освен тя, естествено.

— Защо отидохте там?

— Защо ли?...

Той се изчерви малко и това му придале още по-детски вид. Не, този човек не можеше да има връзка с престъплението.

— Искам да кажа — поправих се, — защо сте отишли тъкмо през онази нощ?

— Не съм отишъл специално през онази нощ. Ходех често. Напразно е вече да се опитвам да скрия отношенията си с госпожа Констас.

— Които, искрено казано, са ми безразлични. Значи ходели сте често? И Магда се е срещала с вас, щом съпругът ѝ е заспивал? Надявам се, че не ви е приемала в брачното ложе. Това би напомнило Бокачо.

— Срещахме се в една къщурка в градината. Къщурката на пазача.

— Добър пазач!

— Нямаха пазач.

— И, разбира се, вие сте имали ключ от тази къщурка?

— Да.

Защо ми правеше удоволствие да го измъчвам? Не, разбира се, от ревност, че този хубав мъж се бе наслаждавал на Магда. Не.

— Много романтично е всичко това. Значи и няя вечер сте отишли в Психико. Но сте знаели, че любовницата ви е имала гости.

— Да. Тя ми телефонира в театъра.

— И въпреки всичко сте отишли?

— Докато стигна до Психико след представлението, гостите щяха да са си отишли.

— И бяха ли си отишли?

— Да. Гледах ги скрит в колата си. Сетне Магда ми даде светлинен сигнал от прозореца. Често използувахме такъв сигнал. Палеше и гасеше лампата в стаята си. Това означаваше, че не е останал никой. Тогава влязох в градината, отидох безшумно до къщурката, влязох вътре и зачаках.

Слушах го и се питах, защо ме занимаваше с тези подробности?

— Отврещавате се от мен, нали? — рече Апергис, тълкувайки погрешно разсения ми вид.

— Не. Съвсем не сте първият, който прельстява чужда съпруга. Значи влязохте в къщичката и зачакахте? После?

— Видях да се запалва лампата в спалнята. Различих и сянката на покойния Констас. По някое време светлините угаснаха. Беше часът, когато трябваше да дойде Магда.

— И дойде ли?

— Не.

Останах изненадан.

— Не дойде ли?

— Не. Чаках цял час. Нервирах се. Не съм свикнал жените да си играят с мен. Както ви казах, светлината в спалнята беше угасната. Въпреки яда си останах още половин час. После...

— Си тръгнахте.

— Бях готов да си тръгна, излязох от къщурката, когато друг мъж се измъкна предпазливо от задната страна на вилата. Магда изневеряваше на мъжа си с мен, а на мен — с онзи. Разбирате положението ми. Изчаках да се отдалечи другият, за да си тръгна и аз, когато Магда ме предвари. Изглеждаше уплашена. Каза ми, че станало нещо със съпруга й, което тя не можела да предвиди. Не повярвах. Отидох си бесен. И на сутринта научих, че Тимотеос Констас бил мъртъв. Оттогава не съм виждал съпругата на вуйчо ви. Това е всичко.

И спря задъхан.

— Всичко ли? — попита.
— Всичко.

Той запали цигара с треперещи ръце. И аз бях смутен. Тази нова версия не бе ми минавала и през ума.

— Защо ми разправяте всичко това? Вчера отрекохте каквото и да било във връзка с този случай, днес ми казвате всичко. Защо?

— Не искам да бъда заплетен в скандал. Надявах се, че никому не е известно, че съм бил в Психико през въпросната вечер. Вчера разбрах грешката си. Премислих всичко през нощта и реших, че най-добрият изход е да се отнеса искрено към вас, след като сте в течение на случая.

„Искрено ли?“ Как можех да отгатна кой говори искрено? В тази странна история, където всички лъжеха или биха могли да изльжат.

— Моля ви да не правите скандал! Кариерата ми... Един артист...

„Един артист...“ Изглеждаше уплашен, но дали и сега не беше „артист“, не разиграваше ли театър?

— Казахте, че Магда Констас ви е телефонирала да отидете?

— Да.

— Защо ще ви търси, след като е очаквала друг мъж?

Казах го само за да проверя думите на Апергис, ала тъкмо го изрекох, и схванах колко точен беше въпросът. Защо ще го кани, като е чакала друг? Или Апергис лъжеше, или онзи, „третият“, не е бил любовник.

— Не зная.

— Какъв беше онзи мъж?

— Видях го отдалеч. Не успях да различа чертите му.

— Висок, нисък, млад, стар?

— Висок, по-скоро атлетично сложен. Стар — в никакъв случай. Походката му беше твърда и бърза, но не мога да кажа дали беше млад.

Тогава ми дойде наум:

— Казахте, че от колата си сте видели гостите на вуйчо ми да се разотиват. Всички ли?

— Последните.

— Познавате ли тези... Аргирис?

— Да.

— Тях видяхте ли ги?

— Отидоха си последни.

Значи онзи тип беше казал истината.

— Познавате ли слугинята на Констас?

— От Магда бях чувал за нея.

— Тя е напуснала след смъртта на вуйчо ми. Да сте чули защо?

— Не, разбира се. Последният ми контакт със семейство Констас беше през онази вечер.

Какво друго да питам? Изгледах хубавото му лице. В очите му се четеше молба. Виждах ясно, че се страхуваше.

— Сега знаете истината. Давате ли ми думата си, че няма да говорите по мой адрес?

— Ще се постараю — отговорих.

— Но аз ви се доверих. Нямале никаква причина да ме забърквате в скандал. Кариерата ми...

Слушах го да ми говори пак за кариерата си, докато се питах дали се беспокоеше за нея или за нещо друго, много по-значително.

Съпроводих го до вратата на хотела. Като се връщах, видях Алекс Аргирис. Стоеше до същата колона, където се бях скрил аз, когато чаках Апергис, и ме гледаше сечно предизвикателния си вид. Нямаше съмнение, че ме бе видял с артиста. Дали обаче беше дошъл в този момент, или ме е следял от много време?

— Виждам, посещава ви светът на изкуството. Явно това е слабостта на фамилията Констас? — ухили се той.

— Явно.

Изгледах го строго:

— Този джентълмен ли имаше предвид снощи? — попитах.

— Дали съм го имал предвид? Не си спомням какво съм имал предвид вчера, може би защото никога нямам предвид нищо.

Този път преднамерената му поза не ме нервира. Напротив, засмях се:

— Я ми кажи, малкият — рекох му, — ти каква игра точно играеш?

Засмя се и той за първи път и лицето му ми се видя естествено, човешко. Извратеността му изчезна и той стана почти симпатичен.

— Де да знаех и аз!

— Ти ли ми правиш тези игри с телефона?

— Всички играем, едни на шега, други наистина.

— Зарежи философията. Ти ли ми се обаждаш по телефона?

— Не.

Държанието му беше различно. Бях сигурен, че този път е искрен.

— Искаш ли да говорим като приятели?

— Да.

— Нека поседнем.

Като го гледах да сядам, този път без цинизми и предизвикателства, си спомних какво ми беше казала Магда за времето, когато Алекс бил дете. Може би имаше право, като твърдеше, че в дълбините на душата си той е едно нещастно дете.

— Какво е мнението ти за Апергис?

— Всички казват, че бил очарователен господин.

— Не те питам какво казват „всички“. Питам ти какво мислиш?

— Аз ли... Че по-отвратителна личност човек едва ли може да срещне.

В очите му прочетох омраза. Този път Алекс Аргирис не се опита да скрие истинските си чувства. И с омразата си ми ставаше по-симпатичен, защото така беше по-истински, повече човек. Той ме погледна предизвикателно:

— Имате ли възражения?

Дали имах? Апергис не беше човек, който можеше да ме спечели.

— Защо?

— Без „защо“. Наричам го отвратителен, понеже е отвратителен.

Както точно вие не сте.

— Не ми казвай, че съм ти симпатичен.

— Смешно е, но почти сте ми симпатичен.

— Държанието ти досега не го доказва. Кажи, Алекс, наистина ли си тръгнахте последни с майка ти онај вечер от дома на Констас?

— Отидохме си последни от онези, които бяха там!

— С други думи, след вас може да са дошли други? Това ми даде да разбера и вчера. Кои други обаче освен Апержис?

Типът се усмихна презрително:

— Той беше редовният посетител.

— А извънредните?

— Защо не се обърнете към Магда?

— Тя знае ли?

— Попитайте нея.

— Смяташ ли, че ще ми каже?

— А смятате ли, че аз ще ви говоря за работи, за които тя би искала да мълча?

— Ти на нейна страна ли си?

— Тя е единствената приятелка, която съм имал през живота си.

Единственият човек...

Той мълкна и след малко попита:

— Вие против нея ли сте?

— Против нея не, но... Разбираш ли, трябва да науча какво е станало с вуйчо ми.

Той вдигна рамене:

— Вуйчо ви... вуйчо ви... Говорите все за него, а какво знаете за вуйчо си? Че той например беше най-лошият човек, който е съществувал на земята, че тикаше хората към грехопадение, че...

— Че? — попитах.

Той стана, сякаш се разкайваше, загдето ми е разкрил сърцето си.

— Побъркахте всички ни с този ваш вуйчо. Научете най-напред какъв е бил той, а после се старайте да откриете как е умрял. Довиждане.

Напразно се опитах да го задържа. Отиде си ядосан.

Като го гледах да се отдалечава забързан, се съгласих в себе си, че той имаше право. Не знаех нищо за действителния Тимотеос Констас.

Оставих го да се отдалечи и излязох и аз от хотела. За кой ли път констатирах разликата между чистото атинско утро и онези тъмни и объркани работи, които ме занимаваха. Постарах се да внеса някакъв ред в мислите и впечатленията си. Цялата история започна с онова прословуто обаждане по телефона. Какво целеше този неизвестен, извратен тип? Само да се забавлява с мен ли? Нямаше смисъл. Да ме накара да бъда внимателен с вдовицата на вуйчо ми? Да ме сплаши и да ме принуди час по-скоро да се откажа от изясняването на обстоятелствата около смъртта на Констас?

Би било твърде наивно да искат да ме сплашат по толкова детински начин. Целта им по-скоро беше да ме заставят да не вярвам на Магда Констас. Но защо?

Спрях първото такси, което изникна пред мен.

— В Психико — казах.

Магда беше единствената, която би могла да даде отговор на тези въпроси. Колата пое по булеварда. Отпуснах се на седалката още смутен от мислите си. Тази нова личност, която Димитрис Апергис извади на сцената, откриваше други пътища за разследването на кончината на вуйчо ми. Дали в действителност обаче съществуваше ново действуващо лице?

Този път тя ми се видя още по-красива.

— Искрено се радвам, че те виждам отново. Как прекара вчерашния ден?

Дадох неопределен отговор.

— Как намираш Атина? Както я остави или...

— Много променена.

Тя прекара ръката си по лакътя ми и усетих скъпия й парфюм да ме опива.

— Естествено, днес ще обядваш с мен.

— Но...

— Не приемам възражения.

Разговаряхме, както беше естествено да разговарят двама близки роднини. Както щеше да бъде естествено, ако не бе се случило всичко онова, което бе станало.

— Не предпочиташ ли да седнем тук?

На голямата веранда с мраморните парапети видях удобни кресла с масичка между тях. Пролетното слънце привличаше на открито.

— Да, хубаво е!

Отговорих разсеяно. Сега, когато се намирах до нея, виждах, че въпросите, които исках да ѝ поставя, са много по-трудни, отколкото смятах.

— Какво ти е?

Тази интимност на „ти“ ме накара да настръхна. Защото жената до мен ми харесваше. И това усещане не беше породено сега. Изпитвах го от самото начало, но до този момент не исках да си призная.

— Нищо.

Бях поставил ръцете си на ръбовете на креслото и тя покри едната ми длан със своята. Направих неволно движение и Магда се отдръпна.

— Изглеждаш замислен.

— Вярно е.

— Какво те занимава?

Нямах намерение да ѝ кажа. Думите обаче почти сами се измъкнаха през устните ми.

— Тази сутрин дойде да ме види в хотела Апергис — рекох.

Тя пребледня.

— Кой?

— Апергис. Артистът Димитрис Апергис.

Насили се да направи гласа си по-сигурен, но не успя.

— Приятел ли ти е? — попита ме.

— Вчера го видях за пръв път.

Очаквах въпрос от нейна страна, но тя мълчеше. Избягваше погледа ми и си играеше с коланчето на роклята си.

— Бях на театър. После го потърсих зад кулисите.

Настъпи тишина. След малко продължих:

— Няма ли да ме попиташ защо?

Щом изрекох думите, осъзнах колко се е променил тонът на разговора ни от вчера насам. И двамата се отнасяхме един към друг сякаш нещо ини обединяваше, и ни разделяше.

— Не.

— А защо не?

— Зная за срещата ви.

Тя въздъхна.

— Значи намериха начин да ти съобщят и за него. Е, добре, да. Съвсем не съм длъжна да ти давам обяснение за постыките си, но е по-добре да научиш от мен вместо от други. Апергис беше моя лудост. Нали това искаш да ти кажа?

— Не.

— Какво друго?

— Въпросната вечер Апергис е бил тук.

Разбрах, че не е очаквала тази подробност. Отговорът ми я стресна.

— Тук ли? — едва преглътна тя.

Несъзнателно се обърнах към двора, за да видя къщичката на пазача.

— Да, тук. В една къщурка в двора, където обикновено те е чакал.

Гласът ѝ стана суров.

— Виждам, че този достоен господин не се е поскъпил на подробности!

Нямах нито намерение, нито желание да отговоря в същия тон.

— Магда — рекох тихо и приятелски, — Магда...

Тя ме прекъсна:

— Да, срещах се с него, когато можех, в къщата на пазача. Млада съм, а вуйчо ти...

— Магда, не става дума за това. Начинът ти на живот си е твоя работа и аз самият нямам право да се меся в него. Пък е и безсмислено. Не ме интересуват връзките ти с артиста.

Обърнах се внезапно и хванах ръката ѝ.

— Магда, кой беше този човек?

— Кой?

— Този, който е бил нея вечер у дома ти. Човекът, когото е видял Апергис.

Тя отдръпна ръката си и стана. Беше бяла като платно.

— Не разбирам какво говориш?

— Апергис...

— Този господин ти е надрънкал лъжи! — прекъсна ме тя.

Магда отиде и застана на края на верандата с ръце опрени на мраморния парапет. Останах на мястото си малко разколебан. Не ми идваше наум какво трябваше и какво бих могъл да предприема. Да си отида? Тя не се връщаше в креслото, сякаш ми подсказваше, че това бе единственото нещо, което ми оставаше да сторя.

Не си тръгнах. Отидох при нея и я докоснах лекичко по рамото. Убеждавах себе си, че го правя само от желание да науча каквото ме интересуваше, но знаех, че не съм искрен. Не си отивах просто защото не исках да си отида, а за да съм до нея.

— Магда!

Тя се обърна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Разумът ми говореше, че сълзите са лъжливи, както тази жена беше опасна. Цялото ми същество обаче се противопоставяше на разума. Просълзена, уплашена, тя, която молеше за помощ, ми се стори още по-привлекателна.

— Магда, трябва да повярваш, че не съм против теб. Просто искам да науча кой е бил този човек.

— Не е имало никакъв човек. Апергис те е излъгал.

— Защо?

— За да ми отмъсти. Не можеш да си представиш колко евтино нищожество е той. За съжаление и аз го открих много късно. Въпросната вечер го изгоних. Казах му, че няма да се срещам вече никога с него, че всичко между нас е свършено.

Въпреки очарованието, което оказваше върху мен разплаканото ѝ лице, не загубих съвсем ума си. Спомних си думите на Апергис: „Тя ми телефонира в театъра“.

— Но нали си му се обадила по телефона! — възкликах.

— Да. За да му кажа да не идва. Онази вечер в компанията на приятелите на вуйчо ти осъзнах колко грозно беше това, което върших. Телефонирах му, че е излишно да идва в Психико. Но той дойде. Излязох, когато другите си отидоха. Говорих му грубо. Той се ядоса.

Подчerta, че досега не бил гонен от нито една жена. Заплаши ме, че скъпо ще платя. А днес дошъл при теб да ти надрънка всички тези глупости. Кой знае какво друго мисли да прави...

И отново очите й се напълниха.

— Не ми вярващ, нали?

Щеше ми се да ѝ повярвам, но не ѝ вярвах.

— Не, не ти вярвам.

С непринудено движение, свръхнепринудено, за да бъде истинско, тя грабна ръцете ми и ги притисна до гърдите си.

— Благодаря ти!

С болезнена яснота съзнавах, че си играе с мен. И въпреки това докосването до тялото ѝ ми беше приятно. Магда настърхна...

— Да влезем вътре, студено ми е!

Трябваше да си отида, да си отида, колкото се може по-бързо.

Последвах я.

Сега вече не можех да се подигравам със себе си. Чарът на тази жена влизаше в кръвта ми като отрова. Жадувах за Магда, както я бях пожелал още при първата ни среща, макар че не си го признавах. И най-лошото — нямах илюзии, че тя не вижда всичко.

Седна в креслото и хвана с длани раменете си като човек, комуто е студено.

— Благодаря ти! — промълви отново. — Ако знаеш каква нужда имам от един приятел. Вуйчо ти беше прекрасен човек, но ни разделяха толкова неща. Не беше само възрастта. Не. Той не ми разкри себе си. Не ми е говорил за плановете си, нямах представа какво мисли, какво иска, какво върши, от какво се страхува, защо се страхува. Ако не се лъжа, вече ти споменах за това. Имаше нещо, което го докарваше до ужас.

— Не си ли отгатнала какво?

— Не.

— Въпросната нощ в компанията ви е бил и някой си господин Димодикос, нали?

— Да.

— Приятел ли ви е?

— Не. Познат на вуйчо ти. Дойде да го види, но компанията го свари и мъжът ми го задържа.

— Идвал ли е и друг път?

— Не.

— Как му беше името?

Тя се замисли.

— Името ли... Не ми идва наум. Не чух вуйчо ти да се обръща към него на име. Говореше му тъй, направо, без да употребява име. Струва ми се, че той дойде случайно тогава у нас.

Мълчах. Магда ме гледаше въпросително.

— Вярваш ли, че този Димодикос има някакво съществено значение в случая?

— Не — отговорих.

— Чувал ли си друг път това име?

Пуснах втората си лъжа:

— Не.

Тя ме изгледа, сякаш искаше да види какво има там, в паметта ми, а може би така ми се стори. Стана.

— Отивам да се погрижа за обяд — усмихна ми се Магда.

8

Тръгнах си от вилата на Тимотеос Констас в четири часа след обяд. Случайно или понеже Магда беше взела мерки, никой не наруши спокойствието ни. Лично тя сервира яденето, после кафето и прекарахме часовете един до друг в онова особено положение на хора, които се намират в навечерието на любовта.

По пътя обаче, далеч от погледа и парфюма ѝ, предишните ми съмнения се върнаха. Можеше ли чак толкоз безсрамно да лъже Димитрис Апергис? Омразата му срещу една жена, която го е изгонила, не беше ли го тласнала към постыпка, опасна за него самия? Чаках с нетърпение да се стъмни, за да отида на театър. Налагаше се на всяка цена да поискам обяснение от него.

Питах се дали Магда беше казала истината? Дали Апергис, този разглезен тип, egoист и самовлюбен, искаше да отмъсти на бившата си любовница, подстрекавайки скандал? Дали не се мъчеше да ме накара да повярвам, че е съучастница в убийството на мъжа си?... Дали?... Тогава той прекрасно би могъл да бъде човекът, който ми се обаждаше по телефона? Той имаше по-особен глас и беше добър артист! Прекрасно би могъл да изменя гласа си.

Но ако е така, защо ме изгони от гримьорната си като луд? Защо не ми каза дума? Сам си дадох отговора. Защото като добър актьор пак играеше. Отнесе се по този начин вечерта, за да бъде по-убедителен сутринта.

Най-после дойде време за театъра. Отидох в „Атикон“ и останах като гръмнат, когато видях театъра затворен и тъмен. Нямаше кого да попитам. Обърнах се към будкаджията отсреща:

— Днес не играят ли?

Будкаджията се засмя:

— Не. Последното представление бе вчера. След няколко дни трупата заминава за чужбина.

Ето нещо, което не ми беше минало през ума.

— Случайно да знаеш как мога да намеря господин Апергис?

— В някое от светските заведения, където вечеря след дванадесет часа, но не зная в кое.

Обиколих няколко ресторанта, но не го намерих. Открих обаче къде живее. Реших да отида да го видя сутринта.

Къщата му представляваше самостоятелна сграда в квартал „Плака“ под Акропола, която, както разбрах, наел в последно време и напуснал апартамента си в аристократическия квартал „Колонаки“.

В десет часа сутринта се движех по тесните улички на „Плака“. Лесно беше да намеря къщата. Онова обаче, което не съм могъл да си представя, бе, че нямаше да се срещна никога вече с Апергис, тоест — че нямаше да го намеря жив.

Никак не се затрудних да намеря улицата и номера. Пред външната врата видях да разговарят трима мъже. Те ме изгледаха любопитно, когато попитах:

— Тук ли живее господин Апергис?

— Да...

Рекох да продължа към вратата. Единият от тях ме спря:

— Него ли търсите?

— Именно, господин Апергис.

— Няма да го намерите.

— Излязъл ли е?

Беше много рано за един артист да се събуди и да тръгне по улиците.

— Не, тоест... не се е върнал вкъщи. Станал е, как да ви кажем, нещастен случай. Бълснала го е кола.

Тази вест дойде съвсем неочеквано.

— Кога?

— Не знаем. Преди малко научихме и ние.

Една жена излизаше в този момент с пакет дрехи под мишница.

— Госпожа Мария се грижеше за дома му — посочиха ми я непознатите.

Повикаха я. „Господинът търси господаря ти.“ Жената дойде при нас. Беше плакала.

— Вие ли го търсите?

— Да. Имаме среща — изльгах. — Трябаше да уредим една работа.

Жената избърса очи с опакото на дланта си.

— Горкият господин Димитрис! — рече тя.

— Какво се е случило? — попита нетърпеливо.

— Убиха го — отговори жената и избухна в плач. — Една кола връхлетяла върху него в момента, когато злочестият господин се качвал на тротоара. Човек би си помислил, че мръсникът шофьор го е направил нарочно.

Пребледнях, осъзнавайки значението на думите ѝ, което на нея и през ум не ѝ минаваше.

— Убили са го? — заекнах.

— В болницата „Хипократ“ е. Закарали са го с „Бърза помощ“. Там съм тръгнала.

— Една минута — обърнах се към жената смаян. — Кога е станало нещастието?

— Днес. В три часа сутринта. Така поне казаха свидетелите.

Не беше друго освен нещастен случай. Един от тези нещастни случаи, които стават всеки ден в голям град като Атина. Но много злободневен нещастен случай. В момента, когато търсех Апергис, за да науча дали казаното от него отговаряше на истината и дали действително е имало таен посетител във вилата в Психико.

Спрях първото такси:

— В болницата „Хипократ“.

Нещастен случай, който щеше да бъде много полезен на нощния посетител и на онези, които са искали да остане скрито това посещение. „За бога, какви мисли ме спохождат!“ — измърморих толкова силно, че шофьорът ме изгледа изненадан в огледалото на колата. Последните събития бяха изопнали нервите ми докрай и оставях фантазията си да се развихря. Злополуката с Апергис не можеше да има никаква връзка с легендите, които той ми разказа. Щеше да е много глупаво да повярвам, че неизвестният посетител, дори и да съществуваше наистина, ще прибегне до ликвидирането на Апергис, за да го накара да мълкне. А сетне дори и да приемех тази

налудничава мисъл, защо не го беше ликвидиран през цялото това време, а е чакал толкова дълго. „Заштото сега е научил, че артистът е посветил друг в тази тайна“ — отговори ми едно безмилостно мое второ „аз“. „Заштото сега е научил, че Апергис е говорил с тебе, дето имаш манията да човъркаш нещата.“

— Глупости!

За втори път шофьорът ме изгледа изненадано в огледалото. Бях произнесъл думата високо.

И все пак тези работи бяха глупост. Не бях говорил пред никого освен пред Магда за изповедта на Апергис. Дали пък Магда не му беше казала? Дали не бе съобщила на неизвестния господин Хикс?

Трябваше да се сдържам. Оставил фантазията си да ме отвлече много надалеч. Държах се и мислех като дете, което чете много криминални романи. И най-сетне — Атина не беше Чикаго през тридесетте години, за да се отървава някой от неудобен свидетел чрез убийство. Колата спря.

— Пристигнахме — съобщи шофьорът.

Докарването на най-известния артист беше събитие за персонала на болницата. Портиерът ми предаде цялата си информация веднага щом попитах.

— Господин Апергис ли? В 118 стая, в новата сграда.

Минах през старата част на болницата, прекосих двора и се озовах пред голяма нова сграда, която беше една изненада с външния си вид след невзрачната фасада на това лечебно заведение. Сестрите веднага посочиха къде е настанен популярният артист.

— Вземете асансьора, на първия етаж, стая номер...

Не беше необходимо да заничам за номера, за да открия стаята. В коридора имаше група елегантно облечени жени, не ги познавах, но несъмнено бяха артистки, мъже и неколцина младежи, шумни и нахални, които на висок глас обявяваха, че са журналисти. Една сестра даваше сведения, много поласкана от факта, че толкова знаменити личности очакваха да научат нещо за състоянието на Апергис от нея. Приближих се и аз.

— Още е в безсъзнание. Господин професорът нареди повторно преливане на кръв. Ако дойде в съзнание до дванадесет...

Един от младите журналисти, който беше до мен, измърмори:

— Отива си и този...

Използвах повода:

— Сериозно ли е ранен? — попитах.

— Сериозно не значи нищо! Просто го е премазал мръсникът.

— Как е станало?

Младият репортер беше готов за разговор. Вероятно защото му бе писнало да чака.

— Както ми казаха в полицията, колата го бълснала в момента, когато понечил да стъпи на тротоара. Буквално го е залепила за железния електрически стълб. Сякаш този мизерен тип, шофьорът, го е преследвал.

Настръхнах. За втори път го чувах, и то от човек, дето не вярва в него, онова, от което се боях.

— Хванали ли са го?

— Кого?

— Шофьора.

— До момента не. Изчезнал е. Но ще го хванат. В такива случаи нашата контролна служба по автомобилния транспорт работи добре. Не зная дали си спомняте случая с опела на булевард „Александрас“, когато...

И той разказа някакъв подобен случай, когато КАТ действувал светковично, но аз не слушах. В ума ми се въртеше фразата, изречена от него:

„.... сякаш този мизерен тип, шофьорът, го е преследвал“. Дали наистина не го е преследвал?

Внезапно младият журналист ме остави и се втурна към стаята на ранения. Вратата се отвори и излезе лекар. Всички го заобиколиха.

— Докторе, как...

Лекарят беше умислен.

— Искаме да се надяваме, но надеждите ни са малко.

Дръзкият репортер попита високо:

— Искате да кажете, че е вероятно да умре?

Той умря час по-късно и следобедните вестници публикуваха новината и снимката му на първа страница. Върнах се в хотела с

вестник в ръка и буря в ума. Попаднах на онзи тип, Аргирис, който, ще рече човек, че ме е чакал.

— Лоши новини, а? — попита ме той.

— Какви новини? — отговорих рязко.

Вчера ми беше станал симпатичен. Днес видът му ме дразнеше отново.

— Не знам какви са новините, но виждам, че са неприятни.

— Къде виждаш?

Ставах глупав с кавгаджийското си настроение. Той се засмя.

— За това говорят видът ви, държанието ви, всичко. Дори и неоправданата неприязнь към мен.

Съвзех се.

— Не, няма нищо. Току-що прочетох...

Той погледна вестника, който държах в ръка.

— ... за смъртта на Апергис ли?

— Да.

— Не можех да си представя, че сте му симпатизирали толкова много.

— Не съм му симпатизирал нито „толкова много“, нито толкова малко, но такава неочеквана смърт...

— Чак неочеквана! В Атина от автомобилни катастрофи загиват поне сто души годишно. Сто, повечето от които може да са добри хора. Ако загине и един като Апергис... Искрено признавам, че не разбирам защо тази смърт ви е разстроила.

Можех ли да му кажа защо?

— Всяка насиствена смърт ме разстройва — отвърнах.

— Въпрос на характер. Вчера обядвахте с братовчедка ми, нали?

— Виждам, че научаваш всичко.

— Обадих ѝ се по телефона и тя ми каза. Наистина смятам да отида в Психико. Помоли ме, ако ви видя, да ви взема със себе си. Ще дойдете ли?

— Идвам.

Бързах да поговоря с Магда за тази смърт.

Алекс Аргирис шофираше майсторски, но същевременно опасно, без да зачита много правилника за движение, и изпитваше особена

радост да поставя в трудно положение шофьорите на другите коли. Шофираше като глезено дете, каквото си и беше.

— По- внимателно! — рекох.

— Злополуката с Апергис ли ви уплаши?

— Не ме забавляват глупавите игри с живота. С моя и на другите.

— Много сте назадничав.

— Такъв съм.

Тогава ми дойде наум. Дали Магда е знаела за смъртта на бившия си любовник, когато ме е поканила? Попитах:

— Кога те помоли братовчедка ти да ме вземеш със себе си?

— Днес.

— Разбира се, че днес, но кога? Сега или по-рано?

Той се засмя.

— Има ли значение?

Имаше значение, но не биваще да му казвам. Дали Магда е прочела следобедните вестници, когато ме е поканила?

— Естествено, няма, просто питам.

— Към единадесет часа.

Значи не е могла да прочете вестниците. Не е знаела за смъртта на Апергис, освен... освен ако ѝ е съобщил онзи, който я е причинил. Побързах да прогоня тази отровна мисъл от главата си. За броени минути Алекс Аргирис докара колата пред вилата на Тимотеос Констас. Когато влизахме в градината, видях Магда да ни чака права на горния край на вътрешната стълба. Тя беше в черния си тоалет и ми се видя по-красива и по-бледа от вчера.

— Благодаря ти, че доведе и приятеля ни! — обърна се тя към Аргирис.

Той отговори весело, но веселостта му бе загадъчна.

— Знаеш, че винаги удовлетворявам желанията ти.

След обядта, когато Аргирис намери някаква причина и излезе в градината, стискайки ръката ми, Магда каза:

— Прочете ли?

— За Апергис ли? Да.

Не ѝ открих, че ми беше известно, преди да пишат вестниците.

— Не ми стана жал. Той се отнесе с мен така жестоко.

— Свидетелите са посочили, че този, дето го е бълснал, е сторил всичко сякаш нарочно. Все едно, че го е преследвал.

Зашо изрекох тези думи? И аз самият не знаех в онзи миг.

Ръката ѝ, която още стискаше моята, изведнъж започна да трепери или поне така ми се стори. Във всеки случай побърза да я отдръпне.

— Безпокоях се да не би Алекс да не те намери — погледна ме тя. — Страшно много ми се щеше да те видя.

Ръката ѝ отново потърси моята. Несъзнателно направих опит да я измъкна.

— Изглеждам ли невъзпитана, нали?

Стиснах силно ръката, която ми подаваше. Обърнах се. Очите ѝ ме пронизваха. Притеглих я към себе си.

Сега вече смъртта на Тимотеос Констас и причините, които са я предизвикиали, ми бяха безразлични. Единственото нещо, което ме интересуваше, беше тя. Дали неизвестният шофьор беше ликвидирал Димитрис Апергис, понеже последният го е видял през фаталната нощ? Не ме интересуваша неизвестният, Апергис и прочие. Интересуваше ме каква роля е играла Магда в тази смърт.

Напуснахме вилата в седем часа вечерта. В момента, когато Аргирис слизаше по стълбата, тя ме попита тихо:

— Ще ми позвъниш ли?

Нямаше какво друго да си кажем.

— Да.

— Ще чакам с нетърпение.

В колата Аргирис, без да се обърне да ме погледне, попита:

— Ще ѝ позвъниш ли?

Останах като треснат.

— Друг път, когато не искате да ви чуват, говорете тихо.

Гласът му издаваше някаква нова злост. Този тип не можеше да бъде влюбен в братовчедка си, но беше явно, че я ревнува и мразеше хората, които я завладяваха. Мразеше толкова Констас, колкото и Апергис.

Той не продума, докато не спря в центъра на Атина, а пристигнахме много бързо.

— Ще ви оставя, трябва да отида на едно място — каза Алекс на входа на хотела.

Слязох и колата му подскочи и потегли.

От моя приятел, бармана, узнах, че шофьорът на колата, която бе убила Апергис, още не бил намерен.

— Ще го открият непременно. Той е загубен, щом се укрива. Утежнява си положението. В края на краищата не е извършил престъплението нарочно.

Не е извършил ли? За кой ли път мисълта, която пропъждам, спохожда ума ми.

В осем часа телефонирах в Психико.

— Страхувах се, че няма да се обадиш — чух гласа на Магда. И след това:

— Кой знае какво си мислиш за мен?

Отговорих, каквото ми дойде наум.

— Искаш ли да дойдеш? Сама съм. И слугинята си отиде.

Трябаше да откажа, но не отказах. Отидох. Прибрах се сутринта.

Исках да се освободя от напрежението, пък и да науча нещо.

Ето защо отидох на погребението. Вестниците писаха, че то ще бъде в единадесет часа и че шофьорът още не бил открит. Застанах под едно дърво, встравни от тълпата. И отново ме разтърси мисълта дали аз не съм причината за смъртта му.

Погребалното опело и плачът заедно с говора на любопитните достигаха до мен като скръбно мърморене. Болезнената мисъл не причиних ли аз смъртта му навремени пробождаше съзнанието ми.

Стреснах се, когато чух ръкоплясканията. Артистите отдаваха последна почит на колегата си. Сетне поповете си отидоха забързани и тълпата започна да се разпръсква. Останах на мястото си. Приятелите и обожателите на починалия голям артист минаваха пред мен и си говореха тихо. Изпитвах желание да се скрия, сякаш те, тези безлични

хора, предполагаха, че аз съм предизвикал смъртта му. По някое време всички си бяха отишли. Готовех се да си тръгна и аз, но тогава съзрях човек, който стоеше малко зад мен. Огледах се да не би да се усмихва на друг. Не. Нямаше никой. Непознатият направи няколко крачки:

— Скръбно нещо е смъртта — каза той.

Аз мълчах и той продължи:

— И то внезапната смърт.

Запитах се дали не е побъркан. Той се усмихваше неопределено, а усмивката му идваше в грубо противоречие с мястото и момента. И ме гледаше, като че мъдростите му бяха от първа инстанция.

— Видях, че наблюдавахте погребението отдалече — каза ми непознатият.

Започваше да ме нервира.

— Казват, че бил забележителен артист.

— Беше.

Побързах да се освободя от този нахален глупак, но той очевидно нямаше намерение да ме остави.

— Сигурно смъртта му ви е насърбила дълбоко? — изгледа ме нахалът.

— Мен ли? Почти не го познавах.

— Странно.

— Защо странно?

— Останал съм с впечатлението, че в последно време често си правехте компания с него.

На незначителното му лице не се бе променила нито една черта, но усетих, че нещо става, че срещата, разговорът, глупостите му не са случаини.

— Наистина, говорим толкова време, а не се запознахме. Бекас — представи се той. — Криминален инспектор Бекас.

Трудно смогнах да скрия смущението си. Нямаше от какво да се страхувам, разбира се, но появата на този инспектор в момента, когато размишлявах, за каквото размишлявах, ме обърка.

— Не остана никой — продължи той с дремещия си вид. — Можем да си вървим и ние.

Извади цигарите си:

— Пушите ли?

Взех една цигара. Изпитвах страх без конкретна причина. Тръгнахме заедно под дърветата в гробищата.

— Не можахте да го сварите, нали така? — каза инспекторът, без да ме погледне.

— Не можах.

— Имам предвид да го сварите жив.

Спра се да запали цигарата с тенекиена запалка. Чак когато приближи пламъка до лицето си, тогава се сети за мен и протегна ръката с огъня:

— Извинявайте!

Не беше трудно да схване човек, че това бяха предварително обработени прийоми. Наведох се да запала, но чувствувах погледа му прикован върху мен.

— Какво искате да кажете?

— Че не го сварихте жив. Не е ли истина, че го търсихте онази вечер в театъра, а вчера сутринта и в дома му?

Щеше да бъде глупаво да отрека, но той не ми даде да отговоря:

— И че и артистът ви посети рано-рано в хотела.

— Наистина.

— Ще бъде нетактично, ако се поинтересувам за обекта на разговорите ви.

— Никакъв обект. Възхищавах му се като артист, посетих го в гримьорната му, станахме приятели.

Бекас се усмихна.

— Разбира се, приятелството е чувство, което понякога се поражда изведнъж. Позволете обаче да не ви повярвам. Покойникът не беше човек, който би си развалил утринния сън, за да посети един приятел, когото познава от предишната вечер.

— Тъкмо това се случи обаче! — настоях.

Той не ми вярваше, но по този начин приключих опасния разговор. Сега на свой ред попитах аз:

— Защо полицията се интересува от приятелствата на покойния Апергис?

Бекас пак се усмихна по същия измамен начин, който го правеше толкова загубен.

— Тъкмо защото е покойник. Тоест покойник по такъв начин...

— По какъв начин?

— По насилен.

— Всички нещастни случаи ли полицията разследва с такова внимание?

— Не. Само нещастните случаи, които може да не са нещастни случаи.

Това беше фразата, която мъчеше мислите ми, а изречена от криминален инспектор, придобиваше особено значение. Спрях се, и спътникът ми — също.

— Вярвате ли, че би могло да бъде престъпление?

— Не бързам да кажа, че е престъпление, но във всеки случай е някак си сложен инцидент. Виновникът изчезва, а свидетелите говорят, че „нещастният случай“, нека го наречем така, е неоправдан. Нито прекомерно движение, мястото е почти пусто, нито голяма скорост. Колата се е движела нормално. Някой ни каза: „Сякаш шофьорът преследваше артиста“.

— Допускате ли, че го е преследвал? — попитах.

— Това искам да изясня. И така според вас не съществува никаква особена причина, която е предизвикала срещите ви с Апергис. Нали не бъркам?

— Съвсем не — отговорих.

— Тогава ще ми разрешите да ви кажа довиждане. Беше ми много приятно, господин Никодимос.

Не му бях казал името си, но, естествено, трябваше да го знае, след като му бяха известни толкова подробности около краткотрайното ми познанство с Апергис. Единственото нещо, което не ми бе минало през ума, бе вероятността, че полицията се съмнява в мен за смъртта му.

9

Колко различно започна неочекваното ми приключение и какъв странен път поемаше! Вече не ме интересуващо смъртта на Тимотеос Констас, нито причините за нея. Единственото нещо, което сега имаше значение за мен, беше кончината на Димитрис Апергис. Исках да узная дали артистът бе умрял в резултат на нещастен случай, или — на престъпление? Дали жената, която ме бе завладяла напълно, не бе го пратила на онзи свят? Махнах на първото такси, което мина край гробищата, и казах на шофьора адреса в Психико.

Думите на криминалния инспектор, наистина що за странен тип беше този инспектор, пропъдиха и последната ми капка оптимизъм.

В момента, когато наблизихме вилата, една кола излезе през външната ѝ врата, мина край нас и за малко зърнах лицето на човека, който беше зад волана. Един остьр, непознат профил.

Таксито спря. Платих и слязох.

— Да ви чакам ли? — попита шофьорът.

— Не!

Уверявах себе си, че отивах да видя Магда само за да проверя онова, което ме интересуващо, но не бях искрен. Тя ме теглеше като магнит. Натиснах копчето на звънца и зачаках. На вратата се показва слугинята:

— Госпожата?

Лицето ѝ беше безразлично. Вчера не беше на работа и не знаеше кой съм.

— Почакайте, да видя дали е тук.

Върна се много бързо.

— Тя ви очаква.

Чакаше ме на стълбата с лице, озарено от радост.

— Не допусках, че ще дойдеш преди обяд.

Стиснах спуснатата до тялото ѝ ръка.

— Заповядай!

Влязохме вътре, тя почака, докато жената напусне стаята, и ме притисна до себе си. Устните ѝ прекъснаха дъха ми. Накрая промълви:

— Колко добре направи, че дойде!

Отмъкна ме в хола и се отпусна на един диван. Понечих да седна в креслото, но тя ме спря:

— Тук!

И посочи мястото до себе си. Седнах и през роклята усещах как пълтта ѝ пулсира от допира с тялото ми.

— Часовете ми се сториха безкрайни.

Говореше до самото ми ухо, почти докосвайки го с устни, и най-обикновените думи придобиваха тайнствено и сладострастно значение. Разбирах, че е трудно да се освободя от плена на нейния чар. Чувствувах как тялото ѝ натежава върху моето, пръстите на ръцете ѝ се вплитат в косите ми, дъхът ѝ изгаря лицето ми.

— След малко ще измисля начин да отпратя слугинята — прошепна Магда.

Един лъч минаваше през завесите и играеше върху голото ѝ тяло. Слушах спокойното ѝ дишане, усещах я до себе си, отпусната, неподвижна и щастлива. Де да можех да пропъдя онази мисъл и да изпитам и аз щастливото спокойствие от споделената любов! Тя полуотвори очи, взе ръката ми в своята и я целуна.

— Щастлива съм.

Дръпнах ръката си. Тя се обрна внезапно и ме погледна изненадано:

— Какво има?

— Нищо.

Подпря се на лакът:

— Не ме лъжи. Има нещо.

После погледът ѝ мина уплашено по лицето ми.

— Не си ли щастлив, че...

— Щастлив съм.

Тя се изправи.

— С теб става нещо.

— Ходих на погребението на Апергис.

Тя се отдръпна малко.

— Защо? — попита тихо.

Изгледах я, и тя ме изгледа. Преди малко, когато бяхме прилепнали един за друг, голотата ни изглеждаше естествена. Сега, когато моите думи ни разделиха, се почувствувахме наистина голи. Магда се покри с чаршафа.

— Защо си ходил? — повтори.

— И аз не зная. Там беше и някакъв криминален инспектор, който говори с мен.

— За какво?

Тогава се сетих, че не бях ѝ казал за опитите ми да се срещна с Апергис.

— Той знаеше, че съм се срещал с Апергис.

— И по-нататък? Каква връзка имаш ти със станалото?

— С кое „станало“, Магда?

Любовната магия се бе разпръснала. Изпитвах мъка от тази констатация.

— Нещастния случай.

— Нещастен случай ли е, Магда?

Тя стана още по-чужда.

— Какво искаш да кажеш?

— Инспекторът се съмнява, че е бил убит преднамерено.

— Но нас не ни засяга. Каква връзка имаме ние?

— Нямаме ли?

Магда примижа. Гледаше ме, като че ли се мъчеше да разбере какво казах или че се опитва да отгатне доколко знаех.

— Защо не говориш открыто? Какво имаш наум?

Седеше до мен, но все едно, че беше далеч.

— Магда, Апергис е бил убит!

— Е, и?

— Убиха го нарочно. Не е нещастен случай. Убийство е — казах с отчаяние.

— Дори и така да е, защо те мъчи това?

Свъсила лице, чакаше отговора ми. Избягвайки погледа ѝ, казах това, което пареше устните ми. Сигурна ли е, че не е споменавала пред никого съдържанието на онзи денния ни разговор?

— За онзи денния разговор ли?

— Имено. Казах ти, че Апергис е видял непознат човек в дома ви през онази съдбоносна нощ.

— Значи това било?

— Позна.

Изгледа ме със съжаление и с леко презрение.

— Но Апергис не е видял никакъв човек. Надрънкал ти е лъжи. Обясних ти и помислих, че си ми повярвал. Жалко.

Чисто гола, тя прекоси гостната, за да влезе в стаята си.

Не се обърна нито веднъж към мен.

Останах на мястото си, загубен и достоен за съжаление. Сърдит на себе си, на дебелия криминален инспектор, който бе съживил подозренията ми — на всички. Какво конкретно имах в ръцете си? Защо измъчвах себе си и нея? Защо тровех една любов, която ми беше толкова необходима?

Погледнах се гол и се почувствувах комично смешен. Облякох се припряно. Магда беше затворила вратата зад себе си и не чувах никакъв шум. Вероятно още беше сърдита. Сигурно съжаляваше за любовта, която ми дари.

Плахо пристъпих към вратата на стаята ѝ. Почуках и веднага я отворих. Седеше пред тоалетката, без да прави нищо. Не се обърна при шума от отварянето на вратата.

— Тръгвам си! — казах.

Тя мълчеше и аз не намерих продължението.

— Съжалявам, че...

Обърна се внезапно и видях, че очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Съжаляваш, нали? Само това ли имаш да ми кажеш?

— Магда!

— Съжаляваш, че развали един приятен следобед. Както би съжалявал, ако беше развалил партия бридж.

Пак се обърна към тоалетката си, стисната с длани главата си.

Видях голите рамене да се гърчат. Плачеше. Невъзможно ми е да остана равнодушен пред която и да било жена, когато плаче, а това беше жената, която обичах. Не издържах. Отидох до нея и опрях плахо ръката си на голото ѝ рамо.

— Прости ми! — прошепнах. — Ако знаеше колко страдам, колко много те обичам, колко се измъчвам...

Тя се обърна пак и видях как сълзите се спускаха обилно по лицето ѝ.

— Но кажи най-сетне от кое? Какво си си внушил?

— Нищо, Магда. Вече нищо. Бях глупав.

Тя хвана ръката ми.

— Трябва да ми кажеш.

— Нямам какво да ти казвам. Глупости от моя страна. Глупости, които преодолях окончателно.

Както държеше ръката ми, я прилепи до гърдите си.

— Не. Ако си ги преодолял сега, те пак ще дойдат да отровят отношенията ни. Никога няма да се обикнем истински, ако между нас има съмнения. Трябва да повярваш. Да ми повярваш окончателно.

— Вярвам ти, Магда.

— Сега, а после? Онова, дето е вътре в душата ти, ще продължава да те трови, докато не го извадиш да умре на светлината. В какво вярваш, какво си си въобразил, от какво те е страх?

Пак се опитах да откажа, но тя настояваше. Дръпна ме, накара ме да седна до нея и аз ѝ казах всичко. Тя ме слушаше внимателно и се усмихна тъжно, когато свърших.

— Значи си вярвал, че в дома ми е имало някакъв мистериозен човек, който е убил мъжа ми, и че Апергис го е видял. И когато си ми казал, и аз съм ти признала, че Апергис го е видял, този страшен човек убил и артиста. Какво дете си!

И аз бях помислил нещо подобно на това, което говореше, но сега, когато слушах собствените си съмнения да излизат от нейните уста, се убедих колко прости, глупави, колко детски са били.

— Магда, ще ме извиниш ли?

— При едно условие: никога повече да не говорим на тази тема.

— Никога!

10

Не обещах само за момента. Бях решен да не се занимавам повече нито със смъртта на Тимотеос Констас, обясненията за която сега намирах за естествени, нито с автомобилната злополука на Димитрис Апергис. Защо да разруша дните на щастието си, преследвайки духове! Какво ме засягаше чак толкоз, и най-сетне с какви факти разполагах? Смъртта на Тимотеос Констас, настъпила вследствие сърдечен удар, бяха приели всички с изключение на Мелахринос, който мразеше Магда, а смъртта на Апергис беше един от нещастните случаи, които стават всеки ден в Атина. Избягвах да мисля, че разъждавах по този начин, понеже тъй ми се искаше.

Магда, вярна на уговорката ни, не направи и намек повече.

Алекс Аргирис не се весна през следващите три дни, сякаш го правеше нарочно и — невероятно — изчезна и странният ми събеседник по телефона. Или понеже вече не съществуващата причина, или понеже му беше омръзала тази извратена игра, непознатият не се обаждаше по телефона. Накратко — бях щастлив, или почти щастлив. И тогава срещнах за втори път криминалния инспектор Бекас.

Една вечер, току-що бях се върнал от Психико, пиех нещо на бара и го видях. „Зяпа безцелно“, би си казал човек, ако го видеше в обширното фоайе. С пълното си тяло и евтин костюм той влизаше в пълен дисонанс с луксозните мебели, ослепителните светлини и добре облечените клиенти на хотела. Бекас ме видя, усмихна ми се като на стар познат:

— Ето ме и мен в хубавия ви хотел — рече.

Още веднъж си помислих как беше възможно да е толкова умен, а да изглежда толкова невзрачен.

— При мен ли дойдохте? — попитах го.

Той се засмя.

— Е, не. Някакъв големец от НАТО ще прекара вечерта си тута, та рекох да хвърля едно око. В дяволските дни, в които живеем, трябва да си отваряме очите.

Обърна се към бармана:

— Едно узо, моля! Ще пийнете ли нещо? — попита ме.

Показах му чашата си на тезяха.

— Имам си.

— Уиски ли? Не мога да свикна с него. За мене то има дъх...

— Така е в началото.

Видя ми се симпатичен със сърдечността си, с умението си да скъсява дистанцията с хората, пък и с това, че изглеждаше невзрачен. Той се покачи на един стол на бара срещу мен и още веднъж констатирах колко гъвкаво беше пълното му тяло. Огледа се и рече:

— Хубав хотел, не ще и дума.

— Много хубав.

— На вас, дето живеете непрекъснато навън, в чужбина живеехте, нали, няма да ви направи голямо впечатление. За Атина обаче представлява напредък.

— Никога ли не сте били в чужбина?

— Два пъти, но все по служба. Видите ли, хубавите работи ние ги разглеждаме през друга призма. Така че престават да бъдат хубави. Да вземем за пример този хотел. За вас това е сграда с богат ресторант, уютен бар, широки стаи. За мен — безкрайна поредица от ъгли, скривалища и прочие за един предполагаем убиец на официалния гост, когото ми възложиха да охранявам. Тъй е в живота. За туриста маковете са хубаво червено украшение в зеления килим на нивята. За селянина — един отвратителен паразит, който му разваля реколтата.

Подкачих го:

— Не съм си представял, че един криминален инспектор може да философствува.

— Всичко става. За ваше здраве.

Да, беше обикновен, приятен и симпатичен. Но дали в действителност е такъв, или се мъчеше да изкопчи нещо от мен?

— Още едно.

И побутна празната си чаша към бармана. Сторих същото.

— Брей, че съм и аз — рече внезапно инспекторът, — ама аз още не съм ви казал за колата.

— За коя кола?

— За колата, която уби артиста Апергис. Намерихме я.

— Хванахте ли шофьора?

— Не. Предаде се сам. Всъщност тъкмо щяхме да го заловим. Разполагахме с необходимите сведения, но той ни предвари. Дойде сам. Пиян бил, мизерникът.

Барманът донесе второто узо. Инспекторът отпи малко и си облиза устните. Постарах се да скрия радостта си. Най-сетне получавах от отговорно лице потвърждението, което толкова много бях искал.

— Значи нещастен случай! — заключих.

— Да. Задържахме го, разбира се. Отговорностите му са твърде големи.

— Кой е той?

— Професионален шофьор, който вози някой си Димодикос... Какво ви стана?

Заекнах:

— Димодикос ли?

— Познавате ли го?

Попита съвсем невинно.

— Не. Струва ми се, че някъде съм чувал това име.

— Може би във връзка с окупацията?

— Може би.

— По време на окупацията името Димодикос беше много известно.

— За същото лице ли става дума?

— Не.

Значи съвпадение. Съвпадение обаче с Димодикос от дните на окупацията, но не с моя Димодикос! С человека на Тимотеос Констас. Бекас сложи ръка в джоба си.

— Аз трябва да вървя. Ще хвърля по едно око и на другите етажи.

Понечи да плати. Попречих му. Той прие с добродушната си и малко простееща усмивка, с която мамеше. Когато се отдалечи на достатъчно разстояние, барманът дойде при мене:

— Познавате ли се с Бекас?

— Кажи-речи, сега се запознах с него!

— Човек и половина. Орел.

„Орел, който прилича на агне“ — рекох си. И тогава осъзнах, че Бекас не вярваше на нищо от това, което бяхме разисквали по случая.

И че е на друго мнение за инцидента с автомобила.

— И тъй, лека нощ. Ще вървя да спя — махнах на бармана.

Изкачих се бавно по стълбището. И се питах дали не бях избързал да се освободя от съмненията си?

Влязох в стаята и тръшнах силно вратата, сякаш исках да оставя навън инспектора и неприятните мисли, които породи срещата ми с него.

Запалих цигара и седнах на края на кревата. И тогава иззвъння телефонът. Вдигнах слушалката.

— Добър вечер. Домъчния ли ви за мен?

Бях го забравил. Неестественият му глас ми изпрати по жицата приятелския си сарказъм.

— Липсваше ми.

— Трогвате ме. Как е чаровната ви вуйна?

— Мисля, че знаеш по-добре от мен.

— Казвате го на шега, но не бъркайте. Зная по-добре от вас. Да речем, че съм в течение на нещо, което и през ум не минава.

Мълчах.

— Няма ли да ме попитате какво?

— Що не вървиш по дяволите, Алекс!

Сега пак бях уверен, че беше младият Аргирис.

— Алекс ли? Давате ми име, което не ми принадлежи. И не ме ласкае, ако означава, че съм Алекс Аргирис.

— Не си ли?

— Разбира се, че не съм. Та значи няма ли да проявите интерес към съденията ми за чаровната ви вуйна?

Сбърках, но като се мъчех да приadam колкото е възможно по-ироничен оттенък на гласа си, изтърсих:

— Какво?

Смехът му, или смехът ѝ, беше отвратителен.

— А, виждате ли, започвате да се интересувате? Впрочем... Знам с кого е вашата скъпа вуйна в този момент.

Ревност стисна сърцето ми. Изгарях от желание да викна „с кого?“, но последната останка от гордостта ми ме накара да се сдържа.

— Охо, не ви засяга с кого е? Браво! Никак не приличате на онзи нещастник Апергис. Кажете, моля, очарователната ви вуйна говорила ли ви е за „Черният ангел“?

— За кого?

— За „Черният ангел“?

— Този пък какъв е?

— Нещо интересно и ужасно. Защо не се опитате да научите от нея? Тя ще изпадне във възторг. Разрешавате ли един малко личен въпрос?

Би следвало да затворя телефона, обаче се молех да продължи този разговор, който ме възбуждаше и ме разтърсваше. Този човек, който и да беше, е страшно осведомен.

— Да чуя въпроса.

— Много ли сте влюбен?

— Ти как мислиш?

— Не зная. Онова, което зная, е, че любовницата ви се подиграва с вас. Лека нощ.

Преди да сваря да изрека каквото и да е, той затвори телефона, като ме остави зашеметен и силно възбуден. Ревнувах като ученик или като тъпак. Този извратен „телефонист“ ме вбеси не за това, че ми звънеше, а с това, което ми каза.

Дали беше младият Аргирис? Трябваше да разбера. И то още тази вечер. Набрах номера на централата.

— От хотела ли ми позвъниха?

— Не, господин Никодимос. Отвън.

— Благодаря. В коя стая е господин Аргирис?

— В 314, на третия етаж.

Оставил слушалката и излязох припряно от стаята. Не чаках асансьора. Качих се тичешком по стълбището, което ме отделяше от етажа на Аргирис. Пред 314 спрях запъхтян. Поколебах се за малко. После почухах. В стаята не светеше. Никакъв отговор. Значи Аргирис не беше тук? Той се обаждаше по телефона! Почухах пак, без да чакам никаква реакция, и изведнъж блесна светлина и чух пресипнал глас:

— Кой е?

Казах името си. Гласът на Аргирис издаваше учудване.

— Влезте.

Блъснах вратата и го видях да сяда на кревата, като триеше очи. Бях го събудил.

— Какво става?

Намерих едно глупаво оправдание. Не съм можел да заспя и съм дошъл да го попитам дали няма някой интересен роман. След няколко минути го оставих.

Сега можех да бъда сигурен. Той не беше анонимният ми събеседник по телефона... Но...

Върнах се в стаята си с намерение да забравя чутото, ала не можах. Беше невъзможно да заспя. След като се борих доста със себе си, набрах номера на Магда Констас. Телефонът иззвъння няколко пъти и чух гласа ѝ:

— Да.

— Магда.

— Ти?

Изненада. Съвсем естествена, но и радост на една влюбена жена.

— Да. Мислех си непрестанно за теб и не издържах на изкушението да ти се обадя.

— Скъпи мой.

— Какво правиш в момента?

— Мъча се да се разсъня.

— Спеше ли?

— Да.

— Значи съм те събудил. Извинявай.

— Моля те. Това е толкова приятно събуждане. Само дето не мога да се съвзема още. Трябва да си плисна лицето с малко студена вода.

— Извинявай много.

— Какво говориш!

— Върни се в леглото.

— Обичам те.

Говореше глезено и сънено. Дочу се звук от целувка. После тя затвори. Останах със слушалката в ръка, напрегнат, достоен за съжаление. Тя прие с голяма готовност предложението ми да се върне в кревата си. Дали защото наистина бях я вдигнал от сън и дремеше, или понеже бързаше да свърши разговора с мен, защото не беше сама? Коя влюбена жена, а Магда показваше, че е много влюбена, не би

желала да си побъбри през нощта по телефона с любимия си, разменяйки с него онези незначителни, глупави и очарователни среднощни приказки на влюбените? Отровата на съмнението отново тръгна по вените ми. „Знам с кого е вашата скъпа вуйна в този момент.“ „Любовницата ви се подиграва с вас.“ Мистериозният телефонен събеседник беше извратен, сатаничен, зловещ, безчестен тип, всичко останало, но не и фантазър. Изглеждаше добре осведомен. И този път ли беше така?

Само онези, които са били луди по една жена и са страдали от смъртната мъка на ревността, могат да разберат положението ми в този момент! Помъчих се да мобилизирям достойнство, разум, чест, но напразно. „Любовницата ви се подиграва с вас.“ Защо побърза да прекъсне разговора? Може ли дрямката да победи любовта на една искрено влюбена жена?

Излязох бързо от хотела. Пред вратата стоеше такси.

— В Психико — казах на шофьора.

Отпуснах се върху седалката жалък и нищожен.

Хиляди пъти в краткото разстояние от време, което ни беше необходимо, за да стигнем до Психико, помислях да наредя на шофьора да се върнем. Не беше ли недостоен за любовта ми този нощен щурм, който унижаваше и жената, и мен самия? Но не го направих. Преди да вземем завоя, който щеше да ни изведе на пътя, водещ към дома на Тимотеос Констас, реших, че ще намеря вилата тъмна и съмненията ми ще се окажат неоснователни. Пожелах си от все сърце това. Сдържах дъха си, когато стигнахме. Вилата беше наистина тъмна, но... Но двата крайни прозореца на първия етаж светеха. И това бяха прозорците на хола, прозорците на помещението, в което преди три дни бяхме започнали любовта си долу, на килима.

— Спри!

Гласът ми трябва да е бил твърде странен, тъй като шофьорът се обърна и ме изгледа изненадан.

А сега какво да правя? Щях да чукам на вратата ѝ като сержант, който изненадващо проверява своя часови? Ами ако наистина спеше и беше забравила светлината или пък я е оставила, за да не я е страх?

Ако слугинята е станала за нещо? Ако някой е звъннал по погрешка по телефона и са запалили лампата, за да могат да отидат до апарата?

— Тук ли ще слезете? — попита ме шофьорът.

— Не. Угаси фаровете и чакай.

Останах там, сврян в седалката, наблюдавайки двата светещи прозореца, които магнетизираха погледа ми. Не можеше да не ми мине през ума как в онази съдбоносна вечер Апергис е чакал Магда в къщичката на пазача.

Рекох си да изляза от колата, да прескоча в двора, да отида до прозореца и да се покатеря да видя какво става вътре, но се отказах. Някакъв остатък от чувството ми за достойнство ми даде да разбера, че ревността ми стига до идиотщина.

Разстоянието и завесите на прозорците ми пречеха да видя дали има човек в хола. Стори ми се, че край прозореца мина някаква сянка и се изгуби веднага. Не можех да кажа дали е на мъж или на жена. Най-после реших.

— Чакай тук! — наредих на шофьора.

Изскочих от таксито и се завтекох към железната врата на градината. Но в този момент светлината в хола угасна. Изминаха няколко минути или секунди и светлината блесна отново, но този път в спалнята на Магда. Застанах и се втренчих натам като истукан. След малко лампата угасна.

Вилата потъна в мрак.

Колко просто обяснение би могло да има всичко това, ако демонът на ревността не бе влязъл в мен и ако зловещият нощен „телефонист“ не бе излял в душата ми своята отрова. Какво по-обикновено нещо за един човек от това, да слезе за малко — поради хиляди причини — до хола на дома си, да се върне в стаята си, да пали и гаси лампите и пак да си ляга да спи? Но въпреки това останах там, край тъмната къща на жената, която обичах, стараейки се да си дам хиляди обяснения, докато по всяка вероятност нямаше нужда от нито едно.

Беше ми казала, че съм я събудил с позвъняването си, че умирала за сън. Как се оказа обаче за толкова време извън спалнята си? И чия бе сянката, която видях?

„Знам с кого е вашата скъпа вуйна в този момент!“ Дали не беше с мъж, който се качи от хола в стаята ѝ? „Любовницата ви се подиграва с вас!“ С този любовник ли ми се подиграваше, с когото легна преди малко?

Върнах се съкрушен в колата.

— Карай към центъра!

Бях паднал много ниско. Нямаше обаче да стигна до резила да почукам на вратата ѝ посред нощ.

Минаваше три часът, когато пристигнах в хотела. Легнах си почти с физическа болка в сърцето. Бях влюбен колкото не съм могъл да си въобразя дори. Влюбен и наранен.

Събудих се много рано, ако можеше да се нарече сън нощното мъчение в леглото. Като прекарвах ръка по небръснатото си лице, почувствувах колко мизерен е видът ми. Огледалото потвърди констатацията. Бях посърнал, бледен, смачкан, сякаш нощи наред не бях мигвал.

Реших да не се бръсна, да не се мия и да не излизам. Страх ме беше да се срещна и с Магда. Бях в състоянието на болен, който очаква тежка диагноза от лекаря. Боях се да не би да видя лъжата, изписана на лицето ѝ, да не прочета в очите ѝ потвърждението на това, в което се бях усъмнил. Малко след девет часа иззвъня телефонът. Вдигнах го с омраза. С цялата си душа ненавиждах зловещия, неизвестен тип, който ме бе хвърлил в нощната инквизиция. Бях готов да го наругая, но не беше той. От другия край долетя познатият глас:

— Събуди ли се?

— Преди малко — излъгах.

— Благодаря ти, че ми се обади нощес.

Гласът ѝ бе пълен с нежност.

— Защо не пожела да си побъбрим? Спеше ли ти се?

— Истина е, че когато ме събуди, бях труп, но не трябваше да затваряш. Щях да се разсъня, ако беше настоял. Сънувах, че сме заедно. Няма да ти кажа какво правехме, за да не се изчерви телефонистката. Какво каза?

— Слушам.

— Лежиш ли? Аз съм в леглото. Телефонът е до мен. Бих предпочела, разбира се, ти да си на мястото на телефона, но винаги става онова, което не ни се ще. Ще минеш ли оттук?

— Преди обяд — не. Имам работа...

Нямах никаква работа.

— А на обяд?

— Ще ти се обадя.

— Искаш да ме накажеш, понеже дремех нощес, така ли? Наистина, спеше ми се, сякаш бях взела наркотик. Спах като заклана досега. Като бебе.

Думите ѝ пронизаха сърцето ми. „Спах като заклана досега.“ А светлината?

— Значи изобщо не си се събудждала, за да... си помислиш за мен?

— Да не съм луда, след като те видях насьн. От мига, в който ми позвъни, досега спах като заклана. До преди няколко минути.

Лъжеше. Нямаше никакво съмнение, че лъжеше. Светлината, която бе запалена и угасена в стаята ѝ, не ми даваше възможност дори да се подиграя на себе си, че не тя, а слугинята е запалила лампите в хола.

11

Десет минути след разговора с Магда пиколото на хотела ми донесе една бележка. С удивление констатирах, че беше от криминалния инспектор Бекас.

„Ако нямате да вършите нещо сериозно, в единадесет часа ще се намирам в сладкарница «Зонарас». Ще ви бъда много благодарен, ако ми дадете възможност да се реабилитирам за вчерашната ви почерпка.“ Замислен пъхнах бележката в джоба си. Ниският пълен инспектор не беше човек, който току-така би проявявал светски любезности.

Пристигнах по-рано. Част от масите бяха на тротоара. Изискано облечени дами, младежи и шумни туристи седяха край тях. Потърсих с поглед Бекас, но не го открих. Седнах. Инспекторът се показва точно в единадесет. Идеше право към мен. Още веднъж констатирах колко пъргав човек беше въпреки пълнотата си. Провираше се между масите и столовете с гъвкавостта на котка. Подаде ми ръка и радостна усмивка озари лицето му.

— Да не би да съм закъснял?

— Не. Аз дойдох малко по-рано.

Седна и се огледа усмихнат. Който не го познаваше, щеше да си помисли, че е провинциален търговец, наблюдаващ уличното движение в Атина.

— Хубав ден, а?

— Много хубав.

И двамата знаехме, че единственото нещо, което не ни интересуваше в този момент, беше красотата на атинския ден. За известно време обаче продължихме общия си незначителен разговор. Накрая не се стърпях:

— Защо поискахте да ме видите? — попитах.

Видът му беше най-невинен.

— За да се реабилитирам за почерпката. Мисля, че ви писах в бележката си.

— Писахте ми, но не сте очаквали, че ще ви повярвам.

Бекас се засмя.

— Разбира се, че не съм.

Изведнъж той стана сериозен, огледа се и продължи:

— Исках да си поговорим, господин Никодимос.

— За какво?

— За много работи. Да речем, за вуйчо ви. И най-напред, чули ли сте от вуйчо си да говори за Черният ангел?

Дойде ми наум вчерашният разговор с неизвестния ми събеседник по телефона. „Очарователната ви вуйна говорила ли ви е за Черният ангел?“ „Този пък какъв е?“ „Попитайте нея.“

— За Черният ангел ли? — заекнах. — За първи път чувам. Какъв е този Черен ангел?

— Страхувам се, че и аз не съм в състояние да ви кажа точно. Ще се опитам обаче.

Предиобедната клиентела пълнеше все повече масите по тротоара на улица „Панепистимиу“. Не беше лесно да говорим, без да се изложим на опасността да ни чуят. Бекас предложи:

— Ще приемете ли една разходка в парка „Запион“? Ще можем да си поговорим спокойно.

Станахме. Свихме по булевард „Амалия“.

— И тъй? — изгледах го нервиран. — Какъв е този Черен ангел?

— Предполагам, че е организация.

— Предполагате? Значи не знаете?

— Има неща, които са между реалността и мита. Сведения, които пристигат объркани, неопределени и не можеш да разбереш дали са родени от фантазията на хора, изпаднали в ненормално положение, или са резултат на конкретни факти. Така горе-долу стои въпросът и с Черният ангел.

Не го разбирах.

— С други думи?

— За Черният ангел ни съобщиха хора, завърнали се от Германия малко преди изгонването на хитлеристите, които са имали вземанедаване с полицията, но след като не ни касаеше, не обърнахме внимание на тази организация.

— И какво са казали тези хора?

— Че най-фанатизираните, най-непоправимите типове от СС са създали в Западна Германия организация, чиято цел била „отмъщението“, или „реабилитацията“. От онези организации, които започват с политически цели и поради това, че остават без отзук сред народа или понеже техните създатели са долни типове, впоследствие се превръщат в престъпни шайки. Като мафията например.

Вървяхме по тротоара покрай парка. Не ми беше ясно каква връзка можеше да има евентуално тази нацистка организация с Тимотеос Констас, Магда и въпросите, които ме измъчваха? Бекас продължи:

— Както ви казах, не бе обърнато внимание на тези сведения. Тогава на преден план бяха по-интересни неща, като случаят Херман Хазе. Известен ли ви е?

За първи път чуха това име.

— Откъде да ми е известен?

— Рекох, да не би, понеже е бил приятел на вуйчо ви. Не сте ли живели тук по време на оккупацията?

— Да, но нямах вземане-даване с Тимотеос Констас. Какъв е бил този Хазе?

— Симпатичен човек, би могло да се каже. Той дойде тогава без определен чин и пост. Не от гестапо, а като политически или културен съветник на оккупационните власти. Следвал класическа филология, знаеше наизуст цели песни от Омир и глави от Платон, поклонник на Гърция, обожател на останките от древността и прочие. Културен, добър и безопасен човек, би рекъл някой. Всъщност този „харен интелигент“ е принадлежал към тясното обкръжение на жестокия Хайдрих, бил е сътрудник на Айхман, специалист по „еврейския въпрос“. Една мутра, от която са треперели и есесовците.

— И е бил приятел на вуйчо ми?

— Близък приятел.

— Нима... — прошепнах смутен — Тимотеос Констас е бил колаборационист?

— Не, поне в смисъла на наказателния закон. Хазе наел една стая във вилата на покойния Констас. Както е бил култивиран, тоест, както се е представял, е съумял да спечели приятелството му. Вуйчо ви не е направил нищо, поне открито, което да даде повод да го обвинят в

колаборационизъм. Най-малко пък би могла да бъде обвинена за това приятелство на Констас жена му Магда.

— Но вуйчо се е оженил за Магда много по-късно. В последните години. По време на оккупацията тя е била дете. Тя не е могла да познава този Хазе, нито Констас дори.

— Естествено — отговори Бекас. — Няма ли да седнем?

Бяхме влезли в парка. Масите и столовете на кафесладкарницата се намираха на открито, под слънцето, и посетителите бяха малко.

Седнахме.

Бях зашеметен от думите на инспектора. Стараех се да ги подредя, да стигна до някакъв извод, но не ми вървеше.

— Вие споменахте за приятелството на Магда с този Хазе. Но след като не го е познавала, как...

— Запознала се е с него — прекъсна ме спокойно Бекас. — Много по-късно, разбира се. Когато Херман Хазе дойде като турист в Гърция, която „обожавал“.

— И?...

— И не го закачихме. Нямахме нищо конкретно за дейността му в нашата страна и името му не фигурираше в никакъв списък на военнопрестъпници. Този господин, изглежда, е умел да си върши работата. Дошъл е в Гърция и се е погрижил да се срещне със стария си приятел. Запознал се с жена му. Имел е намерение да остане в страната ни по-дълго, така поне е казвал, но не би.

— Заминал ли е?

— Умря — уточни Бекас.

Сервитьорът застана до нас. Със спокойствието, което можеше да те изкара от равновесие, Бекас попита:

— Какво ще си поръчвате?

— От какво е умрял? — изтърсих неочеквано.

— Убиха го. Какво ще пияте?

Казах каквото ми дойде в момента:

— Едно кафе.

Бекас даде поръчката си и сервитьорът се отдалечи.

— Да, убиха го. В Каламбака по време на екскурзия до Метеора. Уби го друг немски турист, от онези бедни туристи, които пътуват на автостоп, нощем спят под дърветата и не сменят с месеци мръсните си

кожени тиролски панталони. Уби го и тогава за първи път чухме за Черният ангел.

— За Черният ангел ли?

— Да. В участъка убиецът е споменал няколко пъти за Черният ангел. За съжаление немецът е говорел само на родния си език, а младежът, когото началникът на участъка повикал, си въобразил, че знае немски, а всъщност не знаел. Всичко, което ни каза, беше объркано и неясно. Убиецът е говорил за богатства на евреи, които били скрити в Гърция, за Черният ангел и за други подобни работи. Но преводачът не разбрал почти нищо, а убиецът бил пиян, понеже по време на престъплението трябало да бъде в такова състояние.

— А какво е казал германецът по-късно?

— Не проговорил повече.

— Не проговорил ли?

Бекас повдигна рамене.

— Самоубил се в ареста. Обесил се с кожените връзки на обувките си. Така поне вярвал началникът на участъка и така докладва.

— Но не са му повярвали?

— Не мога да кажа. В района на Метеора тогава са се намирали и други туристи, а арестантското помещение на един жандармерийски участък не е чак толкова непристъпно. Може немецът да се е самоубил, когато е изтрезнял, но може и да е бил убит от онези, които не са искали да говори повече. За съжаление онова, което все пак е могъл да схване преводачът, е дало известна представа как са станали работите.

— Как?

— Изглежда, че в Гърция, както и в други окупирани страни, са скрити бижута и злато, ограбени от евреите, които са били изпращани в Бухенвалд и Аушвиц. Черният ангел си е поставил за цел да събере тези скрити съкровища, когато мине време и работите се позабравят. Хазе дошъл в Гърция с тази цел. Защо го е убил другият, за какво са се скарали, какво са имали да делят, не можахме да разберем, както и не можехме да си представим къде са скрити, ако още са тук, тези съкровища. Да, пропуснах да отбележа и нещо друго, което според вас може да има някакво значение. В този ден вуйчо ви също е пътувал за Метеора заедно с жена си.

Слушах като насиън.

— Значи Тимотеос Констас е бил там, когато е било извършено убийството? — измънках.

— Не съм казвал, че е бил. Когато са убили Хазе, вуйчо ви е бил в Трикала. По всяка вероятност е отивал да се срещне с него.

— Защо ми разказахте тези истории?

Изражението на Бекас внезапно се измени. Простичкият му вид изчезна мигновено. Сега той приличаше на ловджийско куче, готово да тръгне по следата.

— Защото вярвам, че сега се намирам пред решаването на един проблем, който ме занимава от доста време. От деня, в който убиха Тимогеос Констас.

Само това не бях очаквал да чуя.

— Как... убили са Тимотеос Констас? — промълвих. — А вие, властите, вестниците...

— Ние извършихме онова, което трябваше, а вестниците писаха, каквото им съобщихме. Не, драги господине. Не сме имали никакво съмнение, че вуйчо ви е бил убит.

— Но тогава защо... — рекох шепнешком.

— Защото това бе единственият начин да „приспим“ виновниците и да намерим онези, които са зад тях. Тоест да се доберем до пипалата на Черният ангел. И затова искаме да ни помогнете.

Колко различни посоки вземаха събитията само за няколко дни!

— Има нещо, което скрих, но трябва да ви го съобщя — продължи Бекас сериозно. — Вчера ви изльгах. Димодикос, чийто шофьор е прегазил Апергис, е същият Димодикос от времето на оккупацията.

— Но нали...

— Да. Вчера не бях искрен.

— А защо днес ми се доверявате?

— Понеже разполагам с всички сведения за вас, които ми бяха необходими. И ви имам доверие. Ще играя с открыти карти. Предполагам, че с онзи „нешастен случай“ са ликвидирали артиста, тъй като е видял някакъв човек. Но не Димодикос. Проверих къде се е намирал той по това време. Апергис е видял някой друг, което е можело да се окаже опасно за хората от Черният ангел. Шофьорът на Димодикос е жесток тип. Издържа настойчивия разпит, но не проговори. Знае, че за автомобилна злополука ще бъде наказан леко.

Без съмнение мълчанието му е платено добре. Но дори да го принудя да признае, че Димодикос го е накарал да „блъсне“ Апергис, пак не печелим нищо. На делото ще отрече, като заяви, че е бил инквизиран. Ако пък омотаех Димодикос, щяха да ми се измъкнат другите, които ме интересуват най-много. Принудени сме да се правим на разсеяни, докато стигнем до края. С опасни типове, с подлеци като тях, ще се отнесем и ние съответно. И тъй, ще ни помогнете ли?

— Какво мога да направя?

— Зная връзките ви с вдовицата. Не, не, няма да ви давам урок по морал. Може да е цинично, но тези връзки са ни от полза. Ще разгънем мрежата и...

Той искаше да предам жената, която обичах. Да натикам в ръцете на полицията, в затвора, човека, който струваше за мене повече от когото и да било.

Сякаш отгатвайки мислите ми, Бекас каза:

— Така ще помогнете и на приятелката си.

— Ще ѝ помогна ли?

— Това е единственият начин да ѝ помогнете.

Помъчих се да си възвърна хладнокръвието, да схвана смисъла.

— Как? — попита.

— Приятелката ви е в опасност. Знае много и това е прекалено. Тези хора, а те го доказаха, са жестоки и непоколебими. Ще я използват, докато им е нужна, а после...

Настръхнах при мисълта за това „после“.

— А после ще се отърват от нея — продължи спокойно инспекторът. — Досега ни дадоха достатъчно примери за начина, по който се отърват от хората, които им пречат, или от онези, които не са им нужни вече.

— Но какво знае тя?

Той вдигна рамене:

— Това трябва да научим. И тя е единствената, която е в състояние да ни помогне. Единствената, която знае.

Чак тогава се замислих. „Единствената“ ли? И тайната ми събеседник знаеше. Нима той не ми говори пръв за Черният ангел?

— Какво казахте?

Види се, ниският пълничък инспектор чуваше и нещата, които не са изречени. За момент реших да му съобщя за тайната ми събеседник

по телефона. Без да зная защо обаче, не го направих.

— Нищо.

— Стори ми се.

Беше човек, когото не можеш да излъжеш лесно. Тази констатация правех непрекъснато. Попитах:

— Сигурен ли сте, че наистина съществува този Черен ангел?

— Разбира се, че не. Казах ви кога чух за първи път да говорят за него, какво е станало в Метеора и какво бе разбрал неподгответния преводач. Решете сам дали съществува, или не. Или сте на мнение, че това са бабини деветини?

Не. Не мислех така. От друга страна, бях чул и друг да говори за Черният ангел. Само дето не знаех кой е този „друг“.

— Налице са редица престъпления — продължи Бекас. — Редица престъпления и една легенда. Приемам легендата, защото само тя може да обясни престъплението.

— Ами ако има съвпадение?

Дали вярвах в това? Много би ми се искало, но...

— Не, драги, събират се много „съвпадения“, за да ги приемем за такива. Вуйчо ви, Хазе, убиецът му, Апергис. Много хора умират, много хора имат връзка с нещо, което не знаем точно какво е. Вярвам в съществуването на Черният ангел, защото само той ми дава обяснение за поредицата от убийства, които иначе остават неразбирами. Ако поставя Черният ангел в центъра на този кръг от убийства, той придобива геометрическа чистота. При условие, разбира се, че счетем Апергис за последното звено, което затваря кръга.

— Допускате ли? — попитах уплашен.

— Че може да се стигне до друга жертва ли? Защо не? След като не ми е известно какво точно цели този неизвестен Хикс, мога ли да отгатна колко престъпления са му нужни. Нека поразсъждаваме заедно... Кои загиват? Онези, които могат да вземат някакво участие в това, което се търси — да речем, съкровището, или дори само знаят за него. Умира вуйчо ви. Стар приятел на Хазе. Умира немецът, който уби Хазе. Тъй като знаеше за Черният ангел. Умира Апергис. Защо? Понеже е видял. Как искате да отгатна кои още участвуват в това мистериозно дело и кои са се добрали до нещо — малко или много, — за да заключа с увереност, че кръгът се е затворил? Да вземем един

пример. Вашата приятелка. Тя знае, а може би е и съучастник. Нека оставим нея. Вие.

Подскочих.

— Аз? Вярвате, че и аз може да съм в опасност?

— Правя предположение. Тези господа, бих дал дясната си ръка да науча кои са, вероятно са в течение на връзките ви с Магда Констас. Вдовицата изглежда влюбена във вас. Кой знае до каква степен на признание може да стигне една влюбена жена!

Изсмях се фалшиво.

— Искате да ме стреснете ли?

— Просто ми се ще да ви дам да разберете, че ваш дълг е не само да ни помогнете, но и че имате интерес да го сторите.

Мистериозният ми събеседник по телефона ме беше предупредил, че се намирам в опасност. Дали не знаеше повече, отколкото си представях? Може би нямаше предвид причините, породени от наследството, а нещо друго?

— Съумяхте да ме разстроите — казах.

— Не искам отговор в този момент — отговори Бекас. — Оставям ви да си помислите на спокойствие. Да вървим ли? Наближава време за обяд.

Той плесна с ръце на сервитьора да дойде и му плати. Който го погледнеше с каква формалност броеше рестото, едва ли би допуснал какъв ужасен въпрос е занимавал преди две минути този благ дребен буржоа.

— Тръгваме ли?

Станахме.

От градината долитаха радостните гласове на малчуганите, които си играеха. Обедното слънце, разкъсано от клоните на дърветата, стелеше пъстър килим по булевард „Амалия“. Вървяхме бавно. Бекас имаше вид на човек, който се наслаждава с цялата си душа на хубавата разходка, а аз се борех с вълна от тревоги, страхове и любовни чувства. И тогава си спомних за слугинята.

— Казахте, че още от първия миг сте знаели, че смъртта на вуйчо ми е била резултат на престъпление?

— Точно така — отговори Бекас, без да се обрне.

— Тогава защо не сте потърсили слугинята? Тази, която си е заминала на острова.

— Разбира се, че я потърсихме...

— И не я намерихте?

— Разбира се, че я намерихме. Беше, както и сега, на родния си остров. Спомни си много добре, че не тя е мила чашите. Не е измила нито една чаша. Както и други интересни подробности от фаталната вечер.

— А именно?

— Че някой е дошъл във вилата, след като гостите си отишли.

— Кой?

— Не го е видяла в лице. Покойният ви вуйчо е отворил сам. След това тримата се затворили в хола: гостът, Констас и съпругата му, а слугинята отпратили да спи.

Със закъсняло чувство на угрizение се сетих, че нещастният Апергис е имал право. Той ми каза истината, а Магда го опроверга и аз ѝ повярвах.

— Какво казахте?

Пак тази способност на инспектора да чува думи, които не са произнесени.

— Казвам, че в такъв случай и слугинята влиза в числото на онези, които знаят и могат да попълнят кръга на престъпленията, както се изразихте.

— Безспорно. Само че на острова я охраняваме добре. После тя не е говорила и заинтересованите по-скоро не допускат, че би могла да влезе в играта. Във всеки случай не е изключено да получим някоя неприятна новина и оттам, макар че подпоручикът на острова е будно момче. Ще се връщате ли в хотела? Аз съм нататък.

Бяхме стигнали площад „Синдагма“. Бекас ми подаде ръка:

— И както казахме. Ще чакам.

Останах на мястото си и гледах как той се отдалечава, с тази своя бърза и пъргава походка, която предизвикваше изненада предвид ниското му пълно тяло.

12

Не отидох в хотела, защото знаех, че тя ще ме намери по телефона. Чувствувах се два пъти дете. Като дете, което бяха сплашили и с което се бяха подиграли. Колко пъти, окъпвайки лъжите си в сълзи, тя ме обезоръжаваше!

Разходих се натам-насам по слънчевия площад. Изглеждаше, че Бекас вярва напълно в съществуването на „Черният ангел“. Но беше ли възможно толкова години след ликвидирането на Хитлеровата банда да съществуват организация на СС, хора от онова ужасно минало? И ако е така, защо чуждият печат не пише за тях, защо репортерите по международни въпроси не ги разкриха, те, които разчовъркват толкова сложни въпроси? Бекас спомена, че „Черният ангел“ е организация, създадена уж като политическа, а всъщност е банда престъпници.

Под чистото небе на Атина всичко това изглеждаше невероятно, ала разсъжденията на Бекас имаха непоклатима логика. Много съвпадения се бяха натрупали, за да повярва човек, че са съвпадения. По някое време реших да отида да се нахраня и това беше един от най-лошите обеди в живота ми. Към четири часа се върнах в хотела.

— Търсиха ви по телефона много пъти. Поръчаха да им се обадите на този номер — подаде ми листче с цифри служителят от рецепцията.

Знаех кой би могъл да бъде номерът. Погледнах листчето машинално.

— Благодаря.

Магда, както и очаквах.

— Който и да ме потърси — няма ме.

Качих се в стаята си. Не исках да се срещаме, понеже не виждах кураж у себе си да се справя с нея. Полегнах с дрехите върху леглото. Значи Магда е приела заедно с мъжа си мистериозното неизвестно лице през онази нощ. Магда знаеше кой е убил Тимотеос Констас, ако самата тя не бе сторила това.

Бекас поясни, че него ден вуйчо ми е ходил до Метеора заедно с Магда. Тя винаги е била наблизо, когато смъртта разперва някъде криле. Близо до Каламбака, когато убиват Хазе. Близо до Констас, когато изпива чашата с отровата. Близо до Апергис, няколко дни преди да умре.

Не бях пил, нямах температура, а сякаш бълнувах. „Черният ангел“! И внезапно пред очите ми застана образът на Магда, както я видях за първи път на стълбището на вилата. Беше хубава като ангел, облечен изцяло в черно. Ангел в черно. „Черният ангел“?

Разбрах, че ще полудея сам в стаята си. Станах.

Когато слязох във фоайето, вече бяха запалили лампите. Служителят от рецепцията ми направи знак. Отидох при него.

— Телефонираха още четири пъти. Казах, че не сте се върнали.

Не издържах на изкушението:

— Все едно и също лице ли?

— Точно така.

Излязох. Обикалях по изпълнените с хора улици и открих колко отчайващо самотен може да бъде един човек сред тълпата. През последните дни Магда запълваше толкова много живота ми, че без нея се почувствувах изведнъж опустошен.

Сега не мога да си спомня къде прекарах времето си до полунощ. Мисля, че влязох в нощно заведение и изпразних сам няколко чаши алкохол. На улица „Панепистимиу“ спрях такси:

— В Психико — казах на шофьора.

Много време бях издържал, без да я видя.

В очите ѝ прочетох страх.

— Побърках се от напрежение. Къде изчезна? Звънях хиляда пъти.

— Връщах се.

Тя дойде при мен.

— Какво ти е? Да не си болен?

— Бомба съм.

— Пил ли си?

— Защо, лошо ли е?

Тя се засмя.

— Пиян си.

Прекара ръка по рамото ми и се опита да ме отведе до дивана. Едва тогава осъзнах, че съм доста замаян.

— Къде се губи?

— Имах хубава компания.

— Жена ли?

— Не. Един закръглен господин, който умее да разказва чудесни приказки. Приключенски, увлекательни, хубави приказки.

— Той ли те напи?

— В известен смисъл. Не самият той, а приказките, които ми разказа.

Тя се опита да свали вратовръзката ми.

— Би следвало да се разсърдя. Аз умирам от напрежение, а ти пиянствуваш с някакъв закръглен господин. Ще си съблечеш ли сакото?

Идеше ми да заплача. Знаех, че ме беше лъгала, чух страшни неща за нея, но само в компанията и се чувствувах добре.

— Магда — попитах, докато тя ми сваляше сакото, — що за тип беше Херман Хазе?

Ръцете ѝ, както бяха върху тялото ми, като че се вдървиха за момент и сакото остана на средата на лакътя ми. После чух гласа ѝ. Беше спокоен:

— Откъде ти дойде наум за Хазе?

— Що за тип беше?

— Вуйчо ти го познаваше. Живял е в дома му по време на оккупацията.

— Обожавал Гърция и Омир.

— От кого са ти сведенията?

— От закръгления господин, дето знае хубавите приказки.

Въпреки погълнатия алкохол се мързех да бъда предпазлив.

— Какво друго ти каза закръгленият господин с приказките? — звънна весело гласът ѝ.

— За Хазе ли?

— Изобщо.

— За Хазе. Че обожавал евреите. Ти знаеше ли това?

Седнала на дивана, тя се облягаше на мен. Внезапно усетих да се отдръпва.

— Вече чу, че не познавах този Хазе. Откъде мога да знам към какво е имал слабост?

Най-после успя да ми смъкне сакото. На края на дивана постави възглавница.

— Легни. Ще ти направя кафе. Много си пиян.

Намести ме на възглавницата и понечи да се отдалечи, но изведнъж се спря:

— Как се казва закръгленият ти приятел с приказките?

— Костас — отговорих.

Тя се засмя. Какви усилия бяха необходими да се засмее по този начин.

— Само Костас ли?

— Костас...

Преструвах се, че се напъвам да си спомня презимето. Бях пиян и това оправдаваше държанието ми. Наведох глава на дивана и затворих очи.

Най-естественото нещо за една влюбена жена е да остави пияния си приятел да спи. Но Магда нежно-нежно настояваше:

— Не ми казвай, че си забравил презимето му.

— Не съм.

— Та значи, как се казва закръгленият господин?

Отворих очи, изправих се изведнъж и ѝ рекох:

— Магда, сигурна ли си, че ако ти кажа името, този човек ще продължи да бъде жив?

Тя пребледня.

— Какво?

— Вуйчо не е жив. Хазе не е жив. Апергис не е жив. Много хора не са живи. Защо, Магда, защо?

Тя стана още по-бледа. Вече можех ясно да наблюдавам усилията ѝ да се овладее.

— Не знаеш какво приказваш! Пиянски бръзвени! Спи! — скастри ме тя.

Смешно е, но заспах. Намирах се в трагично положение. Бях задал най-страшния въпрос в живота си, но заспах. Алкохолът, който погълнах, сякаш упои цялото ми тяло. Умът ми се размъти, а клепачите

натежаха. Поисках да кажа нещо, но не намирах какво. Пък и езикът не ме слушаше. Затворих очи.

Колко време съм спал? Не бих могъл да отговоря на този въпрос. Няколко минути, час?! Когато се събудих, видях Магда изправена до мен с поглед, втренчен в лицето ми. Очевидно е чакала да се събудя. Веднага затворих очи. Краткият сън беше очистил съзнанието ми. Преструвах се, че спя, но я наблюдавах. Предполагах, че ще я видя резервирана, питаща, а може би и враждебна. Но на лицето ѝ беше изписано отчаяние, страх и същевременно мъка и обич. Смутих се. Отворих очи и се засмях фалшиво.

— Сънят ме грабна, а?

Тя не влезе в играта. Остана с болката на лицето, сериозна.

— Какво ти казаха? — попита пак.

— За какво?

— За бога, не си играй с мене. Какво ти казаха?

И аз оставил фалшивия си вид.

— Магда, обичам те и ти го знаеш. Обичам те, както може да се обича само веднъж в живота. Искам да ти помогна. Какво става, Магда?

Тя мълчеше.

— Трябва да ми кажеш, за да мог да ти бъда полезен. Знаеш, че си в опасност. Разбери. В опасност си! Смъртта е нанесла доста удари около тебе: съпругът ти, Хазе, немецът, който го е убил, Апергис. Смъртта дойде много близо, Магда.

Устните ѝ трепереха. По някое време помислих, че ще ми каже всичко.

— Магда...

Усетих как тя се промени светкавично и за секунди се промени и атмосферата в хола. Стори ми се, че преди да стане тази промяна, или по-точно преди да бъде доведена докрай, чух едва доловим шум от прозореца и Магда хвърли тревожен поглед натам. После се обърна към мен с друг, сух и враждебен глас:

— Не разбирам какво дрънкаш. Полудя ли?

— Знаеш, че не съм, че...

— Махай се.

Щях да ѝ повярвам, ако не бях видял преди няколко минути, когато се преструвах на заспал, изпълнения ѝ с напрежение и обич

поглед, който се бе вторачил в мен.

— Не искам да те виждам повече.

Не ѝ отговорих. Скочих и изтичах към прозореца. Сенките на дърветата в двора се кръстосваха и изопнатите ми нерви ме караха да виждам хиляди човешки сенки.

Холът беше на партера. От градината човек би могъл да го наблюдава. Имаше ли обаче наистина човек в градината? Върнах се при Магда.

— Трябва да се махаш, искам да се махнеш — настоя тя.

Опитах се да хвана ръката ѝ. Тя се дръпна.

— Не се мяркай пред очите ми! Ти разби всичко между нас. Махай се!

Мъчеше се да направи гласа си враждебен, но не се справяше. Не бях я обидил жестоко, за да ме пъди. Друга беше причината.

— И кракът ти да не стъпва повече в този дом! Никой не ме е наранявал, както ти!

Изведнъж, като да ме молеше, прошепна:

— Махай се от Гърция. Махай се, колкото можеш по-скоро.

Съвсем изтрезнях.

— Искрено ли искаш да се махна?

— Да.

„Да“-то ѝ беше искрено. Настояваше с цялото си сърце да се махна. Не понеже съм я засегнал или наранил, а защото се боеше. И аз ѝ казах:

— Страхуваш се за мен, нали?

— Отвращавам се. Дори и присъствието ти в Атина ме дразни.

— Досега ме лъжеше по-успешно — отговорих.

— Ти си луд!

— Вече не съм. Страх те е да не вляза в кръга на убитите? Да не последвам съдбата на Апергис.

Този път и аз повиших тон:

— Кого видя или се усъмни, че беше на прозореца?

— Повтарям, че си луд. Но как да те накарам да разбереш, че ми е неприятно да те гледам? Че се отвращавам от теб? Да повикам съседите ли?

— Няма нужда — отвърнах, — тръгвам си.

Надявах се, че ще ми каже нещо. Тя не пророни нито дума. Стоеше непреклонна, отблъсквайки всеки опит за сбогуване, докато стигнах вратата.

Прекосих тъмната градина, търсейки под дърветата непознатата сянка, която предизвика промяната в държанието на Магда. Нямаше никой. Преди да изляза на улицата, се обърнах и погледнах светещия прозорец. Имах надеждата, че ще я видя. В рамката на прозореца нямаше никой.

Потърсих с поглед таксито. Нямаше го. Учудих се. Дали на шофьора му беше писнало да чака, или пък, както бях пиян, съм му платил и съм го освободил?

Огледах се за друга кола. Вилата на Констас беше на края на Психико, далеч от пиацата на такситата на булеварда. Тръгнах пеша.

И друг път ми се беше случвало. Да почувствувам опасността, без да има каквото и да било веществено или логическо доказателство за това! Беше нещо като неприятно чувство, или по-точно съмтно предчувствие. Не видях никого, не чух стъпки, но зад себе си усещах опасност.

Спрях, опитах се да разкъсам с поглед тъмната, докато псувах романтичната идея на компетентните власти да оставят без осветление уличките в Психико. Не видях нищо. Продължавах обаче да чувствувам чуждото, вражеското присъствие.

Продължих да вървя, но признавам, че се уплаших. Страхът ми този път придоби материално оправдание. Някой вървеше на разстояние от мен. Чух леките му стъпки. Без да спирам, се обърнах. Наистина имаше и втори нощен пешеходец в Психико. Разделяха ни около тридесет метра. Помъчих се да се успокоя. Най-сетне не само Магда живееше в този квартал. И не само аз бях на улицата по това време.

Ускорих крачката си. Другият, изглежда, направи същото, защото, когато малко по-късно пак погледнах зад себе си, констатирах, че разстоянието помежду ни е същото. Страхът ми нарасна. Помъчих се да определя колко път ме отделяше от осветения булевард. Резултатът се оказа твърде неприятен. Бях доста далеч. Запитах се кой от предметите, които носех със себе си, би могъл да ми послужи като

подръчно оръжие, след като, разбира се, нямах нито пистолет, нито нож. Запалката ми беше много малка, а ключовете — неподходящи за отбрана. Не ми оставаше друго, освен да се отдалеча колкото се може по-бързо. Бих се затичал, ако не ме сдържаше чувството ми за достойнство. Ускорих крачка, но и онзи зад мен стори същото. Вече не можех да имам никакво съмнение. Този човек ме следеше. Констас, Хазе, немецът, Апергис. Беше дошъл и моят ред в тази неразбираема игра на смъртта.

Чувах по-ясно стъпките му зад мен. Обърнах се да го видя и тогава, като по някаква игра на съдбата, другият бе осветен.

Можах да видя ясно едно яко тяло в раиран костюм и жестоко лице. После чух зад себе си шум от спирачки и сърдит глас:

— Не можеш ли да се отдръпнеш малко, господине? Да не смяташ, че улицата е на баща ти?

Беше такси, което удари внезапно спирачки зад мен, и един нервиран шофьор.

— Свободен ли си? — попитах го, вместо да му отговоря.

Той омекна и се обърна назад да отвори вратата:

— Още малко и щях да ви прегазя, господине. Къде да карам?

— В центъра.

Хвърлих последен поглед на мъжа в раирания костюм, който бързаше да изчезне в една пресечка.

— Струва ми се, не разбрахте, че бяхте в опасност — каза шофьорът, засегнат от безразличието ми.

— Повече, отколкото можете да си представите! — отговорих.

Дори и да не бях повярвал на онова, което инспекторът каза, а аз повярвах, тазвечершната среща не оставяше вече никакво съмнение. Онези не се шегуваха! Изпитвах признателност към неизвестния шофьор, който не можеше, естествено, да си представи размера на услугата, която ми беше направил.

— Как се оказа по това време в тази уличка? — попитах го.

— Закарах клиент до дома му. Да си кажа правата, не вярвах да намеря клиент на връщане.

— Но намери много повече.

— Моля?

Обърна се и ме погледна учудено.

— Пошегувах се.

Той ме изгледа в огледалото си съвсем не ласкаво. От една страна, отивах под колелата на таксито му, от друга — говорех несвързани работи. Сигурно съм или пиян, или шантав.

Свих се на седалката. Припомних си якото тяло и жестокия поглед на онзи, дето вървеше след мен. Видях го много ясно на фаровете на колата, която ме спаси, и нямаше да го забравя лесно.

Защо обаче хората на „Черният ангел“ ме взеха на прицел днес, а не по-рано? Дали не са проследили срещата ми с криминалния инспектор Бекас и са решили, че е време да ме премахнат, или са чули диалога ми с Магда? Колко ли време е бил до прозореца типът, който я уплаши, преди тя да го съзре?

От мислите ми ме извади гласът на шофьора:

— Къде отиваме?

Едва тогава разбрах, че сме стигнали центъра. Казах му името на хотела.

Платих на този човек, който трудно можеше да си представи, че ми е спасил живота, и влязох в хотела. Погледнах часовника си. Минаваше три часът. Мъжът от рецепцията ми даде ключа.

— Да ме е търсил някой?

Беше много късно да ме търси който и да било, но имах нужда да си поговоря с някого.

— Никой — отговори той.

Имах настроение за разговор, но дремещият мъж нямаше. Взех ключа и се качих в стаята.

Напрежението и алкохолът бяха смазали нервите ми, чувствувах се разглобен от умора, болен. Повече от всичко обаче ме тормозеше споменът за уплашеното лице на Магда.

Не можех да заспя и горях целият, сякаш имах температура. Отидох до прозореца и го отворих. Нощният въздух ме освежи. Площад „Синдагма“ се простираше в краката ми спокоен и пуст, а на отсрещната страна танцуваха светлинните реклами. Вестникарските будки, така както ги гледах отвисоко, приличаха на играчки, забравени от деца, които са си отишли ненадейно. Изведнъж се дръпнах и дъхът

ми секна. Видях го до една будка. Стоеше неподвижен, с лице, обърнато към хотела, по-скоро фалшив, отколкото истински и поради това — кошмарен. Разстоянието ми пречеше да различа чертите на лицето му, но не се съмнявах, че е той. Мъжът в раирания костюм, който ме следеше в Психико.

Машинално се отдръпнах от прозореца, сякаш той можеше, дори и от такова разстояние, да ми стори лошо. Скрих се зад завесата и го наблюдавах. Той си остана все така неподвижен на мястото, с лице към входа на хотела и не показваше да е забелязал присъствието ми на прозореца. След четвърт час си отиде.

Най-сетне реших да легна, след като се уверих, че вратата е заключена. Запалих цигара и започнах да прекарвам през ума си събитията от изтеклата вечер. Като монтажист в киното, който прекарва през мувиолата парчетата лента, които иска да слепи. Връщах се по няколко пъти на всеки факт, както това прави монтажистът със сцените, и се спирах на онези от тях, които ме интересуваха най-много. Виждах отчаяното лице на Магда и чуха отново гласа ѝ, когато ми казваше: „Не се мяркай пред очите ми! Ти разби всичко между нас. Махай се!“ Да, не ще съмнение. Тя не беше искрена. Говореше с такива изрази, за да ги чуе друг. Но кой? Някой, който се бе доближил до прозореца, или... едва сега мина през ума!... който беше в къщата.

Цигарата ми изгори пръстите. Хвърлих я. Умората победи напрежението и нервите. Затворих очи и тогава долових шум от стъпки в коридора. Дрямката изчезна мигновено. Стъпките бяха леки. Очевидно посетителят ми се стараеше да не го усетят. До вратата ми те спряха. Стаях дъх и замръзнах. Чуха, или ми се струваше, че чувам, дъха на хора на вратата. Дръжката ѝ започна да се върти, сякаш някой искаше да отвори. После тя се върна на мястото си. Благослових мига, в който ми дойде наум да заключа.

— Вътре ли сте?

Гласът беше познат. И все пак попита:

— Кой е?

Отговорът не можеше да бъде друг:

— Аз, Алекс. Ще ме пуснете ли да вляза?

Алекс Аргирис, а часът приближаваше четири! Отидох до вратата, отключих и хвърлих тревожен изучаващ поглед зад него.

Алекс Аргирис беше сам.

Лицето му нямаше обичайния си циничен израз, нито всекидневния детски вид. За първи път го виждах толкова сериозен и неспокоен. Той влезе и заключи вратата. Едва тогава забелязах, че беше намъкнал халата върху пижамата си и влачеше чехлите на бос крак. Значи е станал от кревата?

— Какво се е случило? — попитах.

— Не зная.

Седна и уплахата му за първи път сочеше истинската му млада възраст. Косата му беше разрошена.

— Спеше ли? — попитах го.

— Да.

— И защо дойде при мен?

Той отговори с въпрос:

— Ходихте ли при Магда тази вечер?

При друг случай този въпрос щеше да ме нервира, но сега Алекс беше толкова разтревожен, толкова жалък, че отговорих:

— Да, защо?

— Обади ми се по телефона преди малко. Говореше като откачена. Ако не я познавах, щях да си помисля, че е пияна. Какво е станало?

— Защо ти е телефонирана?

— Искаше да ме попита дали...

Изглежда, и самият той не разбираше.

— Дали?...

— Дали сте се върнали в хотела.

— Това не е ли ужасен въпрос? — рекох да се престоря на спокоен.

— Въпросът ѝ не е важен, по-скоро бих казал, че е странен. Ако бяхте чули тона на гласа ѝ обаче, начина, по който ме попита... Като луда, сякаш от отговора ми зависеше животът ѝ.

„Нейният не, но моят неизбежно“ — помислих си, като му казвах:

— И какво ѝ отговори?

— Не знаех дали сте се върнали. Казах ѝ, че ще я потърся след няколко минути. После позвъних на рецепцията. Отговориха ми, че сте се прибрали, и аз ѝ съобщих, че сте тук, и...

Той мъкна.

— И?...

— Нищо не разбирам. Стори ми се, че тя заплака.

Аз обаче разбирах. Магда се беше уплашила, че няма да се върна жив в хотела. Онова, в което се съмнявах, се потвърждаваше.

— Но, за бога, какво е станало?

— Нищо — рекох. — Просто имахме един неприятен разговор.

— По какъв въпрос?

Друг път бих се изсмял заради неделикатността му. Сега явната му тревога ме накара да отговоря:

— Във връзка с наследството.

— Сериозно?

— Да.

Очевидно не ми повярва, но нямаше смелост да настоява. Той стана.

— Извинявайте, че ви събудих, но...

Беше жалък и ми домъчня за него. И после след случилото се и аз имах нужда от малко компания. Можеше да се види някому смешно, но в този момент Алекс беше единственото лице, което бих могъл да нарека приятел.

— Няма значение, не ми се спи. Ако искаш, седни да изпушим по цигара.

Той прие с удоволствие.

— Много обичаш братовчедка си — отбелязах.

— Да. Ако не се лъжа, вече ви говорих по този въпрос. Тя е единственият човек, който ме жали.

— А родителите ти?

Той повдигна рамене с движение, което ме трогна.

— А! Родителите ми. Много пъти съм се питал дали си спомнят, че са имали дете! Баща си не съм виждал и аз не зная откога, а майка ми е прекалено заета, за да може да си спомни, че някога е раждала.

Мислех, че познавам Алекс Аргирис, но сега откривах друга негова страна. Известно време той ми говори по начин, по който

досега смятах, че не е способен да говори. Разкри ми сърцето си и в него имаше много горчивина, самота и страх.

— Преди няколко дни си мислех, че играеш грозна игра с мен — разкрих му се и аз.

— Тоест?

— Някакъв глупав комедиант ме беспокоеше с обаждания по телефона и смятах, че си ти.

— Нима?

— Гласът му приличаше на твоя.

Той ме изгледа неспокоен.

— Да не би и сега да вярвате?

— Не — успокоих го. — По-късно получих доказателства, че не си ти.

— И кой е бил?

— Още не мога да разбера!

Дори не си спомням как стана така, че някъде в разговора ни го попитах:

— Запознавал ли си се с някакъв Хазе?

— С Херман Хазе ли?

Зададох въпроса без големи надежди. По време на окупацията Алекс Аргирис е бил бебе, за да може да го помни. Отговорът му ме изненада.

— Да, с Херман Хазе.

— Разбира се. Запознах се с него преди три-четири години. Имах щастлието да му правя компания няколко пъти — подчертва Алекс, но тонът му говореше, че не се е отнасял със симпатия към него.

Тази втора част на отговора ме изненада още повече. Хазе е бил за първи път след окупацията в Гърция през миналата година. Поне така ми беше казал Бекас. Нима е идвал тайно?

— Тук ли? — попитах.

— Не. В чужбина. В Швейцария, майка ми ме запозна с неколцина свои приятели.

И тъй, госпожа Аргирис, личност, която не бях сложил досега в сметките, се е познавала отдавна с покойния Хазе.

— Нещо за този тип?

— Отвратителен. Знаете ли, от онези немци, пълни с любезности, поклонници на музиката, на древна Гърция и така

нататък. Двете дами от компанията ни обаче го намираха много интересен.

— Двете дами ли?

— Да, майка ми и Ирма. Ирма Кондалексис. Мисля, че сте я виждали. Преди няколко дни беше тук и ще се върне отново.

Ирма Кондалексис ли? Спомних си жената, която видях заедно с Алекс Аргирис още в деня на пристигането ми в Атина.

— И тя ли е била в Швейцария тогава?

— Да. Струва ми се, че тя му беше по-близка приятелка.

Постарах се да науча каквото още мога, но информацията на Алекс Аргирис свърши.

Той отиде да спи на разсъмване.

13

Когато сутринта се бръснах и погледнах лицето си в огледалото, се уплаших. Очите ми бяха зачервени, подпухнали, бузите — хълтнали. Изобщо видът ми бе на човек, прекарал три-четири денонощия в оргии. Пиенето, напрежението и безсънието бяха свършили работата си.

Мислех си за Магда, за вчерашното ѝ държание и обаждането ѝ през нощта на Аргирис.

Прища ми се да поговоря с нея. Позвъних ѝ по телефона.

— Магда, вчера...

— Правите грешка. Госпожа Констас не е тук.

А беше тя.

— Магда, трябва...

— Казах ви, че госпожа Констас отсъствува!

И затвори телефона. Опитах още няколко пъти, но безуспешно. По някое време реших да отида в Психико. После се отказах. С човек, който те е изгонил, е по-лесно да говориш по телефон.

Довърших утринния си тоалет, хапнах надве-натри и излязох на улицата. Възnamерявах да се срещна с криминалния инспектор Бекас и следваше да се подгответя за разговора с него.

Площад „Синдагма“ беше в часа на хубостта си. Първите дечица при Паметника на незнайния воин хвърляха трохи на гъльбите. Машинално погледнах зад себе си. Човекът с раирания костюм не се виждаше никъде.

Слизах от тротоара, за да пресека булеварда, когато един автомобил връхлетя отгоре ми. Едва съумях да се дръпна назад, реакцията ми беше рефлекторна и колата профуча и се отдалечи, преди да се сетя в смущението си да ѝ взема номера.

Значи бяха решили да се отърват от мен по същия начин, по който направиха това с артиста? С друга кола, друг шофьор, но по същия начин? Не бях уверен. Колата мина с голяма скорост досами мене точно когато стъпвах на уличното платно. Можеше да бъде и

някой, който е бързал, а и аз, погълнат от мислите си, да не съм го видял?...

Исках сам да окуража себе си, но не се получаваше.

И тогава го видях. Стоеше до будката и четеше вестник. Постара се да скрие лицето си с вестника, но го познах. Щях да го позная дори да беше взел по-сигурни мерки. Добре сложеното му тяло, раираният костюм, начинът, по който стоеше, легко разкрачен, като че е забит в земята, се бяха запечатали завинаги в съзнанието ми. Познах го от пръв поглед.

За миг ме обзе паника. Но се овладях. Какво би могъл да ми направи тук в слънчевата утрин, при толкова хора, недалеч от сградата на Дирекцията на полицията? Просто ме следеше, за да информира другите за действията ми. Може би се намираше тук, за да удостовери дали „приятелят“ с автомобила си е свършил работата?

Предишният ми страх се превърна в страшен яд, който се засилваше от почти безразличната поза на мъжа в раирания костюм. Не се сдържах. Тръгнах към него. Бях сигулен, че ще се опита да изчезне, но той остана на мястото си, „четейки“ вестника.

— Дълго ли ще продължи това? — попитах го.

Стараех се да говоря спокойно, но не успях. Гласът ми трепереше. Другият свали спокойно вестника.

— На мен ли говорите, господине?

— Знаеш добре, че говоря на теб. Какво търсиш след мен?

Без да се усетя, бях креснал. Един мъж, който купуваше нещо на будката, се обърна и ни изгледа.

— Не разбирам за какво говорите — отвърна онзи спокойно.

— Ако повикам един полицай, ще разбереш! — викнах побеснял.

Бях готов да осъществя заплахата си. Стори ми се, че нещо като усмивка застинава на смуглото му лице.

Той се обърна бавно и започна да се отдалечава, без да бърза, а аз го гледах смяян. С държанието си ме обърка.

Помъчих се да се овладея, ала се оказа трудно. Изпитвах остра нужда да говоря още веднъж с Магда. Среднощното ѝ обажддане на Аргирис засили безпокойството ми за нея. Спрях при една будка пред Дирекцията на полицията. Набрах номера, макар че не се съмнявах какво ще ми отговорят: „Госпожа Констас не е тук“. Исках обаче да чуя

гласа ѝ, а носех в себе си и малката надежда, че ще съумея да я накарам да промени решението си. Отговориха ми, както очаквах:

— Госпожа Констас не е тук.

Този път обаче не беше нейният глас.

— Крайно наложително е да я видя.

— Казах ви, че не е тук!

— Излязла ли е?

Питах не за да установя истината, след като знаех, че ме лъжат, а защото нямах кураж да затворя телефона.

— Замина.

— Какво?

— Кой е на телефона?

— Неин роднинка.

— Госпожата замина.

— Тоест излязла е от къщи? — настоявах аз, като се страхувах от обяснението, до което водеха чутите думи.

— Не, отпътува за дълго.

Лъжеше, защото ѝ бяха наредили да лъже.

Магда твърдо не желаеше да се среща с мен.

— Благодаря — казах.

Преди да затворя слушалката, вече бях решил какво ще правя.

Обмислих го отново в колата, която ме караше към Психико, и не се отказах. Магда ме беше изгонила, понеже се страхуваше и искаше да ме спаси. Обаждането ѝ на Алекс Аргирис през нощта свидетелствуващо по-красноречиво от каквото и да било. „Не разбирам нищо. Стори ми се, че заплака.“ Аргирис не разбираше, но аз разбирах. Магда е заплакала от страх, че може да не съм се върнал жив в хотела.

— Пристигнахме в Психико. Сега накъде?

Показах му пътя и след малко спряхме пред вилата на Тимотеос Констас.

— Чакай ме.

Външната врата беше отворена. Преминах двора тичешком. Натиснах звънеца с все сила. Знаех какво ще ми каже камериерката.

— Госпожата не е тук — рече тя, щом отвори вратата.

— Добре. Каза ми и по телефона преди малко.

— Тогава защо сте дошли?

— Защото трябва да я видя.

Лицето ѝ показваше изненада. Много голяма изненада, за да е фалшивата.

— Да я видите ли? Но нали...

Не чаках продължението. Отстраних я и се втурнах вътре. Тя ме последва, но не обръща внимание на протестите ѝ.

— Магда! — извиках.

Прескачах стълбите по четири, докато стигна първия етаж. Пред отворената врата на спалнята спрях вледенен. Видях обърнати чекмеджета, други — върху кревата — всички признания за прибързано заминаване.

Зад мен пухтеше камериерката. Беше тичала да ме догони.

— Заминала е... — прошепнах.

— Нали ви казах, господине. Тази сутрин.

— Къде е отишла?

— Не зная.

— Не знаеш или не искаш да кажеш?

Очите на момичето свидетелствуваха, че то е вън от играта.

— Защо да не ви кажа?

— В колко часа замина госпожата?

— В осем сутринта.

— Ти знаеше ли за това пътуване вчера?

— Не, и ще река, че и госпожата не знаеше. Малко преди осем часа ѝ се обадиха по телефона. Тя събра набързо някои неща и в осем дойде една кола и я взе.

— Имаше ли някой в колата?

— Един господин, но не се качи тук. Чакаше я на външната врата.

— Ти виждала ли си друг път този господин?

— Не.

— Как изглеждаше?

Направи ми описание, което не ми напомняше никого.

Поразпитах я още малко, без да узнай повече.

Не се обадих по телефона на Бекас. Отидох направо при него. Не ме интересуваха вече нито делото, нито личните ми страхове. Боях се

за съдбата на Магда. Имах някакво мрачно предчувствие, че няма да я видя повече.

Той ме прие в кабинета си с вечно спокойния си вид, който в определени случаи даваше кураж, а в други — нервираше.

— Работите взеха да стават сериозни — рекох.

— А именно?

— Приятелите ни пристъпиха към действие. Започнаха да се занимават със скромната ми особа.

— Много естествено. По какъв начин?

— Тази сутрин...

И му разказах подробно за колата, която връхлетя връз мене. Той ме слушаше с безизразно лице. Като свърших, каза:

— Ще ми се да вярвам, че това е било случайно. Шофьорите в Атина не се отличават с консерватизъм.

— Щях да вярвам и аз, ако нямаше и нещо друго.

— Какво?

— Следят ме. Дори снощи в Психико сигурно щяха да ме убият, ако случайно не се бе появило едно такси, което им обърка плановете.

Бекас се усмихна.

— Значи снощи една кола ви спаси, а днес...

Маниерът му ме подразни.

— Не вярвате ли?

— Разбира се, че вярвам. Първо, понеже го казвате вие, и второ, понеже... случаят ми е известен.

— Известен ли ви е?...

Той прие сериозен вид.

— Мъжът, който ви е обезпокоил, е смугл здравеняк в раиран костюм, тъй ли?

Смутих се.

— Да.

— Добре. Не се занимавайте вече с него.

Не разбирах.

— Аз не се занимавам с него, той се занимава с мен — отсякох засегнат.

— Защото това е задачата, която... му възложих.

Не ми беше минало и през ума. Човекът, който така ме уплаши, бил...

— ... мой човек — поясни спокойно Бекас. — Видите ли, аз съм от школата, която застъпва тезата, че е по-добре да предотвратиш едно престъпление, вместо да откриеш кой го е извършил. И във вашия случай реших, че няма да е безполезно, ако вземем необходимите мерки.

Идеше ми да се засмея. „Моят убиец“ не бил нищо друго освен „ангел пазител“. Як мъжага с раиран костюм.

— Не е само това обаче. Госпожа Констас изчезна.

Думите ми му направиха впечатление.

— Изчезнала ли?

— Тази сутрин е заминала от дома си, без да остави адрес. Снощи...

Разказах му всичко. Нищо не скрих. За грубата ни раздяла, за посещението, което ми направи младият Аргирис, за обаждането й по телефона и за отчаянието й. Бекас бе съгласен с мен.

— Явно е, че се е уплашила за вас.

— Трябва да я намерим. Тя е в опасност.

Очаквах, че той ще бъде на друго мнение, че ще каже нещо, което да ме успокои. Но той мълчаше и мълчанието му ме изпълваше с паника.

— Трябва да открием къде са я закарали — настоявах аз.

— Или къде е отишла — поправи ме Бекас. — Ще се помъчим да я намерим. Ако е пътувала с кораб, самолет или с влак, ще я открием. Но може да не е напуснала Атина. Може да се крие някъде тук.

— Да се крие ли? Защо?

— За да избегне срещата си с вас, ако тя иска, или ако искат другите.

Тогава ми дойде наум казаното от Алекс Аргирис за майка му и за Ирма Кондалексис.

— Покойният Хазе е имал приятелки в Атина, за което не сме знаели. Снощи младият Аргирис...

Съобщих му, каквото бях чул. Не можех да си представя, че криминалният инспектор Бекас можеше да загуби самообладанието си до такава степен.

— Сигурен ли сте, че немецът се е срещал с тези дами в Швейцария?

— Това чух. Важно ли е?

— Най-важното от всичко, което бях събрал досега.

Бекас стана.

— Знаете ли къде се намират тези дами?

— Не, но не смятам, че е трудно да ги открием — отговорих.

Оказа се много по-трудно, отколкото предполагах. Върнах се в хотела и попитах Алекс Аргирис, понеже Бекас не искаше да се появява, за да не предизвика съмнения.

— Майка ми трябваше да участвува в обиколка по островите с яхтата на нейни приятели.

— С чия яхта?

— С „Албатрос“ на Родинос.

— Ще бъде ли и госпожа Кондалексис с нея?

— Не.

За миг си помислих дали да му кажа, че Магда е изчезнала. Съжалих го и премълчах. Той щеше да научи, но нека друг му съобщи неприятната вест.

Бекас чакаше с нетърпение новини от мен. Потърси ме по телефона още докато говорех с Алекс Аргирис. Обещах да звънна след минута-две.

— Узнахте ли?

Аз телефонирах от бара:

— Да.

Сниших гласа си. За щастие барманът се намираше на другия край на тезгая.

— Пътува с яхтата на Родинос.

— На корабопритеежателя ли?

— Да. С „Албатрос“.

— Лесно ще разберем къде са. Ще останете ли по-дълго в хотела?

— Докато получа новини от вас.

Получих ги час по-късно. Бекас бе уточнил с пристанищните власти маршрута на „Албатрос“. Той дойде в хотела.

— Яхтата с компанията се намира в Родос. Уведомихме полицията там и днес ще имаме отговор.

Отговорът обаче не беше този, който очаквахме. „Албатрос“ беше в Родос, но не и госпожа Аргирис.

14

В продължение на два дни не видях инспектор Бекас. Не е трудно да се досети човек как съм прекарал тези два дни. Търсих го, но ми отговаряха, че е зает. Шофьорът на Димодикос избягал. (По-късно, когато стана, каквото стана, щях да науча, че самият Бекас го е оставил да избяга.) На третия ден инспекторът дойде сам и ме намери в хотела.

— Нашата приятелка се намира на остров Миконос.

— Госпожа Аргирис ли?

— Да. Отседнала е в хотел „Лито“, който през този сезон е почти празен.

Помислих, че влага някакъв особен смисъл в последната фраза. А Бекас не беше човек, който без причина щеше да прави наблюдения върху пролетното движение на туристическия поток по островните хотели.

— Това „почти“? — попитах.

— Означава, че в хотела в този момент са отседнали четири-пет други клиенти. И между тях един ваш познат.

— Мой познат?

— Не съвсем. Господин Димодикос.

Криминалният инспектор говореше по обичайния си начин, който не даваше възможност да се разбере дали темата на разговора е незначителна или сериозна, дали го интересуваше, или му беше безразлична. Имах представа вече от него и не се съмнявах, че това, което говореше с наглед безразличен тон, всъщност го занимаваше много сериозно.

— Но в такъв случай...

— Не бързайте — прекъсна ме той. — Може да е съпадение.

И се усмихна.

— Имате право. Ако е съпадение, касае се наистина за крайно невероятно съпадение.

— Ами ако не е съпадение? — попитах.

— Тогава трябва да се ориентираме към тезата, че става въпрос за среща. Някаква среща, която има връзка с нашия „Ангел“.

Тази идея ме накара едва ли не да подскоча от стола.

— Вие вярвате...

— Предполагам.

Хиляди въпроси застинаха на устните ми, но не можах да задам нито един. Към нас се приближи сервайор. Останах с впечатлението, че търси мен, но се излъгах. Той се обърна към Бекас:

— На телефона, господин инспектор.

Бекас стана, като ми обясняваше, че в службата си е оставил телефона на хотела. Гледах го като ударен. Значи и Димодикос е на остров Миконос? Среща с „Черният ангел“. Постарах се набързо да направя връзка между отделните лица. Госпожа Аргирис е стара позната на Хазе. Димодикос е човек на германците по време на окупацията. Апергис беше убит, защото е видял във вилата в Психико нещо, което има връзка с „Черният ангел“. А човекът, който го беше убил, е шофьорът на Димодикос. Всички приличаха на танцьори, които играеха, въртейки се около един център — „Черният ангел“. А сега Аргирис и Димодикос се намираха заедно на Миконос. Дали си сътрудничат и се срещат, за да координират дейността си? Сътрудници или противници? Противници, които се срещат, за да си сътрудничат или... да направят компромис?

Нямах никакви факти в подкрепа на тази мисъл... Тя дойде внезапно, връхлетя ме настойчиво като вдъхновение. Наблюдавах Бекас. Гледах как се движат устните му, като говори, израза на лицето му, като замълчава, движенията му от време на време и ми мина през ума, че това бяха маниери на страшно притеснен човек. Най-сетне разговорът свърши и Бекас се върна нервиран на масата.

— Неприятни новини? — попитах.

— Много. Зает ли сте?

— Не.

— Ако искате, елате с мен.

Не го попитах повече. За първи път го виждах такъв. Той излезе от хотела, отстранявайки грубо някого, който влизаше, и спря едно такси, като застана пред него. Пъхна се вътре и аз едва успях да седна до него.

— Завий по улица „Патисион“ — каза Бекас.

— Нова история ли? — попита.

— Шофьорът...

От думите, които произнасяше нервирано и накъсано, постепенно си съставих картината на случилото се. Ставаше дума за шофьора на Димодикос, този, който уби с колата си Ап ergис. Бяха го оставили да „избяга“, но го следели отблизо. Знаели къщата, в която се укривал. Последвали го, когато се прибирал през нощта, а на сутринта...

— Не излязъл — осведоми ме Бекас.

— Но нали е влязъл?

— Измъквал се е. Вземал е предпазни мерки, естествено. Обикалял е на различни места, като че е търсил някого. Тази сутрин не се е показал, нито отворил прозореца. Хората ми не отдали значение на този факт. Когато обаче и следобед положението не се променило, те се усъмнили, че може да е офейкал през неизвестен изход. Позвънили, а след това разбили вратата.

— И не го намерили.

— Лошото е, че го намерили.

Не разбирах.

— Мъртъв — рече Бекас. — Убит.

15

Знаех какво ще видя и въпреки това се стреснах, като съзрях неподвижното мъжко тяло. Шофьорът беше падналничком с разперени ръце, сякаш се стремеше да се хване за пода. Намираше се точно в средата на стаята. До него имаше стол. По-късно, когато Бекас се обърна към него, забелязах полицая, който стоеше в ъгъла.

— Нищо не е пипано, нали?

— Нищо, господин инспектор.

Ниският пълен мъж се наведе над убития. Изследваше трупа, без да го докосва. После се изправи:

— Няма следи от удар — каза като че само на себе си.

Тогава съобразих, че и аз не видях рана или следа от удар.

— Нито следи от борба — продължи със същия тон Бекас.

Той направи няколко крачки из стаята, сякаш я измерваше. Спря се пред счупения стол.

— С него ли? — попита подчиненият му.

— Едва ли. По-скоро това приятелче се е почувствуvalо зле, опитало се е да се опре на стола и го е съборило.

— Не смятате ли, че...

— Е умрял ненасилствено ли? — предвари го Бекас.

— Да. От естествена смърт, или по-скоро от смърт, за която са се погрижили да изглежда естествена. Аутопсията ще даде отговор. Тъй или иначе, обаче той няма да проговори никога, дяволите да ги вземат!

Той ритна стола, който отлетя до стената. Полицаят го гледаше изненадан. За първи път инспектор Бекас се оставяше във властта на нервите си.

— Изроди! — изскърца със зъби той.

Разбирах какво ставаше вътре в него. Чувствуваше се виновен за тази смърт и работите заприличаваха на разчистване на лични сметки.

От улицата се чу шум на кола, после утихна. След малко стаята се изпълни с полициаи. Бекас се заговори с тях и ме забрави.

Час по-късно си тръгнахме заедно от малката къща на смъртта, след като се наложи да разблъскаме тълпа любопитни, събрали се на улицата.

Влязохме в колата, която бе дошла за нас. Бекас се стуши навъсен в ъгъла. Нямах смелост да прекъсна мълчанието му. В този момент инспекторът мразеше противниците си, омразата му се простираше и зад тях.

— Изроди! — промърмори отново.

— Те ли са го убили? — попитах аз.

— Ще видим.

Накрая, като да разбра най-сетне, че не аз съм виновникът, той заговори по-меко:

— Може и да е умрял без чужда „помощ“. От сърце или нещо подобно, но в такъв случай онези трябва да са големи късметлии. Пологично е да се предполага, че и с шофьора е станало, каквото стана с другите.

Инспекторът въздъхна.

— Този шофьор беше здрава карта в ръцете ни.

— Според вас Димодикос ли го е очистил?

— Лично той не, разбира се. Нали не е в града, но невинаги е убиец онзи, който извършва акта на убийството. Димодикос е можел прекрасно да наеме човек за тази работа. Той или онзи, който се крие зад него. Къде искате да ви оставим?

Бих предпочел да остана още с него, толкова много неща исках да разисквам с инспектора, но съзнавах, че го чакат бързи действия.

— В хотела — отговорих.

Малко преди да стигнем площад „Синдагма“, попитах:

— Какво мислите, че правят в Миконос?

— Кой?

Беше така погълнат от смъртта на шофьора, че не ми обръщаше внимание, или разговорът с мене го нервираше.

— Димодикос, Аргирис и останалите.

— Ще видим.

Не продума, докато колата не спря пред хотела. Тогава, сякаш се разкайваше за държанието си, ми рече:

— Там имам оперативен работник, който следи всичките им действия.

Фоайето беше изпълнено с хора и шум за първи път, откакто бях тук. Младежи, почти деца, припрени стажант-журналисти, фоторепортери и просто любопитни. Келнерите, сноби както всички келнери в луксозните хотели, гледаха с благородно сдържано презрение цялата тази тълпа, която не беше „техният свят“.

От психологическа гледна точка попадах тук в най-неподходящия момент и потърсих спасение в бара, който беше на отсрещната страна, в дъното на фоайето. Барманът ми се усмихна многозначително.

— Не ви ли казах?

Бях забравил какво ми е казал.

— Надушиха.

— Кои?

— Журналистите и останалите. За Лорен.

Чак тогава се сетих за разговора ни преди два-три часа.

— А, да.

— Научили, че след малко ще слезе, и...

София Лорен, любопитните, Магда, която не даваше признаци на живот, и шофьорът, жив допреди няколко часа, който се опитваше да стисне с вкочанените си пръсти пода, ми заприличаха на сюрреалистичен текст, несвързан и страшен.

— Дай ми нещо за пие.

Обикновено през деня не пиех, но сега почувствувах нужда от едно силно питие. Действуваха ми мислите за шофьора, Магда, събирането в Миконос, както и блъсканицата около далечната от тези неща, но популярна и нашумяла звезда на италианското кино.

— Какво ще пиете?

— Каквото и да е.

— Едно сухо мартини?

— Едно сухо мартини.

— Знаеш ли маршрутите за Миконос? — попитах бармана.

Той ме погледна изненадан.

— Смятате да отидете на Миконос? Още не е настъпил сезонът. По това време...

Лекцията му за туризма дойде като съпровод на обърканите ми мисли.

— Бих ви препоръчал юли... Истинският сезон, разбира се, е август. Тогава там се натъпват толкова много хора, че става...

Прекъснах го:

— По време на окупацията имаше ли германци и на Миконос?

Пак го изненадах.

— Германци ли? Не зная... Мисля, че не... Може и да е имало, но не съм чул.

Внезапно избухна шум, блеснаха светковиците на фоторепортерите, раздвижване като вълна люшна всички към централното стълбище.

— Слиза! — викна барманът.

По стълбите слизаше италианската актриса, висока, с професионална усмивка на лицето и двама-трима телохранители зад нея, на разстояние, което да не пречи на фоторепортерите. Носеше прилепнала по тялото рокля.

— Не е ли ангел? — възклика с възторг барманът.

Роклята ѝ беше черна.

— Черен ангел — казах.

— Моля?

Стиснах с ръце главата си. Щях да полудея в това очакване. Очакване на какво? На още една смърт. Смъртта на Магда.

Беше глупаво, но телефонирах пак в Психико и получих отговора, който знаех, че ще получа.

— Не. Госпожата не се е върнала.

Потърсих Алекс Аргирис, но не го намерих. Той беше единственият човек в Атина, с когото можех да говоря за Магда. Обикалях безцелно по улиците и чак към пет следобед си спомних, че цял ден не съм сложил залък в устата си. Влязох в първия ресторант, но оставих яденето почти непокътнато. Чувствувах, че ще се задуша, ако не поговоря с някого за Магда.

При адвоката Мелахринос отидох специално за това. Той мразеше Магда, но поне я познаваше. Изненада се доста, като ме видя.

— Мислех, че сте заминали.

И се усмихна горчиво.

— Не изпълних съвета ви.

Той ме изгледа внимателно.

— Болен ли сте?

— Не, просто нямам настроение.

— Видът ви...

През времето, докато разменяхме тези незначителни фрази, имах неопределеното чувство, че в тежко мебелирания му кабинет има нещо, свързано с мен, което не можех да уточня, но несъмнено заемаше място в подсъзнанието ми.

— Господин Мелахринос, какво знаете за „Черният ангел“?

Той се усмихна, както прави това сериозен човек, когато чуе дете да му казва, че е хванало луната.

— Вече ме питахте. Казах ви, нищо.

— Това е банда!

— Не вярвайте сериозно — изгледа ме той, когато свърших, — че е възможно след толкова години да съществуват такива вампири, и то под светлината на атинското небе.

— Същото мислех и аз, но убийствата ме накараха да променя становището си.

— Убийства ли?

— Най-напред смъртта на вашия приятел и мой вуйчо.

— За тази смърт ви говорих вече — натърти той и видът му стана строг. — Открих ви и кого считам за отговорен.

— Магда ли?

— Вече разисквахме.

— Господин Мелахринос, в името на бога, говорете ми искрено.

Тимотеос Констас бил ли е сътрудник на германците?

— Вуйчо ви беше изключителен човек и съжалявам, че вие, любимият му племенник, можете да мислите така за него.

Пак това неопределеното чувство, че в стаята има нещо, свързано с мен, без да мога да определя какво е.

— Известно ли ви е, че Магда изчезна?

— Не, но не ме изненадва. Повлякла се е по някой свой любовник — каза презрително.

— Не е последвала никакъв любовник.

— Сигурен ли сте...

Презрението му към жената, която обичах, беше явно.

— Не е последвала никакъв любовник и се намира в опасност.

Той вдигна рамене, сякаш казваше, че не вярва, но дори и да вярваше, беше му все едно.

— Защо мразите Магда? — попита внезапно.

— Оставете силните изрази. Не мразя тази дама. Просто не е личност, достойна за уважение. После и мнението ми за ролята ѝ в смъртта на вуйчо ви.

Слушах думите му само до края на първата фраза. После те се превърнаха за мен в обикновено шумолене. Умът ми се стремеше да заличи това подсъзнателно впечатление, че тук, в кабинета, има нещо. Приличаше на случаите, когато се мъчим да си спомним някое име, почти сме пред успеха, но все не си го спомняме и казваме: „Абе на езика ми е, ама на, не ми идва в момента“. И изведнъж пред мен като че ли блесна светлина! Открих го! Парфюмът на Магда. Или по-точно не него. Усещане за парфюма ѝ, сянка от него. Бях сигурен. Хиляди пъти.

Мелахринос продължаваше да говори. Прекъснах го:

— Магда е била тук! — викнах.

Той се вцепени. Видях ясно как се вцепени, макар че полагаше усилия да скрие, че е разбрал какво извиках.

— Била е тук. Зная, че е била тук!

— Моля ви. Не се чувате какво говорите!

Скочих напред и хвърляйки се през бюрото, го сграбих за ревера.

— Била е тук! Какво сте направили с нея?

С неочеквано движение той се освободи от ръцете ми. В очите му се четеше ярост.

— Махайте се веднага оттук! Господин Евангелидис!

Помощникът му и разсилният влязоха в кантората.

Мелахринос оправяше връзката си.

— Съпроводете гражданина до изхода. А на вас препоръчвам да отидете на лекар. Вие сте болен.

Болен ли? Наистина имаше опасност да се побъркам. Мелахринос беше първият човек, който ми говори против нея. Той беше уважаван човек, семеен приятел от години, безукорна личност. Какво е могла да търси Магда при него? Парфюмът ѝ се носеше из кантората.

Върнах се в хотела съсипан.

Качих се направо в стаята си. Главата ме болеше и горях, като че имах температура. Да, много неща ми се изпльзваха, не ги проумявах. Какво стана със странния ми събеседник по телефона от първите дни? В треската на последните събития почти го бях забравил. Кой беше, къде изчезна? Дали вече не му се занимаваше с мене, наигра се и му омръзна?

Тъкмо в този момент телефонът иззвъння. Настръхнах. Погледнах мъничкия апарат, сякаш беше опасно животно, сигурен, че е непознатият. Но чух гласа на Бекас.

— Нещо ново? — попитах.

— Имаме заключението на експертизата.

— Смъртта...

Исках отговорът му да не съдържа нищо страшно. Нервите ми нямаше да издържат ново убийство.

— Бил е отровен.

Изобщо не обърнах внимание на продължението. В ума ми остана, че говори за собственичката на къщата, която намерили и разпитали за някакъв малчуган, който носел храна на шофьора, за последните му срещи, които хората на Бекас бяха засекли. Изводът на експертите бил, че смъртта е настъпила вследствие погълъщането на отрова, поставена в храната му. А може би инспекторът спомена и цианкалий, но не помня добре. Всичко се преплиташе в съзнанието ми. Съвзех се чак когато ме попита:

— Вашите приятелки минаха оттук.

— Моите...

— Магда Констас и Кондалексис. Последното, което знаем за тях, е, че са отишли в Пирея.

— И после?

— Надявам се, че след някой и друг час ще сме в течение. Ще ви телефонирам утре сутринта.

С каква лекота говореше! Щял да знае как вървят работите след няколко часа, а ще ми телефонира чак утре сутринта. Нима не разбираше, че в положението, в което се намирам, това време за мен ще бъде безкрайно.

— Не мога ли да ви се обадя по-късно?

— Не. Не зная къде ще се намирам.

Щеше ми се от цялата си душа да настоявам, но се засрамих.

— До утре.

— До утре.

Потърсих отново Алекс Аргирис и отново ми казаха, че не се е мяркал. Погледнах часовника си. Бе едва осем часът. Целият горях. Да, разбира се, че трябваше да горя. Краката ми бяха като отсечени, болеше ме тялото. Свалих сакото си, угасих лампата и се излегнах на кревата. Една реклама, която светваше и гаснеше на стената отсреща, изпълваше на пресекулки стаята със студена синя светлина. И тъй, Магда се беше появила в Атина и отишла с компанията си в Пирея. Да е минала и през кабинета на Мелахринос? Изправих се и залитайки, взех сакото си. Бях болен, но ако останех повече сам, щях да полулея.

Върнах се в хотела късно, без и аз самият да си спомням добре къде прекарах толкова време. Помъчих се да скрия самотата си сред шума и хората. Влизах в заведения и пиех с хора, които не познавах. Когато си легнах, бях вече труп, но спах добре.

Събудих се от никакъв шум. По-късно разбрах, че е от вратата на стаята ми, която някой отвори без всяка предпазливост. Ниското пълно тяло на криминалния инспектор Бекас закриваше светлината от прозореца. Затворих очи. Не бях сигурен дали съм се събудил, или сънувам.

— Хайде, стига сте спали.

Не сънувах. Стиснах главата си с ръце и отворих очи. Инспекторът стоеше до кревата ми.

— Много спите.

Болеше ме главата. Изглежда, съм препил през нощта.

— Колко е часът?

— Десет.

Опитах се да стана и едва тогава видях, че съм спал облечен. И Бекас се вгледа в костюма ми.

— Снощи май къркането не е било малко, а? — каза с укор.

— Снощи бях в ужасно състояние. Не можех да заспя и...

— Пихте...

— Повече, отколкото нося. Усещам, че главата ми всеки миг ще се пръсне.

— Жалко. Аз пък си мислех да ви предложа една екскурзийка.

Лека-полека започвах да се съвземам.

— Екскурзийка ли?

— До Миконос.

Той взе един стол, завъртя го към себе си и седна, като опря ръце на облегалката му.

— Какво ще трябва...

— Хвърлете малко вода на лицето си и ще си побъбрим.

Отидох в банята, свалих си дрехите и пуснах душа. Студената вода ме свести.

— И тъй, цел на екскурзийката? — викнах.

— Среща с приятелите ви.

— С мадам Аргирис и Димодикос ли?

— Не само с тях.

Шумът от водата ми пречеше да чувам добре.

— Какво казахте?

— Не само с тях. И останалите от вчера са в Миконос.

Изскочих без хавлия от банята.

— А Магда?

— И Магда, и компанията ѝ.

Върнах се, грабнах хавлията и като я навличах, влязох в стаята.

Бекас си седеше в същата поза, опрял брада на длани си.

— Значи Магда е на Миконос?

— Да. Пристигна вчера. Заедно с Ирма Кондалексис и други.

Не можех да повярвам.

— Сигурно ли е?

— Моят човек там не би ми докладвал, ако не е проверил. При това не е бил затруднен. Вашите приятели не се крият. Регистрирали са се в хотела. Искате ли да дойдете с мен?

— Кога има кораб за Миконос? — попитах.
— Вдругиден. Но ние няма да чакаме.

16

Тръгнахме едва вечерта с катер за преследване, който службата за борба с контрабандата, кой знае как, беше дала на криминалния инспектор Бекас. Командирът, двадесет и пет годишен младши лейтенант, беше прекрасно момче, което обичаше морето и се наслаждаваше на пътуването. В Миконос пристигнахме сутринта. Стоях на носа редом с Бекас и гледах острова, който приличаше на снимка от диплянка за туристическа пропаганда. За първи път идвах в Миконос и при други обстоятелства контрастът между синьото море и снежнобелия остров щеше да ме очарова. Сега обаче нямах настроение за емоционални отклонения.

— Дали е още тук?

— До тръгването ни от Пирея — да.

— Сигурни ли сме?

Бекас се засмя. Моето нетърпение ме караше да изглеждам като глупак.

— В Миконос има телефон. Там са — рече — в хотел „Лито“.

С нетърпение чаках корабчето ни да се добере до сушата. По някое време най-после скочихме на брега. Мургав мъж в спортно сако ни чакаше. Той отиде право при Бекас.

— Всичко наред ли е? — попита криминалният инспектор.

Другият се наведе и му каза нещо, което не чух. Досетих се, че това е „неговият човек“. Инспекторът се обърна към младши лейтенанта, който стоеше на кормилото на катера:

— Ще се срещнем по-късно — викна му той.

После ме хвана за лакътя.

— Да вървим.

— В „Лито“ ли?

— Не. Този приятел — и той ми посочи с глава своя човек — се е погрижил за нас.

Не зная какво е имал предвид инспекторът, но ни бяха наели стая не в хотел, а в просторна и чиста къща на възвищението на острова. Когато се настанихме, Бекас отвори прозореца.

— Не е ли чудна гледката? — попита ме той.

Красотата на местността беше единственото нещо, което не ме интересуваше.

— Забележителна е — отговорих. — Тук ли е?

Инспекторът се обърна усмихнат към мъжа, който ни посрещна. Бекас изглеждаше доволен от краткия поверителен доклад на сътрудника си.

— Ангелидис ще ни каже. Наистина не те запознах с нашия приятел. Младши инспектор Ангелидис, господин Никодимос. Моят приятел — и той ме посочи — пита, дали господата от Атина са тук?

— В този момент не — отговори Ангелидис.

— Заминаха ли? — попитах уплашен.

Младши инспекторът се усмихна. Естествено, той беше докладвал на началството си и сега възпроизвеждаше доклада като актьор, който повтаря ролята си.

— Отидоха на разходка до остров Дилос с яхтата, с която пристигнаха тук госпожа Кондалексис и госпожа Констас. Яхтата на Маврокостас.

Значи Магда бе дошла с яхта на острова!

— Маврокостас трябва да е господинът, който я съпровождаше в Кинета? — допълни въпросително Бекас. И продължи:

— Защо смяташ, че са отишли на Дилос?

— Когато се върнат, ще ви докладвам точно. По принцип всички, които идват тук със своя яхта, правят разходка до Дилос.

— За да разгледат археологическите забележителности ли? — продължи инспекторът весело. — Или за да могат да разискват спокойно, далеч от чужди очи и уши.

— Които в този момент са на Дилос — отбелязах аз, смятайки, че помощникът на Бекас нямаше да е тук, ако не е изпратил някого след тях.

— И то, без онези да загреят — ухили се Бекас.

Явно имаше предвид нещо приятно, което го развеселяваше.

Той отиде пак до прозореца и пое дълбоко утринния въздух. Приличаше на чиновник, който се е измъкнал от канцеларията си и се

наслаждава на почивката.

— Какво узнахте? — попитах.

Той придоби твърде невинен вид, за да бъде искрен.

— По кой въпрос?

— За нашите приятели и посещението им в Дилос.

— Още нищо сигурно.

— Нищо сигурно ли?

Бекас се оживи.

— Много работи, които ще ми позволите да ви кажа малко по-късно.

— Кога?

— Малко по-късно.

Беше кефлия, сърдечен, приятелски разположен, но както винаги твърдоглав. Знаех, че няма да проговори, докато не е счел, че трябва да го стори.

— А сега какво ще правим?

— Каквото правят всички туристи. Разходка из острова.

Тръгнахме по постланите с камъни улички на пристанището и младши инспекторът изчезна, без да каже нито дума. Поразшетахме се доста насам-натам, ядохме захаросани бадеми, позяпахме пеликана „Петрос“, който се дуеше наперен и важен по крайбрежната улица, и отговорихме на поздрава на двама холандски художници, които разнасяха из Миконос русите си бради и кожените си тиролски панталони. Бекас като че беше забравил причината, довела ни на белия остров. Той се наслаждаваше на всичко с цялата си душа и стигна дотам да даде оценка на художествената стойност на паметника, който украсяваше малкото площадче в ъгъла на пристанището.

— Ами ако не се върнат? — попитах аз.

— Кои?

Нервираше ме с държанието си.

— Ако си заминат направо от Дилос? Яхтата е в ръцете им!

— Няма да си заминат.

Той изрече това с пълна увереност.

— Откъде знаете?

— Няма да си отидат, поне преди да са ни видели.

— А когато ни видят?

Пак се развесели.

— Ако сметките ми са верни, ще тряба да си тръгнат.

— В такъв случай би следвало да се скрием.

— Ще видим. Не смятам, че е необходимо. По-скоро се налага обратното.

Не разбирах и попитах.

— По-късно. Малко по-късно ще разберете.

Не можах да схвата играта и поради тази причина Бекас за дълго ми бе антипатичен.

Върнаха се малко преди обяд, когато ние се намирахме вече в стаята си. Изтегнат с дрехите на кревата, Бекас четеше онзиденшен вестник, а аз, изправен до прозореца, се вглеждах в морето и най-после съзрях яхтата. Елегантното корабче пристигаше на пристанището, сякаш се плъзгаше по водата.

— Идват! — викнах.

Той не побърза да стане, а когато стана, сгъна вестника на две, остави го на масичката и чак тогава дойде на прозореца.

— Нали ви казах, че ще се върнат? — погледна ме Бекас.

Помъчих се да различа физиономиите на палубата. Две жени, мъж с моряшки каскет, а по-назад друг мъж излизаше от кабините. Напразно търсех силуета на Магда и черната ѝ рокля.

— Почива си долу в кабините — поясни Бекас. — Не е възможно да са я оставили сама на острова.

Видях я, когато яхтата хвърли котва и пътниците ѝ излязоха на сушата. Тя се подпираше на рамото на мъжа с моряшката шапка и говореше с Ирма Кондалексис, която вървеше до тях. По-назад съзрях госпожа Аргирис и трима-четирима мъже, които не познавах.

Прекосиха кея и покривът на една къща под нашата ги закри. Малко по-късно влизаха в хотела. Бекас се върна в кревата си.

Изгарях от нетърпение. Не знаех какво тряба да правим, но беше непоносимо да стоя в бездействие в стаята.

— А сега? — попитах.

— Говорихме вече. Малко търпение.

— Но какво чакаме още?

— Моя човек, който беше в Дилос.

Бях забравил за него, както забравях и цялата операция. Единственото нещо, за което мислех, беше, че Магда се появи отново, че се намираше на сто-двеста метра от мен и че исках да я видя.

— А после?

— Това „после“ ще зависи от него. Все забравям да ви питам от колко години живеете в чужбина.

— От петнадесет.

— В кои страни?

Разбирах, че ме питаше, само и само за да преодолее нетърпението ми. По някое време Бекас стана и отиде до прозореца.

— След малко ще залезе слънцето — рече.

Той търсеше с поглед нещо в морето. И то се появи. Малка моторна лодка, която доближаваше сушата. Инспекторът облече сакото си.

— Аз излизам. Ще бъдете любезен да ме почакате тук.

Какво друго можех да сторя?

— Ще закъснеете ли?

— Малко.

Остави ме с изопнати нерви. Знаех, че отиваше да се срещне със своя човек, който в този момент влизаше в пристанището с малката моторна лодка.

Лазурният цвят на морето бе започнал да става черен, когато той се върна. В кафенето по крайбрежието запалиха светлините и отдалеч хотел „Лито“ заприлича на презоceanски кораб с потъналите си в светлина веранди. Изтичах към вратата да посрещна инспектора.

— И тъй?

— Работите вървят добре. Имате ли желание да се видите с госпожа Констас?

Нима бих могъл да помисля за друго!

— Моля?

— Проста работа. Отивате в хотела и я намирате.

— А останалите? Няма ли да ме видят?

— Разбира се, че ще ви видят.

— Ами... Ако...

Той ме прекъсна с усмивка:

— Не, няма нужда да се криете. Нека ви видят.

Започнах да схващам.

— Те *трябва* да ме видят.

— Да.

— И това ли влиза в плановете ви?

— Да речем.

— Искате да ги сплашите?

— Малко.

— Кога трябва да отида?

— Когато искате.

Исках веднага и Бекас нямаше възражение. На вратата той ме спря.

— И още нещо, приятелю. Ако съумеете да си уредите тайна среща с госпожа Констас, за която другите да разберат, не се колебайте. И ако тази среща има характер малко... не се обиждайте... как да речем... емоционален, още по-добре.

Реагирах.

— Искате да я изложа пред онези ли?

— Не забравяйте, че една от целите ни е да ѝ помогнем.

— Ами ако е в опасност?

Лицето на Бекас придоби суров израз:

— Тя вече е в опасност! — отвърна той.

Разстоянието от къщата, в която се настанихме, до хотел „Лито“ не беше голямо. Изминах го за по-малко от пет минути.

Бекас имаше право, като казващ, че хотелът е почти празен. Единственият човек, когото видях във фоайето, беше мъжът на рецепцията.

— Господине? — попита ме той.

Обясних му, че идвам да посетя приятели. Той ми посочи дървената стълба и престана да се интересува повече. В залата нямаше никой. Забелязах две компании на верандата. Разположих се на една маса в дъното и си поръчах пие. Магда седеше в първата компания с гръб към ресторанта. Срещу нея беше Ирма Кондалексис, а до нея — мъжът, когото бях видял вече с моряшката шапка. „Вероятно господин

Маврокостас, собственикът на яхтата“ — реших. Членовете на втората компания на верандата ми бяха непознати. Госпожа Аргирис я нямаше. „Дали не си е заминала“ — рекох си.

Съмнението ми беше разсеяно мигновено. Чух стълки по стълбата и я видях да слиза от втория етаж. Като мина покрай мен, тя ме позна. Лицето ѝ изрази изненада и недоволство. Поколеба се за момент и после тръгна към масата ми.

— Вие? Как се озовахте в Миконос?

Гласът ѝ прозвучава силно в празната зала и двете компании се обърнаха към нас. Изобщо не си спомням какво ѝ отговорих. Цялото ми внимание бе насочено към Магда, която също се обърна. Лицето ѝ издаваше нещо по-силно от болка. Госпожа Аргирис извика:

— Магда, видя ли кой е тук?

Аргирис се помъчи да запази позата на светска дама, изненадана от внезапната среща с познат, но не можеше да ме изльже. Присъствието ми я разтревожи.

Не биваше да се преструвам повече. Трябваше да стана и да поздравя вдовицата на вуйчо си, както и направих.

— Каква изненада! — рече тя и ми подаде ръка.

Влагаше много усилия да изглежда естествена, но не успя. Ръката ѝ беше леденостудена и почувствувах как трепереше в дланта ми.

— Как така насам?

Отговорих, че трябва да се срещна по работа с един приятел и така нататък. Усетих погледите на останалите върху себе си. Маврокостас каза:

— Няма ли да останете в компанията ни? Магда, не би ли обяснила на приятеля си...

Тя не пророни нито дума. Не можеше да скрие уплахата си. Аргирис веднага влезе в играта:

— Наистина познавате ли се?

Маврокостас ми стисна сърдечно ръка.

— Защо не седнете? — предложи той.

Отказах. Имах среща с приятеля си и не ми се щеше да го карам да се притеснява.

— Както обичате.

Върнах се на мястото си. От другата компания бяха престанали да се интересуват от мен. По някое време тръгнах към градината и срещнах мъж, който влизаше. Не се затрудних да разпозная сурвото лице на Димодикос.

Нещата не станаха точно както ги искаше криминалният инспектор Бекас, но постигнах първото от тях. Всички видяха, че съм тук. Оставаше да продължа. Да се помъча да си уредя тайна среща с Магда. Толкова „тайна“, че да ни видят. А това беше най-трудното.

Разходих се по крайбрежната улица пред хотела и се върнах в залата. Повиках сервитьора.

— Казвам се Никодимос, някой да ме е търсил?

Играех ролята, която бях обявил.

— Не, господине.

— Благодаря. Ще почакам.

Поръчах си пиеене. След малко компанията на Димодикос се разпръсна. Десет минути по-късно Маврокостас каза:

— Какво мислите за една разходка до Свети Стефан?

Жените приеха. Компанията мина край мен.

— Още ли го няма приятеля ви? — попита Аргирис.

— Още!

— Защо не го оставите и не дойдете с нас? Тази вечер луната е прекрасна.

— Искрено съжалявам.

Както слизаха по стълбите, чух гласа на Магда:

— О, хладно е. Ще изтичам да си взема някаква дреха.

— Чакаме те.

— Не, няма нужда. Вървете. Ще ви настигна.

Знаех защо го правеше. Чувах как другите слизат и разговарят шумно. Тя се втурна тичешком нагоре. Аргирис и приятелите ѝ излязоха. След малко Магда се показва с жакет в ръка.

Огледа се уплашено и дойде при мен:

— Защо си дошъл?

Ако художник иска да нарисува портрет на страх, не му трябващо нищо друго, освен да изпише лицето ѝ.

— А ти защо замина? — попитах в отговор.

— Защото трябаше. И се налага и ти да сториш това незабавно.
Хванах ръката ѝ. Беше ледена.

— От кого се страхуваш, Магда?

Стисках я здраво. Тя направи опит да се откопчи. Задържах я.

— От кого се боиш?

— Остави ме.

— От Димодикос ли?

— За бога, пусни ме!

Тя хвърляше уплашени погледи зад себе си, мъчеше се да се отскубне от мен, беше готова да ревне. В този момент я обичах повече от всяко го и знаех, че никога нямаше да престана да я обичам.

— Магда, остави ги и ела с мен.

— Не мога.

— Но ти си в опасност, не разбираш ли, че си в опасност? Как искам да ти помогна!

— Единствената помощ, която можеш да ми окажеш, е да се махнеш. Да се махнеш час по-скоро.

От градината се чу глас: „Магда!“ Ако не правех грешка, беше Ирма Кондалексис. Бях готов да пусна ръката ѝ, когато почувствувах, че тя се сгърчи в дланта ми. Обърнах се и на края на стълбата съзрях Димодикос. Мургавото му лице не издаваше нищо.

— Изпратиха ме да ви повикам — обърна се към нея Димодикос.

Пуснах ръката ѝ и тя тръгна към него с покорна стъпка.

Излязох на верандата, видях компанията, която отиваше към Свети Стефан, и си тръгнах.

Изминах почти тичешком разстоянието до къщата. Бекас ме посрещна усмихнат.

— Е, как мина? Видяхте ли се с нея?

— Да.

— А насаме?

— И насаме.

— Видяха ли ви?

— Самият Димодикос.

Той се ухили.

— Прекрасно.

В този момент го мразех.

— Не е чак толкова прекрасно. Изглеждаше уплашена и след всичко, което стана, няма начин да не се усъмнят в нея.

— Ще се усъмнят и несъмнено ще решат, че с нея не могат да бъдат сигурни. Една влюбена жена е лош съучастник. Прекрасно!

Само дето не триеше ръце от радост. Почувствувах как гневът се надига у мен.

— Смятате, че ще поискат да се освободят от нея?

— Натам вървят работите. Освен ако им е необходима още.

Не се сържах:

— „Натам вървят работите“ — казах, като подражавах на гласа му. — Виждам, че човешкият живот има голяма стойност за вас!

— За мене ли? За „Черният ангел“ искате да кажете. Констас, Хазе, германецът, Апергис, шофьорът. Където пет, там и шест.

Той стана сериозен.

— Да говорим по същество — продължи Бекас. — Този път вашата приятелка има охрана. Наше око бди за нея. А за по-нататък ще видим.

Той сложи ръката си на рамото ми:

— Та такива ми ти работи, приятелю. Професията ни може да ни прави сурови, но не сме и зверове. Най-сетне ние и двамата си сътрудничим отлично, и ми е ясно какво значение има тази дама за вас. Ще се грижим за нея.

Той отново спусна моста на сърдечността, която съществуваше помежду ни. Но аз останах студен:

— Не ви ли идва наум, че много време продължиха „тайните“ неща, че е време да науча какво точно става тук и каква роля играя аз?

— Смятах да ви изясня всичко малко по-късно, но щом се палите толкова... Тази среща в Миконос...

Той седна на един стол до прозореца и ме принуди и аз да сторя същото. От мястото си виждах част от пристанището, тъмното море и черната маса на остров „Бао“ отсреща, който приличаше на каменно животно, заспало на повърхността на морето.

— Можем да си представим какво означава тази среща в Миконос. Както си спомняте, нашите приятели посетиха днес остров Дилос.

— Да.

— Истината е, че не са посетили Дилос. Кракът им изобщо не е стъпвал на сушата. Просто са прекарали времето си, като са обикаляли около Дилос.

Не разбирах.

— И аз предполагах, че така ще направят, но моят човек ми докладва. Този, дето дойде с моторната лодка. Не са се опитали дори да слязат на Дилос и изобщо не показали интерес към останките на древността.

— Каква е причината?

— Нека се постараем да я потърсим заедно. Морето около Дилос никак не е за завиждане. То е винаги развълнувано, съвсем не е идеално за къпане, но и без това, както ми докладва моят човек, никой не е показал дори, че му се ще да се окъпе. Тогава защо тези хора изоставиха такава красота и удобства и отидоха да се щурат из води, които не представляват нищо?

— Интересно?

— Поставете себе си на тяхно място. Ако се въртите с часове на едно място, което само по себе си е съвсем безинтересно, за какво бихте се въртели?

— За да търся нещо.

— Именно! — натърти Бекас.

Доволен, той запали цигара. През краткото време на познанството ни бях разбрал, че той не е от онези, дето се напъват да се представят за всезнаещи. И ако следваше този сократовски начин в разговора ни, то беше не за да се покаже пред мен, а за да подрежда и да проверява собствените си мисли.

— Именно! Само ако търсиш нещо, само в такъв случай може да се въртиш на едно място, което не предлага условия за забавление, а напротив... Значи нашите приятели търсят нещо. Нека видим сега какво би могло да бъде това „нещо“. И тъй, те знаят, че то се намира там, щом го търсят само във водите на Дилос, но не им е известно къде точно. Ала са сигурни, че е във водата, понеже изобщо не са стъпвали на сушата. Не е ли така?

— Би трябало да е така — измърморих, замаян от онова, което бях започнал да разбирам.

Бекас продължи:

— „Нещото“ трябва да се намира в морето близо до Дилос, но не знаем точно какво е. Тук трябва да оставим да поработи мозъкът и фантазията ни. Имаме причини да вярваме, че членовете на почитаемата компания, или поне някои от тях, имат връзка с „Черният ангел“. Вашата вуйна, старите приятелки на Хазе, госпожите Кондалексис и Аргирис, старият сътрудник на германците Димодикос. Значи това „нешо“, скрито във водите на Дилос, може да има връзка с „Черният ангел“. Съгласен ли сте?

— Нямам възражения.

— Ако някоя от версийте ми е погрешна или слаба, отхвърлете я. Принудени сме да вървим напред с предположения, а не с факти.

— Разсъжденията ви засега са здрави.

— Благодаря.

Странно. Намирахме се в най-спокойното кътче на света, а се мъчехме да намерим края на една история, пълна с ужас и убийства.

— Защо трябваше да се появя пред тях? — попитах.

— Вече ви отговорих. За да ги сплашим. Сега, след като научиха, че сте по следите им, ще преустановят търсенето. И ако съм на прав път, следва утре да си тръгнат за Атина.

— И после?

— Нашите ще започнат да търсят тук. Не е изключено да намерят златото, макар че не ми се вярва. Не е лесно да претърсиш целия район около Дилос.

— В такъв случай?

Бекас ме изгледа продължително.

— Бъдете сигурен, че нашите приятели ще се върнат, когато сметнат, че са сами. Така или иначе, спечелихме време.

И се усмихна.

— Ако, разбира се, предположенията ми са верни. Но може и да не са.

Късно вечерта Бекас дойде да ми каже, че компанията се е върнала от Свети Стефан и че всичко било в ред. Магда била здрава и

читава.

— Можем да спим и ние.

Ще бъде излишно да казвам, че спах много лошо и че рано-рано сутринта се оказах на улицата. Обикалях из тесните улички на острова, за да поставя спирачка на нервността си. Беше ли вярно всичко, казано от Бекас? Щеше ли компанията на Магда да си тръгне от Миконос?

Инспекторът, изглежда, имаше право, понеже към десет часа сутринта бялата яхта на Маврокостас вдигна котва. Бекас я наблюдаваше от прозореца на стаята ни с бинокъл.

— Замиnavат — каза той.

— Ами ако е за разходка, както вчера?

— Ще видим.

След малко пристигна младши инспекторът и докладва, че са платили сметката си в хотела.

— Ето значи! Отиват си, и толкоз! Уплашихте ги.

— Смятате ли, че ще се върнат в Атина?

— Ще видим.

Идеше ми да пукна само при мисълта, че ще остана да бездействувам на Миконос и ще чакам съобщението, че корабчето на Маврокостас е пристигнало в Пирея.

— А ние? — попитах.

— Ще заминем и ние, разбира се, но след като направим малка разходница.

Той прочете недоволството в очите ми и предвари възраженията ми:

— Не, не се беспокойте за вашата приятелка. Сега, когато знайт, че сте я видели сред тях, няма да я докоснат. Поне докато стигнат в Атина.

Това не ме успокояваше. Ако рекат да се отърват от нея, защо да им пречи моето присъствие на острова? Беше толкова лесно да инсценират „злополука“ на корабчето, която да потвърдят всички от групата.

Съобщих му съмненията си.

— Не допускам, макар че не бих могъл и да изключва подобен акт.

Още веднъж ми стана антипатичен. — „Не допускам, макар че не бих могъл да изключва подобен акт.“ Сякаш говорехме дали след обяд

ще вали, или няма да вали.

- Освен това на яхтата е и Маврокостас.
- Смятате ли, че Маврокостас е вън от играта?
- Почти.

При всеки друг случай гледката на Миконос щеше да ме очарова. Тъмносиньото море, яркобелият остров, златото на слънцето. Сега обаче Миконос стана за мен непоносимо място. Всяка минута закъснение се превръщаше в мъчение.

- Защо не заминаваме?
 - Защото трябва и ние да хвърлим едно око.
 - Къде?
 - На местата, които очароваха нашите приятели.
 - Вие стигате дотам, да вярвате, че ние ще открием златото?
- Бекас се усмихна. Каза, че не е чак такъв оптимист. Златото трябва да е скрито добре.
- Тогава?
 - Една разходка няма да ни навреди, Понякога може да намериш точно това, което не си очаквал.

Не намерихме нищо. Бързоходният катер на службата за борба с контрабандата, с който пристигнахме в Миконос, ни докара до Дилос и направихме две-три обиколки около пустия остров. Човекът на Бекас, който беше следил яхтата, ни показва места, където се е задържала най-много. Постояхме и ние, но също без резултат. Морето около Дилос беше развлнувано и нищо повече. Криминалният инспектор стоеше прав на носа на катера с поглед втренчен във водата.

- Открихте ли нещо? — попитах го заядливо.
- Да.

Подиграваше ли се с мен? Беше невъзможно да е видял нещо, което да не забележим и ние.

- Съкровището ли?

Младият капитан на катера беше предал кормилото на един от хората си и дойде при нас.

— Не, разбира се — отговори Бекас. — В тази част на морето е невъзможно човек да види каквото и да било.

— И?

— Тъкмо това открих.

Ако не го познавах, сигурно щях да река, че се подиграва с нас.

— Какво искате да кажете?

— Че вашите приятели може да са определили мястото, където е скрита плячката им, но е невъзможно да я измъкнат без специален кораб, хора, машини, тоест, без да вдигат шум. Какво казахте?

Не бях казал нищо. Мъчех се да вникна в смисъла на думите му.

Той продължи спокойно:

— Не смятате ли, че и това е откритие? Че разходката ни не отиде на вятъра.

Гледах го мълчаливо и той ми смигна приятелски:

— В известна степен открихме нещо.

— Тоест?

— Това, което казах. Приятелите ви са принудени да се върнат с бригада водолази, ако искат да извадят златото оттук. А цяла бригада не може да се скрие.

Той се обърна към капитана на катера.

— Ако искате, можем да се връщаме.

— Приключихте ли?

— Тази част от задачата си — да.

Мургавият младеж зае мястото си. Малкият съд направи още една обиколка на острова и пое курс към Миконос. Неспокоен, попитах Бекас:

— Пак в Миконос ли се връщаме?

— За половин час. Колкото време е необходимо за кратко съвещание с местните власти.

— А после?

— В базата си. Да не би да искате да останем още тук?

Единственото нещо, към което се стремях, беше час по-скоро да бъда в Атина.

17

В Атина пристигнахме след полунощ. Бекас ме докара с колата си до хотела. Като ми подаваше ръка на вратата, той каза:

— Сега не се нуждаеме от нищо друго, освен от един хубав сън.

— Не ми се спи.

— Въпреки това ви препоръчвам да отидете направо в леглото.

Разбрах.

— Бойте се да не сторя някоя глупост.

— Не се боя. Просто ви съветвам да не предприемате нищо.

— Дори да не се обаждам по телефона?

— Точно така. Бих казал „никакво обаждане по телефона“, но не се съмнявам, че няма да ме послушате. Затова препоръчвам: „не повече от едно обаждане“.

Беше странно колко лесно този човек можеше да става симпатичен в зависимост от обстоятелствата.

— Добре — обещах аз, — кога ще ви видя?

— Обадете ми се по телефона утре сутринта.

Бях отсъствуval съвсем малко време, но изгледах хората с окото на човек, който се връща у дома си. Барманът ми се усмихна приветливо. Нямах намерение да лягам веднага и отидох при него.

— Екскурзийка, а? — попита той.

— Разходка.

— Младежът питаше за вас.

— Кой?

— Господин Аргирис. Пита дали сте си дошли.

— Тука ли е?

— Струва ми се, че се качи в стаята си, но не съм сигурен. Ще пиятете ли нещо?

Пиеше ми се, но бързах да телефонирам от стаята си без присъствието на други лица.

— Не, ще се кача да спя.

— А, забравих. Преместиха ви в друга стая.

— Защо?

— Цялото крило бе заето от хората на компанията, които пристигнаха днес.

— Каква компания?

— Кинокомпанията. Тази, която ще снима филм със София Лорен. Нали затова е тук кинозвездата!

Бях забравил присъствието на чаровницата в хотела и никак не ме интересуващо целта на идването й.

— Така ли? И къде са ме сложили?

— Ако не се лъжа, в 78.

Служителят от рецепцията ме видя, разбра за какво разговаряме с бармана и целият в усмивка, дойде при нас. Каза ми същото за преместването, като вероятно очакваше сърдитите ми протести. Въздъхна с облекчение, когато отговорих с безразличие:

— Нямаше да е лошо поне да ме попитате. В коя стая съм?

— В седемдесет и осма. Да ви донеса ли ключа?

Изтича за ключа, радостен, че преместването мина без главоболия.

— Стаята е просторна и има прекрасна гледка към площад „Синдагма“.

Пък аз си казвах, че това няма значение. Важното е да има телефон, а всички стаи имаха.

Познатият глас на телефонистката ме посрещна приятелски.

— Госпожице, моля ви номер...

Дадох номера на вилата в Психико и веднага изгубих надежда.

Бях сигурен, че Магда не се е върнала.

— Да.

Беше гласът на малката камериерка.

— Госпожа Констас, моля.

Бях готов да приема отговора „госпожата не е вкъщи“ и се стреснах, когато момичето каза:

— Кой я търси?

Значи беше се върнала, бе у дома си, беше жива!

— Никодимос. Нейният роднина Костас Никодимос. Предайте й, че е крайно наложително да я видя.

— Почакайте.

Върнала се е! Секундите ми се сториха безкрайни. По някое време чух гласа на камериерката:

— За съжаление госпожата е легнала да спи. Не може да дойде на телефона.

Знаех, че има телефон в спалнята си.

— Свържи ме с телефона в спалнята ѝ.

— За съжаление госпожата е заспала.

— Но преди малко ми говореше друго...

— Съжалявам, господине. Позвънете утре.

И прозвуча сигналът. Нямах представа колко време съм държал слушалката в ръка. Стресна ме гласът на телефонистката:

— Свършихте ли?

— Моля?... Да, госпожице.

Бекас препоръча не повече от едно обаждане, но нали не се отнасяше до него? Той си гледаше службата. Иззвъняването на телефона невероятно силно в самотата ми прекъсна тези мисли.

— Седемдесет и осма ли е?

Познатият глас на телефонистката.

— Търсят ви.

Не очаквах. Малката камериерка от Психико.

— Господин Никодимос ли е?

— Същият.

— Извинявайте. Преди малко съм направила грешка. Госпожата смята, че можете да дойдете, ако желаете. Извинете ме, но не бях разбрала и...

— Добре, моето момиче, идвам.

Несъмнено момичето не беше направило грешка. Отишло е да попита господарката си и тя ѝ е казала, че мога да отида. Магда се е разказала. Тя, която не можа да се скрие и в Миконос, въпреки че се опита.

Изтичах в коридора. Нямах търпение да чакам асансьора. Слязох, прескачайки по няколко стъпала.

Шофьорът на таксито беше свръхпрофесионалист, понеже измина разстоянието от „Синдагма“ до Психико за време, което би могло да бъде рекорд на страната. Прозорците на приземния етаж светеха, тоест Магда бе слязла от стаята си. Прекосих тичешком двора и изкачих мраморната стълба на един дъх. Отвориха ми, щом натиснах звънела. Явно ме очакваха. Малката камериерка ми се усмихваше:

— Оттук.

Тя вървеше отпред и аз я последвах до всекидневната. Там ме остави. Влязох, търсейки Магда с жадни очи, но чух един глас и се спрях.

— Не очаквахме, че ще дойдете толкова скоро. Сигурно сте пристигнали, летейки.

Гласът звънтеше като метал и същевременно бе ехиден.

Прословутият господин Димодикос.

Беше единственото лице, което не очаквах да видя в този момент. Застанах като закован на мястото си. Искаше ми се да продължа, но краката ми се вдървиха, сякаш съм сънувал кошмар.

— Не очаквах, че ще дойдете толкова бързо — повтори Димодикос.

Той оставил чашата си на мрамора на камината. Едва тогава забелязах, че държеше чаша в ръка, отпусна се в едно кресло с облекчението, което изпитва човек, когато е у дома си. Студените му очи ме фиксираха непрекъснато.

— Няма ли да седнете? — попита ме той.

Тръснах глава, сякаш исках да прогоня кошмара. Какво търсеше този човек в дома на Констас?

— Но, моля, седнете. Човек ще рече, че се уплашихте.

Това ми трябваше. Иронията в погледа му, пренебрежението в думите и маниерите му ме накараха да се съзвезма изведнъж. Не, този тип с мръсно минало нямаше да ме уплаши. Възвърнах хладнокръвието си. Мисля, че се усмихнах.

— Прав сте — отбелаязах. — Или по-точно не се уплаших, просто се стреснах за малко.

— Защо?

— Защото вие сте единственото лице, което не съм очаквал да срещна тук. Искам да кажа единственото лице, което не вярвах, че ще има смелостта да бъде тук.

— Каква смелост?

Той попита тихо, иронично, с пълна сигурност. Нервите ми започнаха да се възбуждат. Не знаех каква точно беше ролята му в историята, която ме занимаваше, но чувствувах, че Димодикос се намира в края на веригата от убийства и страх.

— Рекох смелост, но трябваше да кажа наглост, господин Димодикос.

— Хайде де!

Изражението му стана още по-саркастично. Този човек сякаш искаше да ме нервира. Щях да избухна, но се овладях навреме. Точно това искаше той. Да ме нервира, да избухна и да кажа всичко, което зная. И тогава разбрах защо камериерката ми телефонира, по каква причина Магда е поръчала да дойда, докато преди няколко минути беше отказала да ме приеме.

— Къде е госпожа Констас? — попитах.

— Някъде тук.

— Ще ида да я намеря.

— Не предпочитате ли да я почакате и да си поговорим?

— Не.

Бях готов да изляза от стаята и Димодикос забеляза това.

— Магда! — викна той.

И Магда се появи веднага, сякаш беше скрита зад вратата и чакаше сигнала.

Тя се стараеше да бъде спокойна, ала беше бледа. Вървеше изправена, със стабилна стъпка, но държеше ръцете си, понеже трепереха. Приличаше на автомат, който изпълнява заповедите на покровителя си.

— Господинът чака с нетърпение да те види — каза Димодикос спокойно.

Дори не се обърнах към него. Тръгнах към Магда.

— Искал си да ме видиш? — каза тя, като се мъчеше да запази спокойствие, но без успех.

— Да.

Димодикос се намеси пак.

— Няма ли да поканиш приятеля ни да седне, Магда?

С какво удоволствие бих смачкал тази черна, пълна със самоувереност мутра! Автоматът отговори.

— Защо не седнеш?

Седнах и тя се отпусна в едно кресло между двама ни. Беше жалка, но това ме караше да я обичам още повече. Димодикос отново взе инициативата. Стана, взе от камината бутилката с уиски, която беше оставил там, и наля в една чаша.

— Ще пийнете ли?

Не му обърнах внимание. Очите ми бяха в Магда все едно, че нямаше друг човек в стаята.

Той не показа, че се е засегнал. Досипа си малко уиски, остави бутилката на мястото ѝ и се върна в креслото си. Наблюдавах Магда, която избягваше погледа ми. Нищо не показваше, че е станала от леглото и се е облякла, за да ме посрещне. Камиерката ме беше излъгала, когато позвъних първия път. Сега можех да си представя сцената. Магда е искала да избегне разговора с мен, но Димодикос е разбрали за обаждането ми, наредил ѝ е да поправи станалото и камериерката ми телефонира. Бяха ми устроили малка клопка, която обаче не исках да избегна.

— И тъй? — попита Магда машинално.

— Исках да те видя — казах. — Не съм престанал да бъда единственият ти роднина.

— Един трогателно предан роднина! — намеси се Димодикос.

— Точно така! — отговорих.

— Който се старае да я предпази от всякааква опасност.

Погледнах го право в очите.

— А съществува ли опасност?

Той се засмя:

— Жivotът е пълен с опасности. Познавах хора, които загинаха, подхълзвайки се в банята си, разбиха си главите, падайки на обикновен тротоар, бяха сгазени от случайна кола!

— Като Апергис!

— Като Апергис. Наистина какъв смайващ актьор! Той, както малцина негови колеги, знаеше какво значи театър.

— Само театър ли?

Димодикос извади цигара и я запали, преди да ми отговори, като ме фиксираше с поглед.

— Вие как мислите?

— Казвам, че знаеше и други работи освен изкуството си.

— Например?

Водехме странен диалог, в който думите казваха много повече, отколкото значеха.

— Нещо, което плашеше!

— Кого?

— Това бих искал да попитам и аз.

Димодикос издуха бавно дима от цигарата си към тавана.

— Не е хубаво човек да заплашва! — каза той, сякаш мислеше на глас.

— И опасно.

— И опасно, понеже заплахата може да застраши мнозина.

Той рязко се обърна към мен:

— Не е ли така?

— Прецедентите ме карат да вярвам, че имате право.

— Прецедентите ли? Какви прецеденти? Имах впечатлението, че водим чисто академичен разговор.

— Не дотам. Вуйчо ми, Хазе, Апергис не са теоретични схеми, а живи хора. Извинявайте, хора, които бяха живи и престанаха да бъдат, за да потвърдят вашата теория. Какво казахте?

— Слушам ви.

Трябаше да се сдържа, за да проверя как играех ролята си, но не можах.

— Защо смятате, че умряха вуйчо ми, Хазе, Апергис?

— От къде на къде искате аз да ви отговоря?

— Нима не знаете?

Той ме гледаше право в очите със същия студен, стоманен поглед.

— Вие смятате, че трябва да зная, нали не греша.

— Не.

— Боя се, че надценявате интелектуалните ми способности.

Той се обърна към Магда:

— Какво ще кажете вие, драга моя?

Тя не можа да даде отговор и с мъка се задържа да не се строполи от креслото.

Тъкмо състоянието ѝ доведе до онова, което не можаха да постигнат предизвикателствата на Димодикос. Омразата ми срещу този тип, който седеше срещу мен, ме извади от релсите:

— Защо мълчиш, Магда? Защо не говориш за заплахата, надвиснала над теб, че си играчка в ръцете им, че...

Казах много работи, а Димодикос не направи опит да ме прекъсне.

— Живеем в Атина, Магда, а не в Берлин на Хитлер и на есесовците. Всички умряха и бяха погребани веднъж завинаги. Ти се намираш в Атина. „Черните ангели“ могат да съществуват само защото съществуват и онези, които се страхуват от тях. Те са трупове, превърнати в прах, която ще се разпръсне, щом я покажеш на светлина.

И какво ли друго не казах! Когато мълкнах, Магда беше като умряла, а Димодикос се усмихваше.

— Бихте могли да станете демагог от класа. Имате дар слово, което грабва. Но какви бяха тия „Черни ангели“?

— Няколко изрода, които се пишат жестоки, понеже има наивници да се страхуват от тях.

— Аaa!

Той се изправи. И тогава осъзнах, че през цялото време жената, която обичах, не беше казала нито дума.

— Магда изглежда уморена. Сигурно иска да спи. Ще вървим ли? — казах на Димодикос.

— За съжаление имам да уреждам някои въпроси с госпожата — отговори той. — Много бих искал да продължим разговора си, но не съм в състояние.

Обърнах се към Магда:

— Изглеждаш болна, Магда. Трябва да си починеш.

Тя повтори думите на Димодикос като автомат.

— За съжаление тази вечер трябва да разисквам с господин Димодикос нещо, свързано с влагането на парите ми...

Виждах с отчаяние, че е неспособна да стори каквото и да било извън неговата воля.

— Много добре. Ще се обадя по телефона утре сутринта. Надявам се да те намеря, както те оставям.

Казвах ясно, че той щеше да бъде отговорен за съдбата й, че я оставях жива при него и че каквото и да се случи до сутринта, отговорен ще бъде той. Надявах се, че тя ще ме съпроводи сама до вратата, но Димодикос я последва.

Не се ли държах глупаво? Подведоха ли ме ядът и любовта ми да разкрия картите си пред този господин? Постигна ли Димодикос това, към което се стремеше? Научи ли какво знаех за „Черният ангел“? Изглежда — да.

За кой ли път се запитах с какво този човек превърна Магда в бездушен предмет, който играеше по свирката му? Заплашваше я. Това беше очевидно. Но само я заплашваше или...

Обърнах се и видях светещия прозорец. Бяха ме изгонили и останаха сами във вилата. Една жена обаче, която остава насаме с един мъж по такова време, само професионални връзки ли има? Това ми хрумна едва сега и ревност ме прободе в сърцето.

Погледнах пак прозореца. Видях завесата, която падна. Ревността ми се засили. Излязох на улицата. Бях оставил таксито пред входната врата, но сега улицата беше тъмна и пуста. Шофьорът си беше отишъл. Помнех добре, че му казах да ме чака.

Тръгнах пеша. До булеварда имаше пияца, а ако там нямаше такси, щях да хвани някое минаващо. Вървях, потопен в мислите си, и така не усетих човека, който се оказа зад гърба ми. Когато го видях, беше късно. Изпитах силна болка в главата и светът се завъртя пред очите ми, които сякаш бяха завързани с тъмно парче плат...

Чух разговор на хора, които се приближаваха. С мъка повдигнах клепачи и ги стиснах веднага. Сноп светлина се плъзгаше между листата на дърветата ипадаше точно върху очите ми. Говорът се приближи още повече, сетне започна да се отдалечава и накрая изчезна. Къде ли се намирах?

Главата ме болеше непоносимо. Струваше ми се, че всички кости на черепа ми са счупени. Не виждах нищо около себе си, освен листа, безброй зелени листа, които ме ограждаха отвсякъде, и светлината, която падаше косо върху болящите ме очи.

Лека-полека си спомних какво се случи. Бяха ме ударили на улицата, както вървях от дома на Магда към булеварда. Но сега не се

намирах на улица. Чувствувах зеленина под гърба си и зелени листа, много листа, листа... Сънувах ли? По някое време осъзнах, че са ме довлекли от улицата върху затревената алея в Психико. Помъчих се, събирайки всички сили, да се добера до улицата. С последни усилия успях. Огледах се наоколо. Нямаше никой.

Бяха ме ударили в тъмното, а сега светлина къпеше дърветата в Психико. Бил съм няколко часа в безсъзнание. Отново чух гласове, стъпки и видях двама работници, които слизаха. Те се спряха изненадани и после се спуснаха към мене.

18

Зад снежнобелия силует на сестрата изникна ниското пълно тяло на криминалния инспектор Бекас. Тя му прошепна нещо и Бекас взе стол и седна до леглото ми.

— Как сме? — попита той.

Как бях ли... Усещах главата си като разбита на парчета.

— Жив! — отговорих.

— Много добре. Бяхме се разбрали само за едно обаждане по телефона. А вие направихте повече.

— Кой ме е ударил?

Бекас разтвори ръце:

— Един бог знае. Намерили са ви сутринта, следователно сте били ранен много по-рано.

— Около два часа след полунощ — рекох. — Значи толкова много време съм бил в безсъзнание. Излизах от дома на Констас, когато...

Пресъздадох случилото се, но говорех трудно.

— Защо са ме ударили?

— На пръв поглед, за да ви ограбят. Този, който ви е ударил, е свил и портмонето ви. Типичен случай на грабеж в безлюдно място.

— Това е първото обяснение. А другото?

— Необходимо е да уточня какво се е случило във вилата на вуйчо ви, за да говоря за другото. Във всеки случай този, който ви е ударил, не е искал да ви убие. Имел е всички възможности, след като ви е за мъкнал в храстите, но ви е оставил. Само е пребръкал джобовете ви.

— За да ми открадне портмонето ли?

— Или за да изглежда, че ви е ударил, за да ви открадне портмонето.

— Вие какво мислите?

— Че това е предупреждение. Тези господа са искали да ви покажат, че лесно могат да ви ликвидират, стига да решат.

— А защо не ме убиха? Нямаше да е за първи път. Какво ги е спряло?

Бекас свърши вежди:

— Бихме могли да формулираме по друг начин последния въпрос. Не „какво“, а „кой“ ги е спрял?

— Смятате, че... — прошепнах.

— Трябваше да ми кажете точно какво е станало снощи от момента, в който ви оставих, до момента, в който са ви ударили, за да чуете какво мисля. Обадили сте се, както ви разреших. Сетне?...

Разказах му всичко подробно. За първия отговор на малката камериерка, за обаждането й по тяхна поръка, за посещението ми в Психико, за срещата с Димодикос.

— Значи този уважаем господин се намираше там?

— И правеше всичко, за да ме предизвика.

— Много естествено. Той е поискал да узнае какви карти държите в ръцете си. После?

— Тръгнах си и ги оставих сами. — Тойолови ревността в тона ми, но реагира с малка усмивка, която се появи и веднага угасна в дъното на очите му. — Излязох на улицата да взема таксито, което оставих, но то не ме чакаше.

— Таксито ли?

— Да, с него отидох в Психико и казах на шофьора да ме чака.

Очите на Бекас се съживиха.

— Сигурен ли сте, че сте казали на шофьора да ви чака?

— Абсолютно.

— А той си беше отишъл? Някой го е разкаран. Бяхте ли му платили?

— Не. Нали щеше да ме вземе обратно.

— Излиза, че този някой му е платил заради вас. Откъде взехте таксито?

— Пред хотела.

— Помните ли каква марка беше?

— Не.

— А по кое време?

— Около половин час, след като се разделихме с вас.

Сестрата влезе в стаята, като буташе количката с лекарствата пред себе си.

Бекас ѝ се усмихна приятелски.

— Разделихме се след дванадесет часа, останали сте в хотела...

— Не повече от четвърт час.

— Сетне сте взели такси, тоест между дванадесет и дванадесет и тридесет минути. Не е трудно да намерим шофьора и да разберем какво е станало. Макар че и сега съм сигурен, че някой от хората на Димодикос го е сторил. Вероятно същият ви е ударил. Този прекрасен господин е подготвил всичко предварително. И посрещането ви, и нападението.

— А Магда? — не се сдържах да не попитам. — Тя знаела ли е?

— Несъмнено.

— И не е направила нищо, за да им попречи? — възкликнах огорчен.

— Каквото е могла, а може би и повече. Не забравяйте, че се ограничили само с няколко наранявания, а им е било лесно да ви убият.

Влезе сестрата.

— Ще трябва да сменя превръзката. Уморихте го много. Лекарят нареди да не говори.

Ниският пълен инспектор ѝ подари най-хубавата си усмивка.

— Тръгвам си веднага.

Той стана.

— Утре ще мина пак да ви видя. Надявам се дотогава да намеря шофьора на таксито.

После се обърна към сестрата:

— Довиждане.

Тъкмо да си тръгне и аз го спрях:

— Една минутка. Какво ще стане с него?

— С кого?

— С Димодикос.

— Нищо.

— Няма ли да го задържите?

Като се усмихваше на сестрата със сладка усмивка, за която знаех, че е част от театъра, който разиграва, той отговори:

— От прекрасния господин очакваме много повече, отколкото може да ни даде един разпит. Отпочинете си и гледайте да си върнете главата на място.

После се обърна към сестрата:

— Понеже нашият приятел има хубава глава, нали сте съгласна?

— Хубава и здрава — засмя се тя.

Бекас ѝ направи свръхелегантен поклон и тръгна към вратата.

Преди да излезе, се обърна и ѝ подари още една усмивка. Сестрата ми смигна:

— Готин тип, приятелят ви, а?

Щеше да остане много изненадана, ако разбереше що за „готин тип“ беше този изключително буден криминален инспектор, който се стараеше да създава винаги мнение за себе си съвсем различно от това, което беше в действителност.

— Много — потвърдих аз.

Не мога да кажа, че бях вече съвсем добре. Главата ми, увита в бинтовете, тежеше, но излязох от болницата на следващия ден. Самият криминален инспектор Бекас дойде да ме съпроводи до хотела. В колата ми каза последните новини.

— Работите са станали точно както си ги представяхме.

— Намерихте ли шофьора?

— Не беше трудно. Той помнеше много добре всичко. Нациият приятел е бил много щедър. Дал му як бакшиш.

— Камериерката ли е сторила това?

— Не. Някакъв тип на около тридесет и пет четиридесет години. Казал му, че не ви бил необходим, и му платил. Както виждате, господин Димодикос е подготвил всичко предварително.

— Няма ли да го разпитате?

— За да спечелим какво? Ще декларира, че грабителят е отстранил таксито именно понеже е подготвил ограбването ви? Не... Уважаемият господин Димодикос и неговите приятели ще ни поднесат нещо много по-добро.

— Например?

— Доказателствата, от които имаме нужда. Ще слизате ли?

Наистина бяхме стигнали пред хотела. Бекас остана в колата.

— Гледайте да си отпочинете. Трябва да се възстановите бързо, защото съм сигурен, че скоро ще пътуваме пак.

— За Миконос ли?

— Естествено. Приятелчетата горят от нетърпение да пипнат златото.

Но нали той ми каза, че ще са необходими кораби, водолази, шумотевица за измъкването на съкровището. Как биха посмели да предприемат всичко това, след като знаеха, че не ги изпускаме от очи?

— Това е, което не мога да си обясня и аз. Ще видим.

Подаде ми ръка и колата потегли. Влязох в хотела. Служителят от рецепцията изгледа смаян бинтовете на главата ми.

— Какво сте пострадали?

Нямах настроение да давам обяснения.

— Малка злополука — рекох и взех ключа от стаята си.

— Господин Аргирис ви търси от сутринта няколко пъти.

— Ще си бъда в стаята.

Отивах към асансьора, но в момента, когато стигнах до него, вратата му се отвори и ослепителната красота на София Лорен освети фоайето. Прочутата звезда излизаше, носейки в ръце кученцето си, а тълпа любопитни — секретари, жени от прислугата ѝ и фоторепортери се спуснаха и я обкръжиха. Странна беше бележката, която направих за себе си в състоянието, в което бях, но си казах, че в действителност тя бе по-хубава, отколкото на екрана. Влязох в асансьора, но не потеглихме. Момчето, което го обслужваше, го задържаше, за да погледа още малко красавицата, която се отдалечаваше сред море от обожатели. Тръгнахме, когато той я изгуби от погледа си.

— Нали е страхотна? — каза ми момчето.

Още бе зашеметен от близостта с актрисата.

— И още как.

— След два-три дни обаче ще ни напусне — допълни то с глас на човек, който е стигнал пред рая и изведнъж той е изчезнал.

— Хайде де!

— Да, заминава си, за да продължи снимките на някакъв остров. Каза ми личната ѝ камериерка.

Не сварих да го поздравя за отличните му връзки, защото асансьорът спря и момчето ми отвори вратата.

Бях на етажа си.

Десет минути по-късно Алекс Аргирис влезе запъхтан в стаята ми.

— Долу ми казаха, че сте се върнали ранен. Какво сте пострадали?

Изглеждаше неспокоеен. Това дълбоко нещастно момче хранеше към мен искрена симпатия.

— Дребна злополука.

— По какъв начин?

Импровизирах каквото ми дойде наум. Както съм слизал от тротоара на платното, един невнимателен шофьор и в този дух...

— Изгубих ви. Къде бяхте?

— Направих едно турче по работа до Миконос.

— На Миконос по това време? Тогава сигурно сте срещнали майка ми?

— Срещнах я.

— Тя не ми каза нищо.

— Не е отдала значение на тази среща. Сега тук ли е?

— Да. Побъркала се е с филма на Лорен. Някой от тях, не знай точно кой — асистент-режисьорът, операторът или самият продуцент е неин стар познат от Рим и от вчера майка ми се мотае непрекъснато в краката му. Казва, че отдавна била се запознала и с Лорен, още когато била бедно фотомоделче, което лансирало банкови, и не може да ѝ прости, че сега, като звезда на върха на славата си, се правела, че не я познава.

Той говореше бързо и долових, че брътвежът му имаше за цел да прикрие безпокойството му за нещо, което разкри след малко.

— Видяхте ли Магда?

— Да. И тя беше на Миконос.

— Какво става с нея?

— Моля?

— Не ви ли каза нищо?

— Не.

— Струва ми се, че нещо се мъти около нея. Три-четири пъти поисках да я видя, но тя отказа. Мене, дето винаги... Снощи ходих у дома ѝ.

— Снощи ли?

— Да. Към единадесет и половина. Прозорците на стаята ѝ светеха, но камериерката ми каза, че госпожата спяла и така не я видях.

— Може да ти е казала истината.

— Не. Не каза истината. Срамувам се, загдeto ви го казвам, но се покатерих на едно дърво и видях, че Магда не спеше, а говореше с двама мъже.

Двама ли? За Димодикос знаех, бях го видял, но другият?

— И после?

— Постоях известно време скрит на дървото като дезертьор. Половин час, че и повече. Останах с впечатлението, че Магда молеше единия от мъжете. Не виждах лицето му, беше с гръб към мен, но наблюдавах движенията му. Разбрах, че той отказва това, за което го молеше. В стаята влезе за малко камериерката.

— Към колко часа?

— Дванадесет... дванадесет и половина. Защо?

— Просто така.

Мислех си дали Алекс Аргирис не говореше за времето, когато аз се обадих по телефона. Тогава Димодикос я е принудил да ме покани.

— И по-нататък?

— Отчаян си отидох.

Имало е и втори мъж и когато отидох, той се е скрил, освободил е таксито и накрая ме цапардоса.

— Тя беше единственият ми приятел — каза Алекс. — Единственият, когото съм имал през живота си, и сега...

Беше готов да избухне по истеричен начин, типичен за хората от неговия сорт. Съчувствувах му и се отвращавах от него в този момент.

— Единственият приятел. Ревнувах я от всеки, който я обичаше. Ревнувах я и го мразех. Мразех от цялата си душа Апергис, защото знаех, че ѝ беше любовник. В началото ревнувах дори вас.

— Мене обаче не ме мразиш — казах през смях.

Главата ме болеше, имах си проблеми и исках да се отърва от него, да обмисля толкова много въпроси.

— Не, но в началото...

Той се спря, а после сякаш изведнъж набра кураж, викна:

— В началото, да. Мразех ви. Исках да ви изгоня оттук. Сега се срамувам, че ви го признавам, но... исках да ви уплаша. Аз ви се

обаждах по телефона.

Слушах го почти с безразличие, но при последните му думи се ококорих. Той ми се обаждал по телефона. Значи той е бил извратеният ми събеседник по телефона, този мръснишки глас.

— Ти ли беше?

Той наведе глава:

— Аз.

Но не. Лъжеше. Не беше възможно. Бях направил проверка. Той си беше в стаята, когато ми се обадиха отвън и обратно. Казах му. Той сниши глава още повече.

— Аз бях. Подкупих телефонистката да ви изльже.

Сякаш паднах от облаците.

— И защо го правеше?

— За да ви държа далеч от нея, да ви сплаша, да ви накарам да я намразите. Ревнувах я от вас. По-късно, когато ви опознах по-добре...

Ето защо спряха обажданията по телефона.

— Сърдите ли ми се?

Вече не... Занимаваха ме толкова въпроси и изпитвах облекчение, че тайнствените телефонирания намериха толкова смешно обяснение.

— Не, но ти се държа глупаво.

— Признавам.

Изведнъж ми проблесна в ума: тайнственият ми събеседник по телефона беше говорил за „Черният ангел“. Ако това е бил Алекс Аргирис, откъде разполага с тези сведения?

И за първи път ми мина мисълта, че този „нешастен“ тип не беше искрен.

— Държа се глупашки! — повторих.

— Признавам.

Усмихнах се, но с усилие.

— Значи смяташе, че ще ме принудиш да си замина.

— Ревност — отговори той.

— Вярваше ли, че ще ме уплашиш? Затова ли намеси „Черният ангел“?

Той вдигна глава изненадан. „Черният ангел“ ли? Какво било пък това? Никога не бил ми говорил за „Черният ангел“.

— Нали ти ми се обаждаше анонимно?

— Да.

— И не си спомняш за „Черният ангел“?

— Не. Никога не съм споменавал подобно нещо. Как съм щял да ви изплаша с тези думи? Какъв е този „Черен ангел“?

И таз добра!

— Сигурен ли си, че не си го споменавал никога?

— Разбира се. Защо да го споменавам?

Лъжеше ли? Защо да лъже? Кой го беше накарал да признае, че той е бил анонимният събеседник по телефона? Ако е искал да остане неизвестен, защо си призна сам? Ако Алекс Аргирис обаче беше искрен, то...

Много объркани работи. Ако Алекс Аргирис беше казал истината, трябваше да съществува някой друг, който знаеше за анонимните му обаждания по телефона и ги продължаваше. Кой бе той?

19

Погрижих се да се отърва от отчаяния, дълбоко наскърбения от държанието на единствената му приятелка Алекс Аргирис. Отегчавах се от него, но не изпитвах антипатия. Съществуващо нещо общо между това извратено момче и мен. И двамата страдахме от Магда.

Не вярвах, че ще мога да спя, но заспах. Кръвта, която бях изгубил, докато ме намерят, беше изчерпала силите ми. Когато се събудих, беше нощ и рекламата на отсрешната стена светваща и гаснеше. Слязох в бара. В един ъгъл седеше Алекс Аргирис. Той ме поздрави с кимване на глава, но не дойде при мен. Срамуваше се след признанието си. Половин час по-късно на бара ме намери криминалният инспектор Бекас.

— Ще ми предложите ли нещо? — подкачи ме той. — Мога да пия, понеже не съм на работа.

— Не сте на работа ли?

— Да. Свърших в службата и дойдох да ви намеря малко за компания. Знаете ли докъде я докарахме? От работа не ни остава време да си намерим приятели и понякога с изненада откриваме, че сме съвсем самотни в града, в който прекарваме целия си живот.

Поръчах му пие, но не повярвах на евтините му философии. Бекас беше от хората, които не правеха нищо само за да се забавляват. Щом е дошъл тук, значи има причина.

— Как е главата ви?

— Все едно, че нося желязна каска.

— Нормално, предвид факта, че който ви е ударил, е мъж с атлетическо телосложение. Някога дори е печелил победа в боксови състезания. Между аматьори.

— Открихте ли го?

— Не беше трудно. Шофьорът на таксито му направи описание. В Психико няма много движение и един непознат мъж, който се върти на едно и също място, прави впечатление. Винаги някой ще му обърне внимание. Накратко, научихме името и адреса на приятеля ви.

— Кой е?

— Искате да отидете да му благодарите ли? Както отбелязах, някога боксьор аматьор, а сега вероятно безработен. Казва се Баколас, по професия механик. Живее на улица „Ахарнон“.

— Арестувахте ли го?

— Не. Защо да лишим горкото момче от свобода за толкова дребна работа?!

— Но той ме ограби! — възкликах.

— Престорил се е, че ви ограбва.

— Не е ли едно и също?

— Добре, че не сте полицай — засмя се Бекас. — Щяхте да ометете всички с желанието си да арестувате.

После стана сериозен:

— Не, не го арестувахме, нито ще го арестуваме. В тази история има много тъмнина, за да угасим малкото фенери, които светят. Този човек ни е необходим свободен.

Следващият ден премина без особености. Звънхи в Психико, но без отговор и инспектор Бекас идва три пъти в хотела да ме види. Той прие с готовност уискито, което му предложих, каза ми, че животът в луксозните хотели започва да му харесва, че изпитвал в компанията ми особено удоволствие, но не съумя да ме изльъже. Беше ми ясно, че не заради това е дошъл в хотела. Тук, вътре, ставаше нещо, което го интересуваше, но не се досещах какво.

Някой, който не го познаваше, щеше да повярва, че и той както милиони други хора бе се запалил да види световноизвестната кинозвезда. Той показваше неприкрито възторга си от красотата на Лорен и започна да се интересува от появяванията ѝ. Вече го познавах доста добре, за да съм сигурен, че най-малко той би си губил времето за един автограф. Седяхме заедно в бара, когато прочутата звезда се появи.

— Много е хубава — възклика Бекас.

София Лорен прекоси фоайето с великодушието на богиня, с разкошното кученце в ръце и свита след нея.

— Като принцеса! — възхити се криминалният инспектор. — Казват, че до неотдавна е била сиромашко момиче, което се борело за

хляба си.

— Започнали сте, както виждам, да четете и филмови списания — подкачих го аз.

— Всичко е от полза.

Погледът му беше прикован върху актрисата, която минаваше пред нас.

— Тази хубавица краси хотела — рече. — Жалко, че както ми казаха, утре си заминавала. Вие чухте ли за това?

— Да, каза ми момчето от асансьора. Щяла да отиде да снима филм на някой остров.

— Така говорят.

— А разбрахте ли на кой остров?

— Не попитах.

— На Миконос — каза криминалният инспектор. — На Миконос и по-точно досами Дilos. Там ще снима филма си.

Вечерта обаче Бекас не дойде в хотела. И Алекс Аргирис беше изчезнал. Седях сам и тъжен. След третата чаша компанията на бармана ми се видя отегчителна. Прищя ми се да взема малко въздух и излязох да се пощурям из улиците без цел.

Тръгнах по булевард „Амалия“. Хладината пощипваше, но пиперът в градините вече връзваше. Една кола се движеше бавно досами тротоара от другата страна на булеварда. В сумрака съзрях ръка, която ми правеше знак да отида при нея. В колата имаше само един пътник и този пътник беше Магда. Не вярвах на очите си!

Изтичах.

— Магда!

Тя отвори вратата.

— Влизай.

Заобиколих автомобила и се отпуснах на предната седалка. Не разбирах и не се мъчех да разбера какво ставаше. Магда дойде при мен, тя бе до мен.

Това ми стигаше.

Тя подкара покрай парка Запион и при колоните на Зевс зави по булевард „Сингру“. Чак тогава проговори.

— Не можех да не те видя.

Бекас сигурно щеше да се запита дали това не е клопка, какво се крие зад това неочеквано действие от нейна страна. Той обаче беше хладнокръвен криминалист, а не влюбен мъж. Мен не ме интересуваше нищо друго.

Бях щастлив, а Магда — неспокойна. Гледаше непрекъснато в огледалото, сякаш се боеше, че я следят.

— Изпълзнах им се — зарадва се тя. — На всяка цена трябваше да те видя.

Обърна се и ми поднесе устните си въпреки опасността колата да излети на тротоара. Целунахме се бързо, несръчно, отчаяно. Не проговорихме, докато не излязохме на крайбрежния булевард. Едва тогава попитах:

— Къде отиваме?

— Някъде, където да сме сами. Далеч от тях и от всичко.

След Вула намерихме пустия бряг, който неудържимата ни страсть търсеше. Магда закара колата почти до водата, угаси светлините и се хвърли отгоре ми. Имаше огън и отчаяние в прегръдката ѝ.

Не мислех за нищо. Желаех я толкова силно, че страстта ми се превърна в болка. Ръцете ми търсеха копчетата на дрехите ѝ.

— Не там — прошепна тя.

Тя ме издърпа вън от колата и се търкулахме на влажния пясък. Вълните мокреха краката ѝ, когато роклята ѝ се превърна в нещо като пояс около корема ѝ.

Трябваше да е студено, но не усещахме студ. Тя взе ръката ми и я целуна.

— Ако знаеш колко страдах през това време?

И пак целуна ръката ми.

— Магда, в такъв случай защо...

— Не ми говори пак за тия щуротии. Тази нощ е вън от онова, което стана и може да стане.

— Магда...

— Не питай за нищо.

И не попитах. Да, имаше право. Каквото беше станало и предстоеше да стане, принадлежеше на един друг свят, на друг живот.

В този вълшебен час на сребърната нощ нямаше нито „Черния ангел“, нито убити, нито Димодикос.

Час по-късно бяхме отново в колата. Магда ме остави на мястото, откъдето ме беше взела.

- Ще се видим ли пак?
- Ще се помъча утре.
- Тук ли?
- Да, тук.

Тези наши, съвсем наши, часове щяха да бъдат вън от всичко останало. Сякаш не тя и не аз бяхме, които изживявахме онази кошмарна история.

За първи път спах така добре. Сега бях безразличен към всичко останало. Когато се събудих, видях криминалния инспектор Бекас да седи до леглото ми.

- Завиждам на съня ви — каза той. — Спите като бебе.
- Имаме ли новини? — попитах, като се мъчех да се събудя.
- Малко.

Спомних си вчерашния му интерес към киното и рекох да го подкача:

- Вероятно за киното?
- Той отговори съвсем сериозно:
- Именно! За киното.

После запали цигара и се огледа:

— Стаята ви е хубава. Имате и изглед към Акропола. Не се беспокойте от присъствието ми. Можем да разговаряме, докато се обличате.

Станах от кревата и отидох в банята.

- Значи новините ви са от сферата на киното? — повторих.
- Да. Вашият приятел...
- Кой мой приятел?
- Този симпатияга, господин Баколас, който ви счупи главата така сръчно, е станал кинематографист.
- Но вие ми бяхте казали...
- Че е механик и безработен. Е, добре, ето че си е намерил работа. Киното не ще само артисти, режисьори и оператори. Има

нужда и от инженери, електротехници, осветители.

— Виждам, че владеете тънкостите на киното — заядох се.

— Научих някои работи.

— И къде се е вредил?

— В техническия екип, който ще заснеме филма на София Лорен. Чуждите компании използват тук почти винаги гръцки технически персонал.

Излязох от банята с кърпа в ръка. Предчувствувах, че приключението ни навлизаше в критичната си фаза. Бекас не би се занимавал с въпроси на киното без нужда.

— Значи така — рекох.

— Така. И знаете ли кое е най-смешното?

— Кое?

— Този симпатяга господин Баколас е бил препоръчан на италианската компания от една ваша позната. Госпожа Аргирис.

— Нима?

— Да. Имаме сведения, че е свързана с оператора на филма, някой си Джанкарло Малатеста.

Той се усмихна.

— Тъй е. За да намери човек работа днес, са необходими средства и връзки.

Взех стол и седнах срещу него.

— Нека говорим ясно. Какво смятате?

Той се усмихна пак.

— Че „Черният ангел“ започна да се интересува и от кино.

Бекас извади кутията с цигарите си, обърна я наопаки и взе да чертае малки геометрични схеми на бялата повърхност.

— Тук съществуват различни точки, на пръв поглед нямащи връзка помежду си: операторът, който е италианец, човекът, дето ви удари, филмът на София Лорен, международните познанства на госпожа Аргирис. Но всички те имат обща допирна точка.

— И коя е тя? — попитах, макар че знаех отговора.

— „Черният ангел“. Операторът италианец наема на работа Баколас, който ви удари за сметка на „Черният ангел“. Препоръча му го госпожа Аргирис, която, както знаем, е свързана с хората, стоящи зад Баколас. Тази дама има стари връзки с Джанкарло Малатеста, създадени преди години в страната. Може би от времето, когато е

установила контакт и с покойния Хазе. И накрая тази очарователна София Лорен.

— Не ми казвайте, че и София Лорен е сътрудничка на „Черният ангел“.

— Не, разбира се. София Лорен обаче трябва да заснеме част от филма си край Дилос, точно там, където и „Черният ангел“ търси съкровището. Разбрахте ли?

Отдавна бях разбрал накъде бие Бекас. Той угаси цигарата си доволен.

— Виждате ли сега колко опасна може да бъде привързаността? Разбирате какво щяхме да изгубим, ако бяхме арестували вашия приятел Баколас?

Той стана. Беше в настроение.

— Този тип започна да ми става симпатичен — рече.

Настроението му се предаде и на мен.

— Понеже ми строши главата ли?

— Понеже ми изясни единствения въпрос, на който не можех да си отговоря. Оставям ви да се обръснете на спокойствие. Довиждане.

Вече знаех защо криминалният инспектор ме изостави и през вчерашното денонощие. За два дни бе свършил много работа.

Би следвало да съм възбуден от днешните си открития, но не бях. Всичко, и тайната организация, и плановете ѝ, и убийците ѝ, беше минало на втори план. Преизпълваше ме споменът за миналата нощ. Магда обеща да се постарае за среща на същото място и по същото време. Ще се постарае, но дали ще успее? Щяха ли да я оставят?

Беше сутрин, а щях да я видя вечерта. От срещата ме деляха цели десет часа, стотици безкрайни минути.

Обикалях по улиците на Атина, обядвах и се върнах в хотела. Хладният ъгъл на бара с познатата физиономия на бармана бяха за мен едно убежище.

Барманът се справи с няколко клиенти и дойде при мен:

— Как се чувствувате днес?

Говореше за раната ми. Не можех да си спомня с каква лъжа бях обяснил „злополуката“.

— Чудесно. Какво правят звездите?

— Замиnavат си и ще си възвърнем спокойствието. Тези италианци са симпатяги, но са големи гюрултаджии.

— Италиански ли е филмът?

— Американски, но се представя като италиански. С италианка в главната роля и нейни сънародници в техническия екип. По този начин, видите ли, американците измамват данъчната си служба.

Приятелят ми, както всички бармани по света, беше информиран.

— Една група от екипа замина вече. Утре тръгват Лорен, режисьорът и останалите участници.

Говорихме известно време за филма, после барманът навлезе в световната политика. Застьпи свое гледище по кипърския въпрос и показва невероятно умение лесно да сменя темите на разговора.

Струваше ми се, че нощта няма да настъпи никога, но тя настъпи. Отидох на определеното място половин час преди срещата. Чувствувах се като ученик, който очаква любимата си на първа любовна среща. След като вземах почти десет коли за тази, която чаках, най-после нейната кола се доближи до тротоара. Изтичах и седнах отпред. Магда даде газ, като погледна тревожно в огледалото.

Тя шофираше с една ръка. С другата стискаше моята ръка. Този контакт ми предаде вълнението й. Не говорехме тъкмо понеже имахме да си кажем много нещо. Колата фучеше напред с възможно най-голямата скорост, която позволяваха условията. Магда бързаше да се доберем до „нашия бряг“ и това ме изпълваше с радост.

Стигнахме. Тя пак закара колата почти до водата и ме дръпна на пияська.

Бяхме се разбрали да не говорим за онова, което представляваше „другата страна на живота ни“, и аз мълчах. Приемах това, което ми даваше, а то беше много. Тя бе опряла главата си на гърдите ми и оставяхме погледите ни да се реят сред звездите. Вчера бяха станали ужасни неща, утре вероятно ще станат други и този час беше наш, само наш. Чужд на онова, което беше и щеше да последва. Тя бе поискала да не говорим, но тя проговори:

— Да беше сън всичко останало, а истина само този миг! Да можехме да повярваме, че сега сме се събудили и всичко е било

кошмар...

— Нека повярваме.

— Изключено. Утре...

Тя се обърна и доближи лицето си до моето:

— Ако знаеше...

— Не искам да зная.

— Но трябва. За да се предпазиш. Преди няколко дни поисках от теб да се махнеш. Сега не бих понесла такова нещо.

— Тогава го забрави.

— А как ще ти помогна?

Усмихнах се:

— Нима се нуждая от помощ?

— Не се смей. Ако можеше да си представиш на какви жестоки неща са способни тези хора!

— Тези от „Черният ангел“ ли?

— Да — каза тя толкова тихо, че по-скоро отгатнах, отколкото чух отговора й. — Те убиха Тимотеос, Апержис и останалите.

— Зная.

— Не! Въобразяваш си! Ако знаеше, щеше да изпаднеш в ужас.

Тя се подпря на лакътя си.

— Не мога повече.

— Тогава говори. Кажи ми, за да ти помогна.

— Никой не може да ми помогне. Но вече ми е все едно. Ще ти кажа всичко. Да знаеш...

Беше мигът, който бях очаквал толкова много, но сега се поколебах:

— Магда...

— Не. Доста търпях. Човекът, който си играе с нас, е жесток.

— Димодикос, нали?

Отговори тихо:

— Не е Димодикос!

— А кой?

Тя беше готова да каже, но в последния момент, изглежда, я уплаши тежестта на това откритие и замълча.

— Познавам ли го, Магда? Виждал ли съм го?

— Да.

— Ако смяташ, че не трябва да го издаваш, не го прави. Вярвам обаче, че ако науча кой е, ще мога да ти помогна по-добре.

— Никой не е в състояние да ми помогне, но ще ти го кажа, за да се предпазиш. Това е...

Очите й станаха кръгли, изпълнени с ужас. Гледаше зад рамото ми, сякаш бе видяла призрак. Изведнъж скочи и викна:

— Костас, внимавай!

Обърнах се колкото е възможно най-бързо и видях човека, който се прицелваше в мен. „Видях“ не е точната дума. С гръб към светлината стоеше тъмен смъртоносен силует. В протегнатата му ръка блестеше пистолет.

— Предупредихме те още в самото начало! — чух пресипнал глас. — Не трябва да бъдеш любопитен.

Застанах на колене. Беше лудост да вярвам, че ще съумея да се отърва от него. Преди да се изправя, куршумът щеше да излети от пистолета му.

— Не се опитвай — рекох, — наоколо са моите приятели.

Той почна да се смее.

— Никой не отива с приятели на любовна среща.

После се чу изстрелът.

Всичко стана много бързо. Видях Магда да пада и убиецът да бяга. Нито за миг не помислих да тичам след него. Наведох се над любимата жена и я взех в прегръдката си.

— Магда.

В очите й видях израз, който не подлежи на описание. Тя се опита да говори, но не можа.

— Магда — викнах, луд от напрежение, — Магда, недей...

Струйка кръв рука от единния ъгъл на устните й. Почувствувах как тялото й натежа в ръцете ми.

— Магда!

Опита се отново да каже нещо, но главата й клюмна встрани.

Тогава чух шум от кола, която потегляше.

Останах като побъркан, клекнал на пясъка с жената, която обичах, в ръцете си. Не бях в състояние да схвата смисъла на случилото се.

Държах я в ръце, без да знам какво да правя, шепнейки несвързани думи. Убиха я, умря, нямаше да проговори никога, нямаше да се засмее, нямаше да я видя вече.

Станах и като я носех на ръце, се затичах като луд към колата. Може пък да има шансове да я спасят. Наместих я на предната седалка, на която бях, когато идвахме, и седнах зад волана. Подкарах колата в едно кошмарно пътуване. Тялото ѝ се бе опряло на мене и усещах студената ѝ буза върху своята.

— Разбирам какво ви е.

Криминалният инспектор Бекас седеше срещу мен в стаята ми и електрическата светлина правеше по-сувори грубите черти на лицето му.

— Не, не разбираете. Не можете да разберете. Тя умря, за да ме спаси, а аз съм онзи, който я уби. Аз с моето любопитство.

— Не сте виновен вие. Щяха да я премахнат на всяка цена, когато престанеше да им е нужна. Те знаеха за чувствата ѝ към вас. Не можеха да ѝ се доверят. Кажете ми, за какво точно говореше, когато се появи убиецът?

— Не помня.

Помнех добре, но вече ми беше все едно.

— Опитайте да си спомните.

— Не ме интересува.

— Така ли ще ги оставите? Тези, които искаха да ви убият и убиха жената, която обичахте?

— Вече нищо не ме интересува.

— И отмъщението ли?

— И то.

Не лъжех. Нищо не ме интересуваше. Магда беше мъртва. Какъв смисъл може да има всичко останало? Внезапно се почувствувах напълно, ама съвсем празен.

— Тези хора обаче...

Погледнах Бекас, сякаш го виждах за първи път. Защо говореше този човек? Защо ме убеждаваше? Не можеше ли да разбере, че след като нея я нямаше вече, всичко, както и самият „Черен ангел“, престана да ме интересува? Инспекторът стана.

— Ще дойда по-късно.

Не му отговорих. Той излезе от стаята и не бях сигурен дали щяхме да се видим отново. „Разбирам какво ви е.“ Не разбираше. Беше невъзможно да разбере.

Стаята се изпълни с лицето на Магда, каквото беше в последната минута на любовта ни.

Никога нямаше да я видя, да я докосна. Чувството за непоправимостта на положението се заби в съзнанието ми като нож. Мъка стягаше сърцето ми. Силна, непоносима.

20

Човек би си казал, че денят е облякъл най-хубавата си премяна. Сънцето грееше радостно, дъхът на морето изпълваше атмосферата и Първо атинско гробище въпреки мраморните паметници изглеждаше хубаво и приятно.

Бяха я затрупали с пръст преди няколко минути и хората, присъствуващи на погребението ѝ, повечето непознати, които преди малко ми стиснаха ръка, за да изкажат съболезнования на най-близкия ѝ роднина, си отиваха. Стоях прав, неподвижен, гледайки като истукан мраморния гроб и позлатените надписи на Тимотеос и Магда Констас.

Усетих някаква ръка да ме хваща за лакътя.

— Хайде. Колите си тръгват.

Обърнах се. Адвокатът Апостолос Мелахринос, тежък и внушителен, ме гледаше приятелски. Прошепнах две думи: „Ще остана“. Той ме погледна, озадачен от скръбта ми.

— Ще ви чакам в кантората си, да уредим формалностите.

— Какви формалности?

— След тази неочеквана смърт собствеността на вуйчо ви...

Как можеше този сериозен, буден човек да говори за собственост в този момент! Дотам ли издребняха хората?

— Благодаря. Ще мина.

Най-сетне си отиде и ме остави сам при двата надписа, които някога бяха живи хора.

В последния момент усетих човека, който се приближаваше. Въпреки тежкото си тяло Бекас стъпваше леко като невестулка.

Обърнах се и го изгледах:

— Кой?

— Кой друг? „Черният ангел“.

Хвана ме за лакътя.

— Да вървим и ние.

Не го забелязах на погребението, не ми поднесе съболезнования.

Той ме дръпна леко и така ме принуди да оставя най-сетне гроба. Спускахме се надолу под дърветата.

— Цялата наша любима компания беше тук! — рече.

— Кой?

— Не ги ли видяхте?

Не бях видял нищо, защото не ме интересуваше да гледам каквото и да било.

Кондалексис, Аргирис. Син на Аргирис ли е този неутешим младеж? Само Димодикос липсваше.

Алекс Аргирис беше единственото лице, на което обърнах внимание. Той беше наистина достоен за съжаление.

— Да.

— Мисля, че само той, след вас, разбира се, скърбеше истински за нея.

— Обичаше я много.

— Така изглежда.

Прекосявахме бавно тесните пътеки, сякаш правехме следобедна разходка. Бекас се спря:

— Питам се, дали и той е бил тук?

— Кой?

— Убиецът.

Настръхнах.

— Не изключвам. Често художникът иска да се полюбува на произведението си, а трябва да приемем, че този тип е истински художник в занаята си.

За първи път излязох от студеното безразличие, което ме беше обзело, и почувствувах, че ме изпълва гняв.

— Дали е имал наглостта?

— Защо не!... За него всяка смърт е още една крачка към онова, което той счита за цел, още един детайл в реализирането ѝ. Защо да не предположим, че е дошъл, за да се наслаждава на новия си детайл? Освен това фактът, че е щял да застане до вас и да ви стисне ръката, докато само преди петнадесет часа е убил Магда Констас пред очите ви, би следвало да бъде за него свръхзабавна постъпка.

— Допускате ли? — попита студено.

— Не зная. Казвам го само. Типове от този сорт са в състояние да сервират всякакви изненади. В последно време водя внимателно

наблюдение върху Димодикос.

Несъзнателно попитах:

- Не е ли Димодикос?
- Не твърдя, че е той, но...
- Тя ми каза.
- Магда ли?
- Да. Секунди, преди да умре.

Той се помъчи да скрие смущението си, но напразно. Очите му светнаха.

— Значи ви каза?

— Да. Че човекът, който стоял зад всичко, бил безмилостен. Попитах я: „Димодикос ли?“, и тя отговори: „Не е Димодикос“.

— Но не уточни кой е.

— Тъкмо щеше да ми каже...

Ужасната сцена от последната нощ оживя изведнъж пред очите ми с болезнена яркост. Видях скъпото лице на Магда как говореше. После ужаса в очите й, след като съзря тъмния силует на убиеца, който се бе прицелил в мен. Гласът ми загълхна:

— Тъкмо да ми каже кой е и се появи убиецът. Той е искал да убие мен, но тя застана между нас и ме предпази с тялото си.

Усетих гореща сълза на бузата си, но не посегнах да я избърша.

— Тя умря, за да не умра аз, разбирате ли?

— И още как. Вие не сте видели убиеца.

— Напротив!... Но не го разпознах.

— Непознат?

— На гърба му падаше малко лунна светлина, тоест не видях друго освен тъмен силует. След това Магда рухна простреляна, аз се заех с нея, а той офейка. Когато Магда издъхваше, чух само шума от колата му.

— Значи е бил с кола! Следял е Магда и я е ликвидирал в решителния момент, за да не научите името. Какво не бих дал да срещна този човек!

— Изглежда, че аз го познавам, че съм го виждал?

Очите му светнаха отново:

— Защо казвате това?

— Защото...

Повторих му диалога си с Магда в последния миг на живота ѝ:
„Познавам ли го, Магда? Виждал ли съм го?“ — „Да“.

Бекас слушаше внимателно.

— Това е ценно — заключи той, като свърших.

— Ще намерим ли начин да хванем убиеца? — попитах.

— Сигурен съм, че ще намерим — отговори спокойно Бекас.

От другия край на пътя се зададе погребение.

— Мисля, че повече нямаме работа тук — рече инспекторът.

Обърнах се и погледнах за сетен път нататък, където трябваше да е гробът на семейство Констас.

— Да, нямаме — отговорих на инспектора.

Той ме съпроводи до хотела. В момента, когато пристигнахме, се натъкнахме на цяло стълпотворение журналисти, фоторепортери, полицаи.

— Какво става? — обърна се Бекас към полицая, който стоеше на входа и връщащ любопитните.

— Замиnavат си чуждестранните артисти — отговори полицаят.

Точно по това време една вълна се люшна във фоайето. София Лорен излизаше от асансьора ослепително хубава, заобиколена от неизменните си „придворни“. Журналистите и любопитните я скриха от погледите ни, а „светкавиците“ на фоторепортите бляскаха непрестанно.

— Да вървим — каза някак си грубо Бекас.

Отдръпнахме се в ъгъла, докато актрисата и свитата ѝ излизаха от хотела. Бекас ми показа един здравеняк на средна възраст, с пуловер и потъмняло от слънцето лице.

— Ето го!

— Кой?

— Приятелят на госпожа Аргирис. Джанкарло Малатеста, оператора.

Не си спомнях точно какво ми беше казал инспекторът за този оператор. Най-после бъркотията престана. Кинематографистите бяха влезли в колите и потеглиха за Пирея. Бекас каза:

— Ще отида и аз.

Изпратих го до вратата на хотела. Съгледах госпожа Аргирис да влиза в колата на италианеца. Върнах се в стаята си.

По някое време иззвънтя телефонът. Търсеха ме от рецепцията.

— Един господин пита може ли да ви види?

— Каза ли си името?

— Да, господин Мелахринос, адвокат.

Нямах никакво желание да се срещам с него, но как да върна този стар приятел на Тимотеос Констас?

— Чакам го.

Наследството. Адвокатът идваще да ми говори за закони, недвижими имоти, влогове, суми.

След малко седеше срещу мен с черна чанта в ръце.

— Скъпо мое момче, разбирам какво изпитваш. Всички тези кончини в семейството...

Знаех, че мразеше Магда, самият той не бе направил нищо, за да скрие антипатията си към покойната, бе се изказвал винаги лошо за нея. Затова бях решил да не му разреша да продължи в този дух.

— Чух, че си бил с нея в момента на смъртта ѝ.

— Да.

— Как стана?

— Някакъв злодей ни нападна, за да ме ограби, опитах се да се защитя, той гръмна и...

Това беше официалната версия за смъртта ѝ, дадена от инспектор Бекас.

— Какво нещастие!

Той отвори чантата си.

— Както ти казах при първата ни среща, покойният ти вуйчо се беше погрижил в случай, че един от двама ви, ти или съпругата му, почине, собствеността му...

Прекъснах го.

— Господин Мелахринос, не бихте ли желали да оставим тези въпроси за друг път? Сега не съм в състояние...

Той затвори чантата си.

Очаквах да си тръгне, но Мелахринос продължаваше да седи.

— Какво смяташ да правиш? — изгледа ме адвокатът.

— Засега — нищо.

Той си поигра малко с ключалката на чантата, сякаш му беше трудно да намери продължението на разговора. Накрая попита:

— Тази смърт те съкуруши, нали?

Как да му отговоря и доколко ще разбере?

— Ти не ме послуша от самото начало...

Прекъснах го уморено:

— Нека оставим...

— А сега?

Издърсих, без да искам:

— Ще си отмъстя.

Той ме погледна с изненада и ми дойде наум, че адвокатът не знае нищо.

— На кого?

— Не се чувам какво говоря.

Адвокатът мълчеше. За малко мълчанието ни отдалечи един от друг. После Апостолос Мелахринос продължи:

— Не искам да бъда неделикатен. Но със смелостта, която може да има един стар приятел на семейството, бих искал...

И мълкна.

— Слушам ви.

— Хайде, имам впечатлението, че нещата не са станали, както се представят.

— С други думи?

— Имам предвид този „случаен злодей“, който ви е нападнал, за да ви ограби.

— Как да ви разбирам?

— Ти... Младата вдовица... Пустинният бряг...

Нервирах се.

— Говорете най-после, какво го усуквате?

Той избегна погледа ми и си поигра с чантата.

— Да не би в този трагичен случай любовта да е изиграла ролята си? Да не би някой...

— Друг любовник ли? — прекъснах го.

— Не искам да ставам недискретен, но...

— Но ставате.

Той не се ядоса.

— Ще разискваме друг път наследствените въпроси. Сега да вървя.

Подаде ми ръка и аз се засрамих от държането си. Изпратих го до вратата и се опитах да оправя работите:

— Моля ви да ме извините, но тази история ме съсира.

Той се усмихна.

— И аз някога бях млад — отговори.

Потупа ме по рамото и се отдалечи, тежък, внушителен и достоен за уважение.

21

Не ми се искаше да се срещам с никого, но и самотата ставаше непоносима. Пак слязох в бара. Най-напред съгледах Алекс Аргирис. Имаше вид на съсипан човек. Гледаше ме уплашено като бито куче. Искаше му се да си поговорим, но личеше, че не смее. Отидох при него.

— Сам ли си?

Поклатих посърнало глава.

— Мога ли да седна? — попитах.

Посочи ми стола до него.

— Свърши и това — рекох глупаво.

„Това“ бяха Магда, трепетите ни, любовта, която хранехме и двамата, и колко още неща, които знаехме и не знаехме.

— Нима е възможно!... — Той беше готов да заплаче.

— Ето че се оказа възможно.

— Говорят за някакъв злодей. Искал да ви ограби и други подобни приказки, на които аз...

— Не им вярваш.

— Да.

Очите му ме молеха за някакво обяснение:

— Би било тъпо да повярваш.

— Но тогава кой? Кой я уби?

Неоправдано вътре в мен се надигна злост.

— Не знаеш ли?

Той изгуби ума и дума.

— Да зная ли? Откъде да зная? Защо да зная?

Съжалих го.

— Така си приказвам.

Той беше в нервна криза. Приличаше на полупобърканата жена.

— Не. Не ме нападайте току-тъй. Всичко това има своя скрит смисъл. Чувствувам, но не мога да го схвания. За бога — вкопчи се той в ръката ми, — какво става?

Щях да му разкрия картите, но се осъзнах навреме и премълчах. Магда беше казала, че онзи, който стои зад всички убийства, е лице, което познавам. Следователно съм го виждал, а може би съм разговарял с него. Естествено, не допусках, че този жесток и методичен убиец би могъл да бъде истеричното момче до мен, което продължаваше да стиска ръката ми:

— Какво има?

— Давам дясната си ръка за обяснението на тези убийства.

Констас, Апергис...

— Не са само Констас и Апергис.

— Но защо?

— Труден въпрос.

— Но не и за вас. Криете. Всички знайт нещо, но го крият от мен.

— Кои всички?

— Майка ми, вие, Ирма...

— Какво ти дава основание за подобен извод? Говорил ли си с майка си?

— Не, но чувствувам, както ясно долавям сега, че и вие не сте открит с мен. Оставам с впечатлението... не мога да определя точно, като да се намирам в центъра на кръга, който не виждам, но усещам. Не, не е това. Да... Като да играят футбол над главата ми, а аз не виждам нито играчите, нито топката, която скача отгоре ми... Не знай какво приказвам. Сигурно съм болен.

Беше болен. Трепереше и лицето му бе изпito и бяло.

— Онзи ден споменахте „Черният ангел“. Що за птица е този „Черен ангел“?

— Защо питаш?

— Защото...

Той помълча, стуши се в раменете си и продължи:

— ... защото ми се върти в главата идеята, че има някаква връзка с тези убийства.

Не можах да се сдържа:

— Прав си.

— Какво?

— И аз бих желал да знай? Когато науча, ще ти съобщя.

Той пъхна глава в длани си. Съжалих го още повече.

— Защо си сам? Къде е майка ти?

Той се усмихна горчиво.

— Майка ми... Понякога майка ми ми е по-чужда от ей този — той посочи някакъв гост на хотела, — дето не съм го виждал никога досега и няма да го видя повече. Пък и нея я няма.

— Замина ли?

— Да, преди малко.

Изтървах се:

— За Миконос ли?

Той ме изгледа учуден.

— Защо за Миконос?

— Така ми хрумна. За къде?

— На екскурзия до Метеора.

— Сама?

— Не. С Ирма и други приятели.

— Кои?

Бях се увлякъл и питах с неоправдан интерес. Алекс Аргирис ме изгледа учуден.

— Де да знам. Не съм се интересувал.

Криминалният инспектор Бекас палеше и гасеше евтината си тенекиена запалка. Вече го познавах и ми бе ясно, че нещо го смущаваше.

— До Метеора ли?

— Тъй ми каза.

Телефонирах му, щом се разделихме с Алекс Аргирис, и се срещнахме в кафе-сладкарница „Флока“. Седяхме на една маса на тротоара и всички места около нас бяха заети от чуждестранни туристи.

— Не разбираам. За какъв дявол ще ходят в Метеора?

— Очаквахте, че ще отидат в Миконос ли?

— Да. Сигурен ли сте, че този тип не ви е излъгал?

Дали бях сигурен? В тази тъмна история можеше ли човек да бъде сигурен в нещо?

— Знам ли и аз освен...

И ми дойде наум.

— Освен...

— Освен ако не са излъгали и него самия.

— Ще разберем.

Играта със запалката престана. Бекас я сложи в джоба си.

— Мислих много по това, което ми казахте следобед, когато се връщахме от погребението.

— Не си спомням.

— За онзи, който стои зад всички тези убийства и нашата история. Покойната ви беше казала...

От цялото изречение в съзнанието ми остана само „покойната“.

— Та, казвах, според нея вие сте виждали този човек?

— Да.

— Кои хора познавате в Атина? С кои от тях сте се срещали през това време?

— С кои ли?

— Нека се помъчим да изброим всички. Независимо от това, дали могат да бъдат съмнителни или не. Започваме от мен. И тъй номер едно — аз. Друг?

— Мадам Аргирис.

— Номер две мадам Аргирис. Друг?

— Алекс, Ирма, Димодикос.

— По-нататък?

Замислих се.

— Барманът — рече инспекторът.

— Но каква връзка може да има барманът...

— Решихме да изброим всички. Значи барманът. Друг?

— Адвокатът.

Разказах му за стария приятел на Тимотеос Констас, за антипатията му към Магда, за първата ми среща с него, за посещението му преди малко. Бекас слушаше, без да ме прекъсва.

— Друг? — зададе традиционния въпрос, след като свърших.

— Ами...

И почувствувах как всичко у мен започна да се надига. Изражението на лицето ми е показало ясно състоянието ми, понеже инспекторът ме попита:

— Какво ви стана?

Не му отговорих. Борех се с мисълта, която ме смути.

— Сетихте се за някой друг ли?

— Сетих се нещо — отговорих задъхано. — Когато Магда беше изчезнала, както знаехте, ходих в кантората на Апостолос Мелахринос, за да го попитам дали не я е виждал.

— Карай по-нататък.

— Адвокатът отговори, че не я е виждал и че от много време не бил се срещал с нея.

— Помня.

— Това да, но не ви казах другото, защото се срамувах, че ще го вземете като бълнуване на влюбен човек.

— За какво става дума?

— Него ден, тъкмо когато адвокатът Мелахринос ме уверяваше, че Магда не е минавала изобщо през кантората му, азолових там дъха на парфюма й. Разбирайте ли?

— Какво искате да кажете?

— Нищо, не зная вече какво искам и какво не, но в кантората му ухаеше на нейния парфюм.

— Което означава — продължи спокойно Бекас, — че Магда е била там.

— Естествено.

— И че Мелахринос е скрил това.

— Без съмнение.

— Много добре.

— Но човек като Апостолос Мелахринос е невъзможно...

— Да има връзка с „Черният ангел“? В това вярвам и аз и не се оставяйте да ви подведе собствената ви фантазия. Първо, както правилно сте решили тогава, възможно е било това да е усещане на влюбен човек и да сте си внущили, че е имало ухание на такъв парфюм. Второ. Магда Констас може и да е минала през кантората на техния семеен адвокат.

— А защо Мелахринос скри този факт?

— Защото така е поискала клиентката му. Не забравяйте, че по онова време Магда Констас ви избягваше, че направи всичко, да не я намерите. Друг, с когото сте се срещали, откакто сте тук?

През нощта човек остава сам с болката си. Срещите, движението, шумът занимават сетивата му в някаква степен през деня

и без да премахват, намаляват болката. През нощта тя остава сама, изправя се пред него, дълбае с ножа си в сърцето.

Първата нощ след погребението на Магда беше мъчителна и безкрайна. Сутринта при мен дойде Бекас.

— Този тип ти е казал истината. Заминали са за Метеора. Без компания обаче. Сами. Важното в случая е, че в същото направление е заминал и нашият приятел Димодикос.

— И той ли за Метеора?

— Това не знам с точност. Във всеки случай пътува натам. Ще ви почакам долу да се облечете.

Облякох се колкото се може по-бързо. Защо отиваха в Метеора? Какво щяха да търсят в манастирите там? Всички разсъждения на Бекас говореха, че ако трябва да идат някъде, това някъде е Миконос, където София Лорен щеше да снима филма си. Защо тъкмо в този момент отиват в Метеора?

— И аз не мога да разбера — чудеше се в бара на хотела криминалният инспектор половин час по-късно.

— Какво ще правим?

— Още не съм решил. Метеора беше белязано място за „Черният ангел“. Там се срещнаха за първи път, там бе убит Хазе, там се обеси убиецът му.

Той извади евтината си запалка и започна да щрака с нея. Изведенъж я прибра.

— Какво ще кажете за една разходка?

Видях как затвори запалката си и разбрах, че ме пита само формално. Разходката бе предрешена от него.

— Да вървим — рекох, — а в Миконос?

— Хората ми са там от вчера.

И двамата дойдохме до извода, че нещо ни се изпълзва. Центърът на тежестта в случая трябваше да бъде Миконос, а главните му действуващи лица заминаваха в обратна посока. Защо?

— Кога тръгваме? — попитах Бекас.

— Незабавно. Имате ли работа тук?

Нямах.

Колата му беше отвън. Можели сме да тръгнем веднага, ако съм искал.

След десет минути пътувахме за Тесалия.

Бекас шофираше черната полицейска кола. Не говорехме, понеже той караше с изострено внимание, вършеше работа, а не се занимаваше със спорт. Наближавахме Тива, когато спря внезапно. Пътят беше свободен, автомобилите пред нас и зад нас бяха далеч — никакво препятствие, но той изненадващо удари спирачките.

— Какво става? — стреснах се.

Бекас не отговори. Излезе от колата и аз го последвах.

— Защо спряхме?

— Мисля, че трябва да се върнем — отговори той.

Не разбирах. Нямаше причина, която да ни кара да променим целта на пътуването си.

— И тъй?

— Боя се, че играем по свирката им. Че Метеора е избран с цел да ни отдалечат от мястото, което ги интересува.

— Значи сте на мнение, че...

Нямаше настроение, понеже не беше уверен и в това.

— Дяволска работа. Както шофирах, ми дойде наум. Метеора излезе на преден план тъкмо в момента, когато трябваше да се намираме в Миконос. Не казвам, че съм сигурен, но... това пътуване бе предприето много демонстративно. Съвсем лесно узнах какво смятат да правят. Вие също. Сякаш те искаха да разберем.

Излизаше, че онзи тип Аргирис нарочно ми е говорил за пътуването на майка си? Тогава той би трявало да е запознат с плана им и отчаянието и въпросите са добре изиграна сцена.

— Не ми се вярва.

— Не е необходимо той да е изцяло в курса на играта. Възможно е майка му да е разкрила всички карти пред него. Ако госпожа Аргирис е имала да върши в Метеора наистина нещо тайно, защо да не пробута една малка лъжа на сина си? Или обратно — тя му съобщава точно къде ще отиде.

— Тези господа ни пързалиха и ние кльвнахме лесно. Колкото повече мисля по този въпрос, толкова увереността ми става по-голяма — рекох аз, докато той очакваше възражения от моя страна.

— Ще се върнем.

Влезе в колата и аз го последвах. Начинът, по който направи маневрата, показваше, че е сърдит на себе си. Насмалко дори да се бълснем в камион, който идваше зад нас. Взехме обратния път за Атина. Бекас гледаше непрекъснато часовника си.

— Ако имаме малко късмет, ще го сварим — каза той.

— Кого?

— Кораба.

Имаше предвид кораба, който пътуваше между Пирея и Миконос. Ако не го сварехме, щеше да се принуди да използува пак катерчето на службата за борба с контрабандата. С него щяхме да направим впечатляващо посещение на острова.

— Факт, който бе полезен миналия път и вреден сега — заключи инспекторът.

Пристигнахме на пристанището в Пирея в момента, когато корабът „Караискакис“ се готвеше да вдигне котва. Бекас оставил автомобила на брега и се затичахме. Качихме се буквално в последния миг. Намръщеното лице на инспектора говореше, че не е съвсем сигурен дали постъпихме правилно.

Корабът беше пълен с туристи. Повечето бяха чужденци. Бекас уреди въпроса с билетите и се настанихме в най-отдалечения ъгъл на столовата. На съседната маса група младежи чужденци пееха. За щастие пътниците в столовата не бяха гърци и така можехме да пътуваме незабелязани.

В Миконос пристигнахме късно през нощта.

Не излязохме на централния площад, а слязохме на брега зад вятърните мелници. По тесните улички стигнахме до същата къща, където бяхме и предишния път. С голямо удоволствие можахме да потвърдим, че пристигането ни е останало незабелязано. Човекът на Бекас ни настани в просторната, чиста и светла стая.

— Куфарите ви? — попита той.

— Ще ни купиш две четки и една паста за зъби.

Не бяхме взели нищо със себе си. Бекас хвърли поглед през отворения прозорец.

От централната крайбрежна улица на пристанището до прозореца на къщата, в която бяхме, всичко беше потънало в светлина.

— От прожекторите е — обясни човекът на Бекас. — Екипът на София Лорен снима нощните сцени.

— Ходиха ли до Дилос?

— Още не.

— Кой от лицата, които ни интересуват, са тук?

— Никой освен оператора и Баколас.

— Нещо особено?

— Няма.

Поговориха още малко и младши инспекторът, който, ако се съдеше по облеклото, беше летовник на острова, си отиде.

Бекас се изтегна на кревата. Извади кутията с цигарите си, взе една и поднесе и на мен.

— Не ни остава нищо друго, освен да чакаме. Може да е грешка, че се отказахме от Метеора, но.

Запали цигарата си.

— ... но аз не вярвам.

Казах му, че и аз не вярвам.

Погледнах часовника си. Показваше три. Изтегнат облечен, Бекас пушеше осмата си цигара. Не беше мръднал от момента, в който се опъна върху леглото. Аз фучах из стаята като звяр в клетката си. Нервирах се и същевременно завиждах на невъзмутимостта на този нисък пълен човек. Откъм вятърните мелници долитаха младежки гласове. На централната крайбрежна улица прожекторите изливаха ослепителна светлина. Бях наблюдавал някога снимане на филм и знаех колко време беше необходимо да се заснеме само една сцена, която на екрана трае няколко минути. В три и четвърт не се сдържах:

— Мога ли да се поразходя?

— Няма да бъде нито полезно, нито разумно.

— Но вашият човек каза, че тук няма нито един познат.

Бекас продължаваше да пушки спокойно.

— Той каза обратното. Че на острова се намира един ваш личен познат. Раната на главата ви не се е затворила още, а вие забравихте

този, който ви я направи. Мислите ли, че уважаемият господин Баколас ще се зарадва да ви види отново?

Имаше право, но аз се задушавах в тази стая.

— Баколас е длъжен да стои при апаратурата. Аз ще хвърля поглед отдалеч.

— Добре.

Той отстъпи много лесно и не се сдържа да не отбележа това. Обясни ми с безразличие:

— Аз вземам мерките, които съм длъжен да взема, но съвсем между нас, не съм напълно уверен, че не знаят за нашето пристигане.

— Допускате, че са научили?

— От онова, което направиха досега, следва, че тези хора не са наивници. Направете разходката си и се пазете да не ви видят, за да е спокойна съвестта ни.

Той угаси цигарата си и веднага запали друга. Не беше толкова спокоен, колкото изглеждаше.

Снимането на филма бе събрало цялото движение на пристанището и останалата част на острова беше пуста. Направих голям кръг и излязох на тясна улица, която водеше към кея. Застанах под сянката на един балкон и наблюдавах блескавия и фалшив свят на киното. Контрастът между окъпания в светлина площад и тъмната на моята уличка беше толкова силен, че можех да бъда сигурен, че нямаше да ме забележат. Съзрях италианската кинозвезда в точката, където се пресичаше светлината на прожекторите. Беше облечена в местна носия, както си представят в Холивуд носията на един гръцки остров. На главата си бе вързала кърпа. В момента гримьорката бършеше лицето ѝ. После се отдръпна. Чуха се различни тихи наредждания и снимането започна. Един островитянин, тоест някакъв артист, който играеше ролята на островитянин, изскочи внезапно и отиде при нея.

Погледнах към камерата. Джанкарло Малатеста беше на мястото си, съсредоточил цялото си внимание върху артистите. По-нататък, между другите технически лица, сред апаратурата и преплетените кабели, трябваше да е и Баколас. Да, както каза и човекът на Бекас, нямаше нищо особено за отбелязване. Един екип снимаше филм.

Постоях известно време в „скривалището“ си. Внезапен вик спря всичко. Вероятно беше режисьорът. Сцената не беше изиграна както трябва...

Обикаляйки пак из вътрешните улички, стигнах до площадчето с паметника, спуснах се надолу и не разбрах как излязох пред хотел „Лято“. Верандите му бяха полуутъмни и празни. В градината му чух два-три пиянски гласа, които разговаряха на непознат за мен език, може би шведски. Бях готов да се отдалеча, когато се спрях стъписан. Някакъв мъж се показа на вратата на градината, позна ме и се усмихна:

— И вие в Миконос?

Не отговорих. Бях изгубил ума и дума. Това беше среща, която изобщо не съм очаквал. Елегантен и внушителен в белия си костюм, адвокатът Апостолос Мелахринос се усмихваше покровителствено:

— Кога дойде?

Не можах да отговоря веднага. Не бях се съвзел.

22

Когато се завърнах, намерих Бекас неподвижен, със затворени очи. Свалих сакото си, колкото се може по-безшумно, и стъпвайки на пръсти, отидох до прозореца. Прожекторите на пристанището гаснеха. Нощните снимки свършваха.

Трябваше да легна и аз, но ми беше невъзможно. Неочакваната среща ме беше възбудила. Извадих цигара и се постараах да я запаля безшумно. Зад себе си чух спокойния глас на криминалния инспектор:

— Има ли нещо?

Обърнах се.

— Събудих ли ви?

— Не спях. Какво ви развълнува?

Разказах му за срещата ми с Мелахринос. Той се изправи и седна на кревата.

— Пристигнал днес с жена си и дъщеря на летуване.

— Съвсем естествено.

— Вие вярвате?

— За жена му и за дъщеря му ли? Вярвам.

— А за летуването?

— Ами... какво пречи на този богат атински адвокат да доведе дъщеря си на Миконос, да се позабавлява.

Той стана от леглото и дойде при мен, до прозореца. Движението на пристанището бе стихнало.

— Снимките са свършили — рече.

Посочи ми с пръст на изток, където тъмнината на небето бе започнала да се разсейва.

— След малко ще се разсъмне. Бих ви препоръчал да дремнете. Няма какво да правите по това време.

— А вие?

— Ще се разходя. Дойде и моят ред.

Разбирах, че щеше да отиде при своя човек. Бях уморен, от пътуването и неспането, но не ми се щеше да спя. Въпреки това, когато

Бекас напусна стаята, затворих кепенците, съблякох се и легнах. И обратно на очакванията си, заспах. Събуди ме Бекас.

— Колко е часът? — попитах.

— Осем.

Бях спал цели четири часа. Бекас отиде до прозореца, отвори го и дневната светлина нахлу в стаята.

— Нашите приятели тръгнаха за Дилос. Без София Лорен. Тя отиде да почива. Екипът и неколцина други — каза той.

— А ние?

— Разбира се, че ще отидем и ние. Щом се облечете, заминаваме. Облякох се за няколко минути.

Бекас беше организирал всичко, както трябва. Зад вятърните мелници ни чакаше неговият човек с моторната лодка.

Щяхме да следваме свой маршрут, да излезем скришом от другите на брега и оттам да ги наблюдаваме.

Разбира се, ще бъде по-добре да сме близо до тях, но няма начин.

С гъвкавостта, която винаги изненадваше, Бекас скочи в лодката. Неговият човек ми подаде ръка да се кача и аз. После микониецът — единственият член на екипажа на лодката, запали двигателя.

Денят беше слънчев и радостен, но пътуването с малката моторна лодка — трудно. Ветровете на Миконос и бурното море на Дилос ни накараха добре да потанцуваме върху водата. Пристигнахме на острова на Аполон доста уморени. Но в откритото море не се виждаше никой.

Бекас обясни:

— Ще ги видите на завоя.

И след някакви си триста метра ги съгледах.

Кажи-речи, цяла флотилия от малки и големи кaiци: корабът с камерите и екипа, друг — с техническите лица и артистите, два-три каика с представители на кинокомпанията и любопитна публика и каикът, на който трябваше да се изиграе сцената.

Отделяше ни доста голямо разстояние, но виждах добре. Бекас държеше военен бинокъл, който само бог знае откъде изникна в ръцете му.

— Добро е местенцето — рече той.

Бяхме на брега на Дилос. Инспекторът легна на земята и ми посочи да го последвам. Питах се, възможно ли е при толкова много народ, посред бял ден, хората на „Черният ангел“ да осъществят целта си. Дали моят приятел не се лъжеше? Защо познанството на Джанкарло Малатеста с мадам Аргирис и наемането на Баколас от компанията да не е чиста случайност? Бекас се бе опрял на лакти и с бинокъл в ръце, бе погълнат от гледката.

Той ми даде бинокъла:

— Погледнете.

И посочи с ръка. Различих каика, който ми показваше. Мъж в скафандр бе започнал да се спуска под водата. Няколко метра понататък върху друг каик бяха прожекторите и апаратурата. Човекът със скафандръра продължи да се спуска. Светлината на прожекторите падаше върху него. Чувах гласовете, но не различавах думите, разбрах обаче, че снимат. След малко мъжът в скафандръра се появи на повърхността. Този път можах да чуя нареддането:

— Стоп!

Дадох бинокъла на Бекас.

Каците се раздвишиха. Този, на който щеше да се изиграе сцената, спря източно от мястото, на което се намираше преди. Другият, с апаратурата, зае място срещу него. Повтаряше се предишното действие. Прожекторите блеснаха пак, актьорът в скафандръра се спусна в морето, започна снимането на сцената.

— Какво става? — попитах инспектора, който държеше бинокъла пред очите си.

— Не зная, но предполагам, че дойде времето Джанкарло да изиграе ролята си. Чух, че при външните снимки операторите се затруднявали да намерят мястото, където осветлението е най-добро.

— Искате да кажете...

— Че вашият приятел Малатеста ще намери мястото с подходящата светлина, когато неговият водолаз, който трябва да е съучастник в операцията, намери на дъното на морето онова, което търсят.

— Според вас?...

— Ще видим.

Каците още веднъж промениха местата си. Ако предположенията на Бекас бяха правилни, тези хора трябваше да са

факири, за да извадят от дъното на морето златото пред очите на нищо неподозиращите артисти и технически лица и на толкова много зяпачи.

— Може ли за малко...

Инспекторът веднага ми подаде бинокъла. Мъж в униформа, вероятно техническо лице от компанията, спусна статуетка, копие на юношата от Андикитира. После завърза края на канапа, явно от найлон, защото не се виждаше, за палубата. Видях човекът със скафандръра как се потопи за трети път.

Не знаех сценария на филма, но се досещах. Предполагаше се, че търсят древна статуя. Актьорът водолаз щеше да изнесе на повърхността статуетката, която се погрижиха да спуснат преди малко, а камерата — да запечата сцената.

— Точно! — възклика Бекас. — Да, да!

Човекът със скафандръра излизаше сега на повърхността. В ръка държеше прочутата статуетка.

Но само нея. Нищо друго.

Погледнах към инспектора, но той нямаше никакво време за мен. Държеше бинокъла и се стараеше да не пропусне нито едно движение. С невъоръжено око не виждах израза на лицата, а само движенията. Водолазът беше стигнал равнището на палубата. Двама актьори, играещи роли на матроси, го изтеглиха горе. После чух командалата „стоп“ на режисьора. Заснемането на сцената бе приключило. Бекас оставил бинокъла на земята.

— Свършиха — рече.

На каика с техническия екип събраха апаратурата. Съдовете със зяпачите се приближиха.

— Сега можем да вървим и ние — рече инспекторът и стана.

Върнахме се в лодката.

Приближихме се към мястото на снимките, но не забелязахме нищо, заслужаващо особено внимание. Режисьори, артисти и лицата от техническия екип се държаха както обикновено, когато е свършена трудна работа. Малката флотилия се върна на пристанището в Миконос. Ние — също. Започна разтоварването на апаратурата, артистите и останалите лица слязоха на брега и се пръснаха по ресторантите и кафенетата. Наблизаваше обяд.

— Защо ги оставихте? — попитах Бекас.

— Какво можех да направя?

— Обиск.

— Най-напред, сам видяхте, водолазът не извади нищо. Пък и подобен акт не е лесна работа. С какво право и на какво основание да извърша обиск? Това е голяма международна компания. Една моя намеса без причина ще предизвика скандал, а не забравяйте, че сега туристическите организации в страната ни отдават голямо внимание на филмите, които снимат тук чуждестранни компании.

Той попита помощника си:

— За колко време са наели кaiците?

— За една седмица.

После хвърли поглед на закотвените до брега съдове.

— Не ги изпускай нито за миг от очи — нареди инспекторът.

И се обърна към мен:

— Да вървим.

Тъкмо си бях казал, че съм гладен.

Прекарахме деня, без да вършим нищо. Обядвахме, пихме кафе в кафенето на брега, без да се пазим да ни видят. Разходихме се като туристи, които не ги занимава нищо. Екипът беше отишъл да почива, София Лорен почиваше в „Лито“, адвокатът Апостолос Мелахринос правеше следобедната си разходка по улица „Крайбрежна“ между интересната си жена и хубавата си дъщеря. Всичко беше спокойно и изнервяющо. Бекас стигна дори до наудничавата идея да ми предложи да играем табла.

— Но какво чакаме? — попитах го нервно.

— Нощта — отговори спокойно.

— И какво ще стане през нощта?

— Може би нищо, може би много неща — каза с невъзмутимия си вид, който от време на време го правеше антипатичен.

През нощта трябваше да свършим много работи. След вечеря шумно се прибрахме в стаята си. Прекарахме около час в изнервяющо бездействие и после видях Бекас да измъква от чекмеджето пистолет, който пъхна в джоба си.

— Да вървим! — рече.

Не го попитах къде, само погледнах часовника си. Минаваше дванадесет. Излязохме на пристанището, направихме доста голям кръг и стигнахме до края му, където беше вързан каикът. Този каик, от който актьорът в скафандръра се потапяше. Лекият съд се люлееше върху тъмната вода на известно разстояние от сушата. Зад една скала се показва безшумно човекът на Бекас. Той дойде при нас.

— Нещо ново? — попита инспекторът.

— Никой не е минавал оттук, никой не се е качвал на каика.

— Не си мърдал оттук, нали?

— Нито за секунда.

Той се оттегли също така безшумно, както се беше появил. Бекас погледна наоколо, търсейки скривалище за нас. Една стара, обърната наопаки, лодка гниеше върху пясъка. Седнахме доста удобно зад нея. Помощникът на инспектора бе изчезнал и брегът изглеждаше съвсем пуст, ако дойдеше някой.

— Но какво чакате? — прошепнах на инспектора.

— Имам една надежда.

— Каква?

Бяхме сами, но говорехме шепнешком, сякаш до нас имаше някой.

— От морето не изнесоха нищо на повърхността — каза той.

— Може би не са намерили.

— Може би. Но тогава защо спряха? Снимките спряха още на обяд. Имаше време да търсят, както правеха преди. Защо не търсиха?

— Защото са намерили онова, което са търсели, натам ли биете?

— Натам са надеждите ми.

— Но ние видяхме, че те не извадиха нищо на повърхността.

— На повърхността — да.

Той натърти по особен начин тази дума и едва тогава започнах да схващам какво имаше наум.

— Вие смятате, че...

— Надявам се, че водолазът — прекъсна ме той — е намерил това, което е търсил, и го е изнесъл, но не чак на повърхността.

Сега ми стана ясна мисълта му.

— Значи...

— Мисля, че е привързано за долната част на каика. Сега разбирайте какво чакаме.

Естествено. Ако сметките на инспектора не са криви, хората на „Черният ангел“ ще дойдат да приберат плячката. За това беше дал нареддане на помощника си да не изпуска каика нито за миг от очи. Затова взе пистолета. Затова се намирахме в този момент тук. Измина обаче доста време и не се появи никой. На лицето на инспектора се изписа разочарование.

— Изглежда, съм объркал сметките — прошепна той.

Но не му мина и през ум да си отиде, а и аз нямах никакво намерение да се откажа от последната ни надежда.

— Ще чакаме, нали?

— Докато се разсъмне, ако не възразявате.

Не възразях. Очевидно обаче и приятелят ми губеше оптимизма си. И изведнъж ръката му натежа върху лакътя ми.

— Идват — прошепна.

Не чуха нищо. Понечих да подам глава от скривалището, но Бекас ме натисна надолу.

В началото не чуха нищо. После долових леки стъпки по земята, стъпки на бос човек. След малко нощния минувач влезе в зрителното ни поле, можехме да го наблюдаваме, без да издадем присъствието си. Беше матрос, който вървеше бавно, с пиянска походка. Човек, доста пийнал, или пък който се преструваше превъзходно на пиян.

Сдържахме дъха си. Матросът слизаше към морето. Той отвърза малка лодка и я насочи към каика. Очите на Бекас светеха в тъмата като очи на хищник, който очаква жертвата си.

Лодката цепеше безшумно водата. Тя измина много бързо разстоянието от брега до каика и се долепи до него. Видяхме моряка да се качва на каика. После отиде до носа, наведе се, сякаш търсеше нещо, изправи се и се спусна в лодката. В ръцете си държеше нещо. Във всеки случай не изглеждаше да е това, което чакахме. Той отново взе веслата и след малко беше на сушата. Скочи на брега и върза лодката. Разочарован наблюдавах Бекас. Онова, което носеше непознатият, беше въже, намотано на кълбо.

И пак тръгна със залитаща стъпка на пиян човек. Бекас изскочи от скривалището и му прегради пътя. Другият го изгледа като вдървен.

— Откъде изникна бе? — промърмори непознатият.

Отидох до Бекас. Инспекторът държеше ръката си в джоба.

— Какво търсиш тук? — попита той.

Другият го изгледа ядно.

— Господ здраве да ти дава. Аз ли какво търся или ти? И най-накрая кой си ти?

— Питам те, какво търсиш през нощта на каика? — натърти инспекторът.

— На тебе ли ще давам отчет?

Пияният бе сприхав и готов за кавга. Маниерите му обаче подсказваха, че не беше този, когото чакахме. Разочарован, Бекас омекна:

— Защо ходи на каика?

— Ти защо питаш? Кой си?

— Полиция — каза Бекас, чието разочарование ставаше все по-голямо.

Пияният се усмихна.

— Ама тъй кажи де. Отидох на каика, да взема това въже. Трябва ми за сутринта. Каикът е мой.

Уточнихме името му и други подробности около самоличността му. Съвсем ясно личеше, че говореше искрено.

— А вие кого чакате тук?

— Някого! — отвърна отегчено инспекторът.

И повика своя човек. Смяян, пияният видя да се показва като изпод земята младши инспекторът.

— Отведи го до дома му и провери отговаря ли на истината всичко, което ни каза — разпореди се Бекас.

Младшият хвана приятелски другия за лакътя:

— Да вървим.

Те се отдалечаваха и пияният се обръщаше непрекъснато към нас. Не бе схванал добре какво стана. Върнахме се на мястото си зад полуизгнилата лодка. Както бе свъсил вежди, Бекас приличаше на разярено овчарско куче.

— Май че говори истината — рекох тихо. — Пък и не взе нищо от каика.

— Може, но не е изключено и да са го изпратили да вземе въжето, за да проверят положението. Във всички случаи ни навреди.

Ако хората на „Черният ангел“ са наблизо, няма начин да не са ни видели.

— В такъв случай?

— Ще отложат. Но сутринта ние ще проверим дъното на каика.

Да вървим.

— Но...

— След станалото няма да се осмелят да действуват. Нека предположим, че са щели да дойдат.

— Да вървим.

Разочаровани, се изправихме и тогава онези се показаха. Но не оттам, откъдето ги очаквахме.

Дойдоха откъм открито море. В началото чувахме шума на двигателя, а после видяхме скутера, който цепеше водите с дяволска бързина. Спра до каика. Различихме ясно голия човек, който оставил кормилото и се гмурна във водата. На лицето си носеше шнорхел и той скриваше чертите му. Бекас се изправи.

— Той е! — рече инспекторът.

За първи път го видях да губи самообладание. С бързи спазматични движения развързваше въжето на лодката. Изтичах и секунда след него скочих в нея.

— Бързо — шепнеше инспекторът, — бързо, няма да сварим.

Забавихме се доста, докато намерим веслата и ги поставим на местата им. Почти нямахме опит, а припряността забави тръгването ни. Взехме по едно весло.

— Бързо! — говореше механично Бекас. — Бързо!

Но думите сами не вършеха нищо. Напредвахме отчайващо бавно, несръчно и разстоянието до каика си оставаше голямо.

— Ще се изпълзне.

Голият мъж се показва на повърхността. Грабна въже, което явно бе хвърлил преди, и се понесе по него към скутера. Бекас оставил веслото.

— Стой! — извика инспекторът.

Извадил пистолета, той жестикулираше прав. Другият не му обърна никакво внимание. По въжето напредващо към скутера.

Можахме да различим сандъка, който мъкнеше със себе си. Бекас стреля.

— Веслата — заповяда той.

Взех и двете весла и инспекторът гръмна втори път. Но човекът от скутера се скри зад каика. И Бекас налегна веслата. Напразно. Когато стигнахме каика, скутерът се отдалечаваше в открито море с пълна скорост.

За първи път през краткото време, откакто познавах инспектора, го виждах в такова положение.

— Действувах като тъпак — каза той, когато се върнахме на брега. — Бях сигурен, че ще дойдат оттук, и нито за миг не ми мина през ума, че могат да използват морето.

Сърдит на себе си и на всички, той вървеше бързо, подтичвах, да го догонвам.

— Къде отиваме? — осмелих се да запитам.

— Правилно щеше да бъде да отидем да се удавим, но засега отиваме в пристанищната полиция.

Там обаче не намерихме никого освен един заспал полицай. Бекас трябваше да побеснее, за да го накара да отиде и да събуди началника си. Загубихме известно време.

— Скутер ли? — питаше по-късно младият шеф на пристанищната полиция. — На острова има няколко скутера, може би ще ми го опишете?

Бекас направи описание, което при други обстоятелства би ме разсмяло. Началникът на пристанищната полиция го слушаше със снизходителната усмивка на специалист, който слуша някакъв пълен дилетант.

— Но всички лодки от този вид са такива — каза той накрая. — Попитах ви дали не сте забелязали нещо особено...

— Какво особено?...

— Име, номер...

— Не.

— А пътникът в него какъв беше?

— Носеше, бански гащета и шнорхел.

Домакинът ни пак се усмихна.

— Не ми помагате много. Във всеки случай сутринта ще ви пригответя списък на летовниците, които имат лодки от този вид.

— Страхувам се, че сутринта ще бъде късно — каза смръщен Бекас.

— Сега ли искате? Не е така лесно. Видите ли, скутери имат и яхтите, а сега две са на котва тук. Ще направим, каквото можем.

Инспекторът си спомни пияния.

— Каикът, който е нает от кинокомпанията, чий е?

— Тя нае три. Кой имате предвид?

Бекас обясни.

— На някакъв си Голфинос. Стар моряк, вечно пиян, но добър в работата си. Защо?

— Просто попитах.

Голфинос беше нашият пиян.

Доста недоволен, че му развалихме съня, началникът на пристанищната полиция каза:

— Ще ви пригответя списъка.

Не беше лесно да бъдат проверени тези хора през нощта, криминалният инспектор проявяващ разбиране и бе съгласен с началника на пристанищната полиция.

— Хубаво. Ще ги видим сутринта. Но не може ли да се опитаме сега да разберем нещо за движението на скутера, който ни интересува?

— От кого? По това време всички спят.

— Ако нямате нищо против, нека направим една обиколка заедно.

Младият ни събеседник прие без охота. Обиколихме острова, но не научихме нищо, или почти нищо. Някакъв стар рибар мислеше, че му се е мяркал такъв съд.

— Но нито тръгна от острова, нито се върна на острова.

— Тоест?

— Чух мотор, но не видях никого да тръгва от брега, нито да се връща.

— Сигурен ли си?

Отговори отрицателно. Не беше видял, а чул, пък и дали е чул!...

— Спях, а когато човек спи...

Да, не знаехме почти нищо.

Началникът на пристанищната полиция следеше с тъничка усмивка действията на Бекас като специалист, който наблюдава как в работата му се месят начинаещи. Накрая каза:

— През нощта, както ви обясних, не е лесно...

Бекас го прекъсна:

— Добре. Ще се срещнем с тези господа сутринта.

Беше нервен. Мисълта, че е изтървал успешния изход на операцията, след като бе в ръцете му, го подлудяваше.

— Благодаря, приятелю — обърна се Бекас към стария рибар.

Тръгнахме обратно. Пред сградата на пристанищната полиция се разделихме с началника ѝ. Бекас ме попита:

— Спи ли ви се?

Разбирах, че не желаеше и не можеше да се върне в стаята ни.

— Никак — отговорих.

— Тогава можем да продължим разходката си.

Той въздъхна.

— Мръсна работа е нашата — и огледа острова, сякаш го виждаше за първи път. — Каква красива нощ! Обърнахте ли внимание на думите на стария? Нито е чул мотора да тръгва от сушата, нито да се връща.

— Спял. Нали така каза?

— И поради това не е видял лодката ли?

— Че заради какво друго?

— Вероятно понеже този мотор нито е тръгнал от брега, нито се е върнал.

Той говореше повече на себе си, отколкото на мене. Стараеше се да направи верния извод. Изведнъж се спря.

— Колко скутера според началника на пристанищната полиция се намират тези дни на острова?

— Два.

— Трябва да ги прегледаме сутринта.

23

Събудихме се на разсъмване, ако можеха да се нарекат сън тези няколко неспокойни часа, които прекарахме в леглата си. Пушейки цигара преди кафето, Бекас ми разясняваше идеите си.

— Всичко, което извърших тук, не беше нищо друго освен поредица от недоглеждания и грешки. Но вече свършиха. „Стоката“ няма да я вземе нито Баколас, нито операторът, нито адвокатът Апостолос Мелахринос, ако допуснем, че този господин има някаква връзка с работата. Ролята на първите е била да я извадят от морето, а на втория да ръководи операцията. „Стоката“ ще бъде получена от друг съучастник, който не се намира на сушата. Среднощният стар рибар знаеше какво говори. Човекът със скутера е дошъл от яхта. Готов ли си?

И още как. Излязохме от къщата. Младият началник на пристанищната полиция не ни чакаше и се наложи да го измъкнем от леглото. Той беше много любезен и не ни наруга.

— Казахте, че на острова има две яхти? — попита Бекас.

— Да.

— Можем ли да отидем на тях?

— Не е ли по-добре — първо при тези от списъка? Видите ли, собствениците на яхти не са свикнали да стават толкова рано.

Бекас обаче беше нетърпелив.

Изразът на инспектора лиши местния началник от всякакви по-нататъшни опити да настоява на своето.

— Ами тогава да вървим — каза той с вид на човек, който няма как да не поеме кръста на страданието си.

За няколко минути той приготви моторната лодка. Когато тръгнахме, младият офицер, трябва да признае, много деликатно даде своите наставления:

— Не зная за какво ще питате, но съм длъжен да доведа до знанието ви, че тези хора...

Бекас слушаше смиръщен. Хората, които били на яхтата, били богаташи, известни личности, с големи връзки и трябвало да се държим внимателно.

— Няма да ухапя никого — сопна му се Бекас.

Ако обаче човек съдеше по израза на лицето му, едва ли би му повярвал.

— Откъде започваме?

— От яхтата на Папаилиу — отговори младежът. — Тя е закотвена наблизо. Другата е зад онези скали там, доста далеч.

Очаквах да видя някакъв внушителен тип, тъй като собственикът беше известен корабопритежател, а ни прие един приятен младеж, приличащ на дете в моряшката си фланелка. Любезните му обносци не разоръжиха инспектора.

— Скутер ли? Разбира се, че имаме на яхтата си един.

— Само вие ли го използвате? — попита Бекас.

— И аз, и приятелите ми. Защо?

Младият началник на пристанищната полиция се намеси, за да смекчи разговора.

— Господин Бекас би искал да направи една малка...

Инспекторът не му даде да продължи:

— Кога използвахте лодката вие или приятелите ви за последен път?

Момчето се засмя. Блеснаха зъбите му.

— Кога ли? Всеки ден.

— И вчера ли?

Другият се замисли малко.

— И вчера.

— През нощта?

— През нощта... Не.

— Сигурен ли сте?

— Съвсем.

— Някой от приятелите ви да си е правил нощна разходка?

— Не.

— Евентуално член на екипажа ви? — настояващо Бекас.

— Не.

Младото момче започна да се гневи от настояването на инспектора. Бекас обаче нямаше намерение да отстъпи.

— Може да се е разходил някой без ваше знание.

— Изключено.

— Защо сте толкова уверен? — попита Бекас твърдо. — Докато вие сте били на острова, някой друг...

— Не съм слизал на острова — прекъсна го на свой ред младият богаташ. — Вижте какво, господине. Не зная какво търсите, но снощи имахме малко парти на яхтата. Всички, и приятелите ми, и аз прекарахме тук, така че добре зная какво е ставало на кораба ми. Нещо друго?

Работите вземаха лош обрат.

— Вашите приятели...

— Може би искате да ви дам списъка на гостите си, за да направите проверка?

— Не — отговори Бекас, — няма нужда.

Не ни оставаше друго, освен да си вървим, и си отидохме. Началникът на пристанищната полиция изобщо не скриваше, че е против методите на колегата си от сушата.

— Да отидем на следващата яхта! — рече Бекас.

— Щом като искате — отговори другият студено.

Вероятно не се съмняваше, че ще обезпокоим и втория, както първия.

— И той ли е от големите? — попита криминалният инспектор, докато тръгваше лодката.

— Не познавам господин Ексархос, но без съмнение не изпитва финансови затруднения. Бедните нямат яхти — отговори той с нескрита ирония.

— Без съмнение — повтори Бекас с безразличие.

За съвсем кратко време криминалният инспектор напълни атмосферата с електричество. И това показваше в какво необикновено състояние се намираше обикновено толкова спокойният ми приятел.

Нито нервирахме, нито засенчахме този г-н Ексархос поради простата причина, че не го намерихме. Моторната лодка на пристанищната полиция направи кръг около острова, стигна до входа

на малкото пристанище, но не видяхме нищо освен две-три лодки и няколко плувци.

Инспекторът изгледа младия началник на пристанищната полиция въпросително.

— Странно — каза той.

— Кое е странното? — попита Бекас.

— Яхтата „Марина“ трябваше да се намира тук, където беше поне снощи.

Направихме няколко кръга с моторната лодка, но „Марина“ не се показа. Накрая влязохме в пристанището и слязохме на сушата. Пред колибата си местен рибар кърпеше мрежите си. Той поздрави с уважение началника на пристанищната полиция. Последният му каза какво търсеше.

— Кораба на чужденците ли? Вдигна котва през нощта. Още бях „вътре“ и я видях. Пое курс на юг.

— Казваш, че си бил на риба през нощта?

— Да.

— Колко време, преди да тръгне яхтата?

— Отрано...

— Къде ловеше риба?

Старият показа.

— А „Марина“?

Рибарят погледна местния началник, сякаш го питаше дали да отговори на този груб непознат. Младият му кимна утвърдително с глава.

— Там — каза рибарят.

— Значи през цялото това време си виждал яхтата?

— Гледах си работата. Какво ви интересува?

— Замина ли от яхтата една моторница?

Човекът се замисли за малко. Бекас нямаше търпение.

— Да — каза накрая рибарят.

— Към колко часа?

— Нямам часовник.

— Горе-долу?

— Трябваше да е много късно. Готовех се да се връщам.

— Видя ли моторната лодка да се връща?

— Да.

— И веднага след това „Марина“ тръгна, тъй ли?

— След няколко минути.

— Благодаря — каза Бекас.

Той свали шапката си и избърса потното си чело с кърпа.

— Можем да се върнем и ние — рече. — Мисля, че приключихме.

Списъка на останалите осем души, които имаха скутери, криминалният инспектор Бекас взе от пристанищната полиция, понеже нямаше как. Не вярваше обаче, че между тях можеше да се намери лицето, което го интересуваше, нито побърза да ги търси. Беше сигурен, че нощният тип с шнорхела е този, който е слязъл от „Марина“ и е заминал с нея, след като се е върнал.

— Изпалихме си още веднъж! — погледна ме той.

Младият му колега обеща, че ще изпрати телеграми до всички пристанища, където би могла да спре яхтата, и че ще го държи в течение, щом получи новини. Но Бекас не се надяваше. Тези хора бяха доказали, че са много силни. Нямаше да направят глупостта да влязат величествено в някое пристанище със златото на палубата. Те са намерили начин да прехвърлят „стоката“ в открито море или на пустинен бряг.

— И така, кръгът се затваря — казах аз, когато се върнахме в стаята си. — В списъка на хората от „Черният ангел“, който знаехме, се добави още един. Компанията на Димодикос, на Кондалексис и на Аргирис се обогатява сега с този Ексархос.

— И той е в играта.

— А „Марина“?

— Да. „Марина“ е собственост на Ексархос и той е дал нареддане на кораба да вдигне котва. Дали „Марина“ обаче е тръгнала, понеже човекът от скутера е взел това, което е търсел, или нещата са станали обратно?

— С други думи?

— С други думи, изключено е сред гостите или екипажа на „Марина“ да е имало човек на „Черният ангел“, който е знаел, че „Марина“ е щяла да замине тъкмо през нощта и че е изbral тъкмо този

час, за да вземе „стоката“, която другите са привързали на дъното на каика.

— И няма да арестувате Баколас?

— Точно сега трябва да е на свобода.

През следващите три дни участниците в историята със златото напуснаха Миконос и интересът и към него изчезна. Екипът продължаваше да „снима“ филма на София Лорен, а Баколас след инцидент с някакъв електротехник бе уволнен и си замина с кораба от редовната линия.

— Изигра си ролята — каза Бекас, който се бе погрижил да пусне след него един от своите хора.

Многоуважаемият господин Мелахринос също изостави Миконос, за да се върне на работата си, и до кораба го изпратиха съпругата и хубавата му дъщеря. Както повечето заети атиняни и той не можеше да действува със семейството си. Със същия кораб отпътувахме и ние. Нямаше какво да правим повече в Миконос. За единствения човек, който би ни интересувал, щеше да се погрижи службата за чужденците, пребиваващи на територията на Гърция.

24

Върнахме се в хотела с настроението, с което се връща човек у дома си след пътуване. Моят приятел, барманът, ми се усмихна от мястото си и макар че нямах намерение, отидох при него. Покатерих се на високия стол на бара, докато той mi приготвяше пинето.

— Как мина пътуването?

Повдигнах рамене.

— Не прекарахте ли добре?

— Нито добре, нито зле.

— Бяхте на Миконос, нали?

Не си спомням дали му бях казал.

— Да.

— Свят много, а?

— Доста.

— Сигурно сте видели и артистите?

— Видях ги.

Защо и най-симпатичните хора държат да те занимават с работи, които са ти безразлични?

— По-добре беше, че ви нямаше тези дни тук!

— Защо?

Попитах го формално, за да не покажа равнодушие към разговора ни.

— Е, след тези скръбни събития.

— Какви събития?

— Не сте ли чули? Писаха всички вестници.

На Миконос нямахме вестници.

— Какво са писали вестниците?

— За злополуката.

— Сега чувам.

— Майката на вашия приятел, госпожа Аргирис, и компанията ѝ загинаха.

— Какво?

— Мадам Аргирис. Бяха отишли на екскурзия до Метеора и...

Дръмката изчезна веднага. Смъртта, най-главният актьор в историята на „Черният ангел“, отново бе направила зашеметяващо появяване. Слушах бармана, който ми разказваше подробнотите. Аргирис, Ирма Кондалексис и един техен приятел — Димодикос, отишли на екскурзия до Метеора, което пътуване аз и Бекас характеризирахме като клопка. От Каламбака поискали да продължат на север и някъде към Катара...

— Знаете ли опасния проход край пропастта? Там е станало нещастието. Колата им паднала в пропастта. Не се спасил никой. Загинали и тримата. Май че познавахте дамите.

— Познавах ги.

— Беше ужасно. Намерили обезобразени телата на двете жени върху скалите. Или са съумели да изскочат, докато е падала колата, или пък тя ги е изхвърлила. Колкото до спътника им, той се оплел във волана и останал вътре. Колата се подпалила и Димодикос изгорял.

Барманът продължаваше, но не го чувах вече.

Криминалният инспектор Бекас дойде в хотела по-късно. Седнахме в един спокоен ъгъл.

— Научихте ли подробнотите по злополуката? — попитах.

— Да.

Неговите не се различаваха от тези, които ми съобщи барманът.

— Прилича на детската игра, как я назваха — рече Бекас, — дето след всеки кръг един я напуска, докато остане само един, победителят. Да видим кой ще е победителят тук.

Настръхнах, като си представих какво има предвид.

— Ако ви разбирам, злополуката не е била... злополука.

— Ами... тези поредни загивания... Сега трима наведнъж.

— Но ако не е нещастен случай, изпипали са работата. Изпратили са някого след тях, някой, който е повредил спирачките на автомобила им...

— Ще прегледам доклада на експертите. Ако се бе спасил поне един от тримата, щях да помисля, че той се е отървал от другите.

Сетих се за Димодикос. По-рано мислех, че той дърпа конците на всичко.

Сега виждах, че и той беше една от пионките в смъртоносната игра. Друг е зловещият мозък на „Черният ангел“.

Но кой?

Седнал срещу мен, Бекас си играеше машинално с евтината си запалка. Потънал в мислите си, той сякаш ме беше забравил. На входа се показваха двама нови клиенти — висока, стегната жена и червенобузест мъж. В просторното фоайе на хотела с тежките картини и старинните мебели хладината беше приятна. Всичко наоколо говореше за уют, спокойствие, сигурност, чуждо на онова, което ни занимаваше и ни плашеше.

— Какво направихте с Ексархос? — попитах.

— Абе напипах някакъв край.

— Тоест?

— Човекът, който е използувал нея вечер скутера. Но не е съвсем сигурно.

— Кой е бил? Познат?

— Не. Една личност, с която се срещаме за първи път. Във всеки случай обаче, ако наистина е той, става дума за второстепенно лице, което е имало само ограниченната задача да вземе „стоката“ и да я изнесе от Миконос.

— Що за човек е?

— Отрепка от „висшето общество“. Младеж от семейство, пропилиял всичко, което му оставили родителите и чийто последен капитал са връзките, наследени от семейството му. Малко скитник, малко танцьор, малко комарджия. Някой си Асклипиос.

Той стана и ми подаде ръка.

— Вероятно няма да се видим няколко дни. Боя се, че ще трябва да се разходя до Метеора.

— А Асклипиос?

— Полицията го издирва. Ако го заловят, като се върна, ще го прослушам.

— А... „стоката“?

— Не мисля, че са направили глупостта да я докарат тук. Да — той направи движение с ръка, като че вземаше някакво неочаквано решение, или стигаше до извод, който го е мъчил дълго, — да, оставам

с чувството, че отговорът на проблема, или отговорът на всички проблеми се крие в „злополуката“ в Каламбака.

— В нещастния случай, при който загинаха тримата.

— И където четвъртият, великият четвърти, не може да не е оставил следите си. Ще отида до Каламбака.

— Мога ли да дойда с вас?

Той се намръщи малко и после, както ми обръщаше гръб, измърмори:

— Бъдете готов утре в седем часа.

25

Бях готов час по-рано, но инспекторът дойде точно в уреченото време. Очаквах го пред входа на хотела с куфарче в ръка и той пристигна зад волана на една английска кола марка „Морис“.

— Взех я за случая — каза той, като ми отваряше вратата. — Не ми се ще да разваляме спокойствието на Метеора с набиващата се в очи полицейска кола.

Седнах до него. Вече бях имал случай да констатирам с какво майсторство шофираше и колко пъргави бяха движенията на този нисък пълен човек. Когато излизахме от Атина, той ми каза, сякаш говореше за нещо незначително, без да се обърне към мен:

— Намерихме този Асклипиос. Създаде ни малко главоболия, но призори проговори. Той е взел „стоката“.

— И къде е сега?

— Предал я на една моторна лодка, която го чакала, както се били уговорили.

— С кого?

— С мадам Аргирис, преди да тръгнат от Атина. Ексархос нямал представа за тази работа. Изглежда, че и самият Асклипиос не е знал за какво точно става дума. Предполагал, че се касае за контрабандни бижута или наркотици.

— Но дали говори истината?

— Не беше в състояние да не каже истината — отговори сухо инспекторът.

Предпочетох да не си представям нощната сцена в изолационното на дирекцията на полицията.

— А моторната лодка, която е взела сандъка?

— Досега не съумяхме да научим нищо за нея.

Някакъв любител шофьор, който искаше да ни изпревари, едва не връхлетя върху нас. Маневрата на Бекас да избегне сблъскването прекъсна разговора ни. Той стискаше волана, сякаш му беше сърдит.

— Много са силни тези хора — каза той по някое време. — Намерили тази отрепка, знаели са, че не могат да разчитат на мълчанието му, ако го спипаме, и поради това накарали мадам Аргирис да му даде необходимите инструкции.

Не схващах мисълта му и го попитах.

— Понеже са знаели — отговори той, стискайки зъби, — че мадам Аргирис е щяла да бъде мъртва, когато онзи свършел работата. И нямало защо да се боят.

Скалите с манастирите в Метеора се изпречиха изведнъж отпреде ни. При друг случай тази строга величественост на изправените скали, които се издигаха към небето като ръце при среднощна молитва, щеше да ме изпълни със смирение. Този път обаче умът ми беше другаде, пък и криминалният инспектор също не им обърна внимание. Влязохме в Каламбака и спряхме пред хотела на градчето. Един служител дойде за багажа ни и едва тогава забелязах, че Бекас не носеше нищо освен една чанта.

Служителят ни отведе в скромната, но приятна приемна на хотела и мина зад бюрото — камериер, ключар и портиер едновременно, за да запише в книгата данните ни. Бекас го попита:

— При вас ли бяха отседнали тези, които загинаха при автомобилната злополука?

— Имате предвид нещастните дами и господина ли? Да, при нас.

Инспекторът взе хотелската книга от него и бързо намери онова, което му трябваше.

— Тук са — рече.

Наведох се и прочетох имената на хората, които вече не бяха сред живите.

— Кога дойдоха?

Служителят отговори с готовност.

— Ходиха ли в манастирите?

— Всички ходят.

— Имаше ли някой друг с тях?

Този въпрос ми се видя чудноват. Какъв отговор би могъл да очаква инспекторът?

— Не, не е имало никой.

— А чужденци?

— Чужденци имаме винаги през този сезон.

— Димодикос и дамите правеха ли си компания с някого?

— Не.

— Не разговаряха ли с някого или нещо друго?

— Нищо. Човек би си помислил, че тези хора се отвращават от чужденците. Злочестият господин говореше само с гърци. Дори с един нашенец, Петраляс. Бяха станали, кажи-речи, приятели.

— Какъв е този Петраляс?

— Едно бедно пиянде, което изкарва по някоя пара от гостите.

Следях мълчаливо разговора, за да отгатна накъде биеше моят спътник.

— Къде живее този Петраляс?

— Тук, малко по-надолу.

— Можеш ли да го повикаш?

Забелязах момент на колебание в изражението на усъдливия служител от хотела.

— С удоволствие, но не мога да ви направя тази услуга. Петраляс не е тук. Чух, че заминал за Атина.

— Кога?

Другият се замисли.

— Не зная. Чини ми се, че не съм го виждал от деня на злополуката. Беше излязъл от хотела да им покаже пътя, върна се... Не, не съм го виждал оттогава. Не е минавал оттук.

Дали наистина се появи блясък в очите на Бекас, или така ми се стори?

— Къде каза, че живеел?

Служителят излезе и ни посочи.

Още не бях дошъл до заключението къде иска да стигне инспекторът. Отидохме в къщата. В движенията и в държането на приятеля ми се долавяше някакво нетърпение.

В двора на малка, мизерна селска къща переше стара жена.

— Тук ли живее Петраляс? — попита я Бекас.

Жената избърса ръцете си с престилката.

— Да, но сега не е тук.

— Къде е?

— В града. Тъй каза. Отивал в града.

— Ти жена ли си му или майка?

Старицата изгледа инспектора, според мен засегната от думите му.

— Не. Констандис живееше в къщата ми.

Показа ни една дупка в двора.

— Ей в онази стая. Нямаше нито жена, нито семейство, нито куче пияница.

Старата жена не ценеше високо наемателя си.

— Помниш ли кога е заминал?

— Знам ли и аз що е сторил? Да не съм без работа?

— Чувала ли си, че е отивал да покаже пътя на някакви туристи?

— Да. На тези, дето се утрепаха.

— Петраляс връща ли се оттогава насам?

Старата помисли малко.

— Не — рече тя.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Благодаря.

Бекас се обръна и излезе от мръсния двор, а жената отиде при коритото си. Той пак приличаше на разярен булдог.

Едно допълнително разследване, извършено набързо, доказа, че никой не беше виждал Петраляс след злополуката. Бил заминал за „града“. За кой град? За Лариса, за Трикала, за Атина? И то веднага след нещастния случай.

— Какво е видял и кой го е пропъдил оттук? — промълви Бекас, като че да говореше сам на себе си.

— Допускате ли, че може да е бил принуден да изчезне?

— Платили са му да се махне оттук, защото е видял нещо, освен ако... нито са му платили, нито е заминал.

— А?!

Не ми се искаше да чуя отговора, който получих.

— А е свършил дните си тук, където се е родил.

Началникът на полицейския участък в Каламбака прие с ентузиазъм криминалния инспектор.

— Значи ви интересува злополуката, правилно ли съм разбрали?

— Интересува ме Петраляс — отговори грубо Бекас.

Другият изгледа с изненада атинския си колега.

— Петраляс ли? Защо Петраляс?

— Не се е прибирал у дома си.

Червенобузестият полицай се засмя. Да не би за първи път пияница да не се прибира вкъщи?

— Между нас казано, да не би да е имал дом? Той живее в хамбара на една старица, ако изобщо му е идвало наум да се прибере. Този тип е добродушен скитник в района. Днес е тук, утре е в Трикала, вдругиден — в Кардица. Уведомил съм полицията в съседните градове. Щом го намерят, ще го разпитаме.

— Ако го намерите! — каза грубо Бекас.

Доброто настроение на полицая започна да изчезва. Този господин от Атина май взе да прекалява.

— Какво искате да кажете? — попита той с нескривана студенина.

— Че в този момент Петраляс е мъртъв. Намерили сте труповете на дамите върху скалите. Намерихте ли трупа на спътника им?

— Разбира се.

— Овъглен.

— Естествено.

— А как тогава сте сигурен, че е бил той, а не някой друг?

Полицаят от Каламбака погледна смаян атинския си колега. Не знаеше какво да отговори. Неуморим, Бекас продължи:

— Сигурен ли сте, че овъгленият труп, който сте намерили, не е бил трупът на Петраляс?

Другият гледаше Бекас и аз не се съмнявам, че го взема за луд.

— Просто изказвам предположение — продължи инспекторът.

— Но... защо да е Петраляс — заекна местният началник.

— Това е съвсем друг въпрос.

Въпреки че намираше идеята на атинския си колега за налудничава, полицейският началник в Каламбака бе принуден да приеме, че формално овъгленият труп би могъл да бъде на Петраляс, както и на някое друго лице. Състоянието, в което са го намерили, е било такова, че не е могло и дума да става за разпознаване. От шофьора на фаталната кола е останала само купчинка изгоряла плът.

— Наблизо не е имало никой, който да се опита да угаси огъня.

— Лекарят огледа ли труповете?

— Разбира се. И лекарят, и прокурорът. Но и те, както и аз... не търсихме подробности. Знаехме кой бяха жертвите.

Бекас мълчеше. Не се съмнявах, че той би редактиран отговора на местния полицай така: „Вие сте знаели не кои са били труповете, а кои според вас е трябало да бъдат“.

— Тук ли бяха погребани?

— Да. В състоянието, в което бяха намерени.

Най-после Бекас стана малко любезен:

— Вижте какво, колега. Не съм дошъл тук в качеството си на официален представител на полицията, но ако бихте се съгласили да приемете мнението на един по-възрастен ваш колега, бих ви казал...

И му каза да се постарае да изпрати каквото е останало от Димодикос в Атина. В лабораториите могат да открият много работи.

— Не искам да настоявам, но съм убеден, че вече няма да видите Петраляс. Каквото е останало от него, носи името Димодикос.

— А Димодикос? — попита червенобузестият полицай, който вече не беше червенобузест.

— Него ще се помъчим да намерим ние.

26

Дойдохме в Каламбака с цел да открием следите на „четвъртия“, а сега си отивахме с увереността, че в историята със „злополуката“ четвърти човек не е имало. Това обаче разрушаваше цялата кула от становища на инспектора. Ако Димодикос и двете дами бяха убити от някой друг, който е подготвил „нешастния случай“, нещата продължаваха по същия път, който „Черният ангел“ следваше от самото начало. Детската игра продължаваше и кръгът непрекъснато се стесняваше. Последното звено на „Черният ангел“ се отърваваше един по един от сътрудниците си. Беше зловещо, но в това имаше логика. Сега обаче?

— Защо Димодикос иска да вярваме, че е мъртъв? — попитах.
— Може да не иска ние да повярваме.

Той натисна спирачката и морисът спря на средата на пътя. Бекас се обърна към мен с ръка върху гърба на седалката.

— Имам една идея, която колкото повече обмислям, толкова повярна ми се вижда — рече той. — Димодикос не иска да излъже нас, или не иска главно нас да излъже. Димодикос иска да излъже другия и това означава, че играта е стигнала до края си.

Той запали цигара. Вече беше готов за разяснения.

— Атина е малък град. За организираната престъпност тя е тиха провинция в сравнение със западните столици. Ако Димодикос е решил да остане в Гърция, той никога нямаше да прибегне до номера с тази мнима смърт. След известно време щеше да се покаже някъде, някой щеше да го види, някъде щяхме да го спипаме. За да иска да мине за умрял, значи, че си е осигурил заминаването от Гърция, че мисията му тук е изпълнена.

— А мнимата смърт?
— Тя е за другия.
— За кой друг?

— За този, дето нарекохме четвърти. Те са двамата последни от редицата, двете последни халки на веригата. Познават се добре и знайт,

трябва да знаят, че играта не свършва с двама. Свършва с един. Димодикос „умря“ именно за да накара другия, четвъртия, да повярва, че той е останал сам.

Бекас смукна от цигарата, изпусна бавно дима и продължи:

— За да не остане последен... четвъртият.

Преди да сваря да му задам въпрос, той подкара автомобила.

Остави ме пред вратата на хотела и ако някой ни погледнеше отстрани, щеше да помисли, че сме двама спътници, които са се скарали. Аз го разбирах и не усложнявах работите. В разследването на случая „Черният ангел“ Бекас бе регистрирал само неуспехи.

Той не ми се обади по телефона през целия ден. На другата сутрин научих новините от вестниците. Криминалният инспектор Бекас бе сменил тактиката си. Печатът съобщаваше за арестуването на италианския оператор Джанкарло Малатеста, на Баколас и Асклипиос без никакви подробности.

Три дни са много, когато те мъчат животрептящи въпроси без отговор. На четвъртия ден реших да отида при инспектора. Посрещането не беше възторжено, но все пак Бекас ме прие, докато лесно можеше да стори обратното. И това беше нещо.

— Прочетох във вестниците... — започнах аз.

— Да. Доста търпях. Прибрахме ги.

Не го виждах радостен от тези аести и му казах.

— Получих това, което очаквах. Нищо повече.

— Отричаха ли?

— Казаха всичко. Само че това „всичко“ е много малко. Във всеки случай не скриха каквото знаеха. Мислех си, че тези фукльовци са статисти и се оказаха такива.

— А операторът?

— Беше го „завербувал“ твоята приятелка мадам Аргирис. И тук с номера за контрабанда, както при Асклипиос, който е вярвал, че ще пренесе наркотици, а операторът — забранени археологически находки.

— А Баколас?

— Мутра без значение. Човек на Димодикос. Призна, че те е ударил. Всички са дребни риби.

Той сдъвка нервно угасналата цигара, която стискаше с устните си.

— Господарите им са ги познавали добре. Не са имали илюзии, че ще „изплюят“ всичко, след като ги хванем. И са се погрижили да са „мъртви“, когато стане това. Мъртви наистина и на ужким.

— А златото?

— Моторната лодка го е пренесла, предполагам, на някой кораб, който е бил в открито море и се е постарал да напусне веднага гръцките териториални води. Провалих се. От началото до края. Вече няма какво да очаквам освен...

— Освен?

— Освен последния ход на „четвъртия“.

— Какъв трябва да бъде този ход?

— Едно пътуване.

Същия ден адвокатът Апостолос Мелахринос ме уведоми, че трябва да мина през кантората му. След смъртта на Магда изникнаха някои въпроси, които се налагаше да се уредят спешно, понеже той щял да заминава за дълго в чужбина.

Веднага се обадих по телефона на Бекас.

— Бяхте споменали за последния ход — рекох.

— Да.

— Апостолос Мелахринос заминава за чужбина.

Отговорът не беше този, който очаквах.

— Стотици хора заминават всеки ден за чужбина.

Инспекторът не беше възвърнал настроението си.

— Сметнах, че трябва да ви кажа.

— Благодаря.

Не намерих с какво да продължа и разговорът приключи.

Следващият ход според криминалния инспектор Бекас ще бъде едно пътуване и ето че адвокатът Апостолос Мелахринос заминаваше за чужбина.

Няколко минути след разговора ми с Бекас тръгнах за кантората на Мелахринос.

Чакаше ме седнал в дълбокото кожено кресло, зад огромното си дъбово бюро, заобиколен от дебело подвързаните си книги, които

правеха атмосферата по-тягостна. Той ми подаде ръка и аз се поколебах малко, преди да я взема. Ръката му беше дебела, студена и влажна.

— Понеже трябва да отсъствувам за известно време, за доста дълго, струва ми се...

Слушах го как изрежда своите юридически и икономически условия за наследството и други работи, свързани с него, а си мислех друго. Можеше ли този тежък, студен, решителен човек да е „четвъртият“? Да, разбира се! Студеният му поглед, уверените движения, безизразният тон на гласа му пасваха на онзи, който би следвало да е главатарят на „Черният ангел“. Апостолос Мелахринос беше човек, който знаеше какво иска и как да стига докъдето си поиска.

— ... следователно след смъртта на вдовицата на вуйчо ви цялата движима и недвижима собственост...

Проговорих, без да съм мислел за това:

— Защо ме изльгахте тогава?

Той ме изгледа, изненадан от това прекъсване без връзка с предмета на разговора.

— Извинете?

— Защо ме изльгахте тогава за Магда?

Изглежда, се беше замислил.

— За Магда ли? Не разбирам...

— Когато беше избягала от вилата си и бяхме изгубили следите ѝ. Дойдох в кантората и ви попитах дали не е минала оттук. Отговорихте ми, че не сте я виждали. Но аз зная, че малко преди това тя е била в кантората ви.

— Тогава би следвало да ви е известно и защо скрих от вас — отговори студено.

— Защо?

— Ами вие се срещнахте пак с нея. Станахте неин любовник. Трябва да ви е казала, че тя поиска от мен да постъпя така. Да не издам пред никого, включително и пред вас, нейното идване. Тя не ми беше симпатична, но в края на краишата бе съпруга на мой приятел и моя клиентка. Бях длъжен да уважа желанието ѝ.

Той се полуизправи над бюрото си обиден, студен, враждебен. Не ми подаде ръка.

— Кога заминавате? — попита.

— Тази вечер със самолета в седем часа.

Както беше полуизправен, взе някакъв документ и се престори, че го чете. Показваше ми ясно, че не съществува за него в кантоната.

Телефонирах на Бекас:

— Заминава в седем.

— Тоест казал ви е, че заминава в седем. Може да замине по-рано...

— Ами...

— Взел съм необходимите мерки.

Но замина, както беше казал.

В седем без четвърт той се показа на аерогарата в тежкия си черен форд, който приличаше на него. На волана беше шофьорът, съпровождаше го един от младите му помощници. Не ни видя. Бекас го следеше непрекъснато с поглед, сякаш върху тялото на адвоката имаше нещо тежко, което го привличаше като магнит.

— Ако ще става нещо, ще стане в тези последни няколко минути — каза Бекас, като да говореше на себе си.

Не можех да не се огледам, търсейки Димодикос. Къде ли беше в този момент? Напъхан в автомобил като нас, скрит в униформата на служител от аерогарата, нареден сред пътниците, които минаваха на гишето за проверка на паспортите? Вярвахме напълно, че само един щеше да замине от Гърция да прибере съкровището. Единият, Апостолос Мелахринос, вървеше горд и величествен към вътрешността на летището, докато помощникът му се занимаваше с билетите, а шофьорът носеше куфарите. Къде беше другият? Димодикос ли е той?

Слязохме от колата. Бекас ме остави за малко, за да се срещне с офицера от Държавна сигурност на летището и да хвърли поглед върху списъка на пасажерите.

— Списъкът не предизвика никакъв интерес — каза ми той, като се върна.

По високоговорителя съобщиха:

— Пътниците за Лондон да заемат местата си.

Групата напусна чакалнята и бе отракана до самолета. Бекас отиде с тях и прошепна нещо на дежурния на контролно-пропусквателния пункт. Той ме изгледа и аз последвах инспектора. Застанахме встриди и наблюдавахме пътниците, които се качаха. Апостолос Мелахринос беше сред последните.

Очаквах всяка секунда да стане събитието, но то не стана. Дръпнаха подвижната стълба, самолетът започна да пали двигателите, после зави към пистата за излитане, след малко се издигна над земята и изчезна в дълбочината на хоризонта. Погледнах инспектора.

— Нищо — прошепнах.

— Да — отговори той, — освен ако това, което чакахме да се случи на аерогарата, не се е случило другаде.

Той помълча малко.

— Освен ако Апостолос Мелахринос — продължи навъсен Бекас — не е последният, който пристигна на аерогарата, а приятелят ви Димодикос този път да е наистина мъртъв.

— Допускате ли?

— Ще научим, като намерим трупа му, във всеки случай...

Той ме изгледа.

— Във всеки случай какво? — попитах.

— Има още една възможност. Апостолос Мелахринос да е вън от играта.

В колата подчертала, че, така или иначе, не можахме да направим нищо. Нито да попречим на пътуването на адвоката, не разполагахме с нищо конкретно срещу него, нито да се юрнем след Мелахринос. Ако Димодикос беше успял и в този момент се намираше вън от Гърция, тогава последните от „Черният ангел“ щяха да пренесат финалния си двубой на чужда територия и ние да се провалим окончателно.

— Както се проваляхме непрекъснато досега.

Когато стигнахме до площад „Синдагма“, той ме оставил. Очевидно беше, че компанията ми не му се нрави. Напомнях му непрестанно за неуспеха му.

— Кога ще ви видя отново? — попитах.

Той пак стана любезен.

— Когато имам нещо ново, ще ви се обадя по телефона, както и вие, надявам се.

Във фоайето на хотела видях Алекс Аргирис, отчаян и жалък както никога. Изказах му съболезнованията си за смъртта на майка му. Той започна несвързан монолог, изпълнен с болка. Този странен тип изпитваше объркани чувства към майка си. Човек би казал, че я мразеше, но я обожаваше. Плачеше истерично, както правеха хората от неговия тип.

— Ще пиеш ли нещо? — попитах го.

— Рано е за пие.

Беше осем часът.

— Но няма значение. Едно узо — обърна се той към бармана.

— Днес замина Апостолос Мелахринос — съобщих му аз.

— Кой?

— Адвокатът на семейство Констас, Апостолос Мелахринос.

— Да.

Беше му съвсем безразлично. Той взе узото си, отпи една гълтка и каза:

— Не е ли смешно? Смешно и странно. Останахме само ние двамата като пътниците на кораб, който е потънал и всички са се издавили.

Не започвахме хубав разговор и си представях къде ще свърши.

След половин час барманът беше отбелязал осем уза в сметката на моя приятел. Алекс Аргирис наведе лицето си към мен:

— Искате ли да видите нещо интересно тази вечер? — попита ме той.

— Интересно ли?

— Да. За вас страшно интересно.

Огледа се и каза поверително, както това правят пияните:

— Нещо, което има връзка с „Черният ангел“.

Само това не очаквах.

— Моля?

— Нещо, което има връзка с „Черният ангел“. Ще го видите обаче само вие. Нито този простеещ инспектор, дето се мъкне напоследък с вас, нито някой друг. Само вие.

Беше мъртвопиян и не знаеше какво говори.

— Те убиха Магда и майка ми. И съркаха.

Говореше за въпросната организация и сякаш познаваше хората ѝ. Пиян ли беше, или ставаше нещо друго?

— И тъй, искате ли?

— Да.

— Няма да казвате обаче на никого, дотогава — нито дума никому, няма да се обаждате по телефона. Приемате ли?

— Готово.

— Добре. Пригответе се значи за една екскурзийка. Малко нощно пътуване.

Гледах го, сякаш го виждах за първи път. Следващият ход ще бъде едно пътуване. Думите на инспектора ми се натрапиха и щяха да ме побъркат.

— Кога?

— В полунощ. Дотогава обаче няма да се отделяте от мен нито за минута. Съгласен ли сте?

Той се обрна към бармана:

— Още едно.

Да, беше пиян. Но само това ли?

— Много пи — казах му.

— Днешният ден си заслужава.

— Какво особено е станало през днешния ден?

Засмя се.

— Това е ден на разчистване на сметки.

Алекс хвана чашата в шепи, допря я до устата си и я изля наведнъж вътре. Погледнах часовника.

Беше осем и половина.

— Имаме още три часа и половина на наше разположение. Три часа и половина не са много, но понякога стават безкрайни.

Предишното му отчаяние бе заменено със свръхнапрежение. Не можеше да се опише усмивката, която ми подари, като каза:

— Ще бъдем точни.

27

Така излезе. Три часа и половина не са много време, но сега се удължиха. Хвана ме нетърпение да видя интересното нещо, което Алекс Аргирис ми обеща, а, от друга страна, си мислех дали цялата тази история не е плод на фантазията на един пиян истерик. Въпросът обаче остана: откъде Алекс Аргирис знаеше за „Черният ангел“?

— Имате ли някаква представа как да прекараме времето? — попита ме той.

— Отивам до стаята си да се опъна малко и...

Прекъсна ме, махайки с ръка. Бях обещал, че няма да се отделям от него нито за минута.

— Без отделни компании, без обаждания по телефона насаме. Иначе предложението ми се отменя.

— Тогава?

— Ще седим тук.

Тук обаче, на тезгяха на бара, беше опасно. Ако продължавахме така, в дванадесет часа Алекс Аргирис нямаше да може да се изправи на краката си.

— Как се отнасяте към една разходка? — попитах.

— Не. Излагам се на риска да срещнем нежелателни лица. Като онзи, дебелия ви приятел, криминалния инспектор. Наистина как можете да си правите компания с такива тъпаци?

— Приятелите ми не са тъпаци. Нека се опънем тогава в две кресла, докато дойде времето.

Чакахме до дванадесет часа. Междувременно Алекс Аргирис си поглежда няколко пъти часовника. Точно в дванадесет стана.

— Време е — каза той.

Прекоси фоайето с нестабилна крачка. Аз го следвах. На тротоара се спря и взе да поема шумно хладния въздух.

— Хубава нощ — рече и очите му светнаха.

— Къде ще ходим?
— Без въпроси. Разбрахме се.
— Поне с какво?
— С моята кола.

Малко по-нататък до тротоара на светлината лъщеше неговата бяла спортна кола. Алекс отиде и я докара пред мен. Отвори вратата да вляза. Потегли с пълен газ.

Преди малко във фоайето на хотела изглеждаше дълбоко отчаян. Сега погледът му сияеше.

— Имам усещането, че очакваш нещо приятно? — рекох.
Без да се обрне да ме погледне, каза:
— И че това има връзка с мене, или с „Черният ангел“ ли?
— И с двамата.

Шофираше с невероятна бързина, която ме плашеше, понеже беше много пиян. Спуснахме се по булевард „Панепистимиу“ и направихме завоя около площад „Омония“. Не го попитах къде отиваме, защото нямаше да ми отговори. Пък и след няколко криволичения разбрах. Поехме по булевард „Атина“ и излязохме на морето.

— В Пелопонес ли отиваме? — попитах.
— Не толкова далеч.

Въпреки това се движехме по пътя за Пелопонес, но не стигнахме до Истмос. На кръстовището за Лутраки завихме. Питах се какво може да търси в това курортно градче, но учудването ми не продължи дълго. Изминахме централната улица и продължихме. Сега се отдалечавахме от морето и той гледаше непрекъснато часовника си и увеличаваше скоростта. Не се сдържах и му казах:

— Страхувам се, че така, както караш, няма да стигнем там, закъдето сме тръгнали.

— Ще стигнем. Дължни сме да стигнем. Не можем да оставим онези, които ни чакат.

— Чакат ли ни?!

Той се ухили:

— Пошегувах се.

Само пиян ли беше? Този невротизиран и измъчен тип не беше ли луд?

Минахме през някакво село и започнахме да навлизаме в планина, после в друго село и изведенъж морето се показа пред нас с един живописен бряг. Луната посребряваше водите, както ги гледахме отвисоко, оставяйки в сянката нарисувани малки пристанища, както би си казал някой. Алекс Аргирис ми посочи с глава:

— Там отиваме!

Погледнах заливчето, заобиколено от скали.

— Какво има там?

— Нима не знаете? Никога ли не сте идвали на екскурзия? Хрео. Изглежда, че преди няколко хиляди години е било важно пристанище, което сега хората са забравили.

Погледнах това естествено пристанище.

— Не съвсем — рекох, — ако не греша, виждам един каик.

Лицето на Алекс светна.

— Не грешите — отговори той!

— Там ли... ни очакват?

Сега Аргирис се засмя с цял глас. Това се случваше за първи път и противоречеше на цялостното му досегашно държане.

— Така ще се пребием — предупредих.

— Внимавам. Не се беспокойте.

— Но защо уgasихте фаровете?

— Така трябва. Ако съберем любопитни, няма да видите нищо.

Огледах се. Безкрайна пустота.

— Не мисля, че тук може да има някой, който да се превърне в „любопитен“.

Той не отговори. Спра колата на доста голямо разстояние от стръмното пристанище. Сега не обърнах внимание, но после, след като стана, каквото стана, разбрах, че се е погрижил да я остави на такова място, че да не се вижда от морето.

— Пристигнахме — каза той.

Угаси двигателя и слязохме. Вървяхме между дърветата. За да стигнем до пристанището, трябваше да минем по една почти отвесна пътека. Затворена в малкия залив, заобиколен отвсякъде от скали, яхтата приличаше на детска играчка. Внезапно Алекс спря.

— Забравих нещо в колата — каза, — вие вървете. Ще ви настигна.

Обърна се и допълни:

— По-добре се качете на яхтата. Не бива да ви видят.

— Но там няма ли някой?

— Не. Яхтата е моя.

Преди да сваря да го попитам каквото и да било, той изчезна. Слязох на брега. Каикът беше вързан за сушата и понеже водата беше дълбока, носът му почти опираше в скалата. Постоях малко. Колебаех се. Луната се бе скрила зад облациите. На малкия съд цареше пълна тишина.

— Има ли някой? — попитах и чух гласа си като чужд.

Естествено, не получих отговор. Дали да останех там, на тъмния бряг с отвесните скали, и да дочекам Аргирис, или да се кача на каика, както ми беше казал? Скалите ме подлудяваха. Каикът беше нещо попознато и топло. Хванах се за въжето и се качих. Нямаше никой. Тогава видях блясъка и почти едновременно чух изстрела и нещо силно прогори рамото ми. Някой стреля по мен изпод малкия навес, под който се минаваше, за да се отиде в единствената кабина на каика.

Паднах.

Болката беше силна, но не загубих съзнание. Най-напред видях ръката с пистолета, а седне тъмния силует, който излизаше от скривалището на каика. Стори ми се огромен, като застана над мен. Ръката се вдигна, за да довърши делото си. В този момент луната се показва между облациите, осветявайки лицето на мъжа, който беше стрелял по мен. Замръзнах, разпознах Димодикос.

Но и той, изглежда, ме позна. Лицето му показва смайване. Не бях аз човекът, когото е чакал. Понечи да каже нещо, но не можа. Видях го да се строполява като отсечен дърво тъкмо в момента, когато чух трите изстрела един след друг.

Алекс се показва с усмивка на уста, един нов и непознат Алекс.

И съвсем трезвен.

28

Той седна срещу мен върху купчина въжета, като си играеше с пистолета.

— Бях ви обещал да видите нещо интересно — каза той, като се усмихваше. — Нещо, което има връзка с „Черният ангел“. Удържах думата си. Видяхте нещастния Димодикос, предпоследния човек от „Черният ангел“.

— А последният?

— Последният, естествено, съм аз.

Я какво беше станало измъченото момче, което плачеше!

— Последен благодарение на вас — каза любезно. — Онова, което изяде милия Димодикос, беше неговата будност. Тоест това, че се смяташе за много умен. Той вярваше, че ще дойда сам на срещата.

И изгледа неподвижния труп с презрение.

— Тъпак!

Болеше ме много, но исках да чуя продължението.

— Защо ме взе със себе си? — попитах.

— За да стане това, което стана. Димодикос ме чакаше на срещата и аз дойдох. Само дето ме чакаше с пистолет в ръка. Беше ми необходим някой, който да послужи за мишена на Димодикос. Вие с любопитството си изпълнихте тази задача.

— Знаел си, че те чака, за да те убие?

— Естествено.

— И постави мене на своето място.

— Да не искате да се оставя да бъда убит аз? Кой предпочита своята смърт пред смъртта на друг? Знаех, че Димодикос щеше да помисли, че съм аз. Минах по околен път и... край на представлението. Разрешавате ли?

Без да дочака отговор, той стана.

— За щастие корабчето има мощн двигател. Ще изляза в открито море, ще направя един кръг, трябва, естествено, да се отърва

от него и от вас, и ще се върна в базата си. В едно съвсем законно пристанище за яхти. В Каламаки, знаете, където яхтклубът...

Чудовище! Говореше за човека, когото уби, и за мен, когото се готвеше да убие, спокойно, сякаш като за екскурзия. Как можах да се излъжа така жестоко? Опитах се да се надигна и да се хвърля върху него. Алекс вдигна револвера:

— Без глупости. Има осем патрона, а този глупак Димодикос отнесе само три.

Не само пистолетът ме възпираше. Не бях способен да се движат. Видях го да изчезва от погледа ми и чух шума на двигателя. След малко каикът напусна фаталното пристанище.

Колко време беше минало? Не бих могъл да отговоря. Лежах си все на мястото, на което бях паднал и може би загубил съзнание за малко. Алекс дойде и седна срещу мен.

— Имам електронна система за управление — каза той, сякаш ме беспокоеше този въпрос.

Събрах силите си, за да говоря:

— Мога ли да те попитам нещо?

— Каквото искате! Първо, защото сте един човек, който след малко няма да съществува и може да научи, без да създаде опасност, каквото и да било, и второ, защото имам задължение към вас. Тази вечер вие ми направихте услуга.

— Ти ли уби Магда?

Лицето му се сви и този път беше искрен:

— Как може да говориш такива идиотщини? Магда беше единственият човек, когото обичах... Това животно я уби. И му бях дължник.

Повярвах му.

— Защо ми телефонираше?

— За да те пропъдя. Знаех кой тип мъже харесват на Магда и бях сигурен, че ще хълтне по тебе.

Допълзях до края на палубата, повдигнах се и се опрях на здравото си рамо. Това ме облекчи малко.

— Защо убихте Тимотеос Констас?

— Не бях аз. Убиха го, понеже започна да се огъва. Казваше, че се отказва от участие в делото и други подобни глупости. Един съучастник в подобно положение е опасен.

— Магда знаеше ли?

— Да.

— И се съгласи да убият мъжа ѝ?

— Не, но какво можеше да направи? Беше много оплетена вече.

— Защо убихте Апергис?

— Беше видял Димодикос нея вечер.

Чувах вятъра, който свистеше в мачтата на корабчето, и морето, което се плискаше в него. И изведнъж попитах:

— Къде сте скрили златото?

Аргирис се засмя:

— Ниският ви дебел приятел вярва, че сме го измъкнали в чужбина. Признавам, че тази мисъл е оправдана за човек със средни умствени способности. Само за средно развит човек обаче.

Усмихна се, изпълнен от чувство на гордост за себе си.

— Докато ти си гений — казах.

— Гений е голяма дума. Във всеки случай по-буден от съучастниците ми и от вашия криминален инспектор.

Той се огледа и пое дълбоко въздух.

— Знаете ли какво? — каза Алекс. — Вие сте ми симпатичен. Би следвало да ви мразя заради предпочтитанието, което отдава на вас Магда, но не ви мразя.

— Обаче ще ме убиеш.

Той повдигна рамене и се усмихна:

— Мога ли да постъпя другояче? Ако ви оставя жив, ще отидете веднага при онзи простак, приятеля ви, ще се раздрънкате и тогава всичко, което изградих с толкова труд и старание, ще рухне като пясъчна кула. Трябва да признаете...

На лунната светлина видях светещите му очи.

— Не съм ли прав?

— Тъкмо обратното — отговорих.

Какво друго можех да кажа на човек, който така спокойно ми доказваше, че е принуден да ме убие?

Над главите ни в едно небе, украсено със сребърни облаци, плуваше луната като в стереофилм. Морето беше спокойно и не чувах нищо освен плясъка на вълните, предизвикани от движението на корабчето. Зад нас избледняваше сянката на планината. С разума си разбрах, че работите ще се развият точно така, както казваше Алекс Аргирис. С чувствата си не можех да приема, че всичко е свършено и че след някоя и друга минута няма да съм жив. Всичко, което стана и ставаше, приличаше на кошмарен сън.

— Адвокатът беше ли в играта? — попитах.

— Кой адвокат?

— Апостолос Мелахринос. Беше ли и той от хората на „Черният ангел“?

— Не. Няма нищо общо.

— А ти? „Черният ангел“ е банда от нацисти, а ти си много млад, за да имаш връзка с тях. Как те оплетеха и тебе?

Той се усмихна хитро по начина, по който се усмихва дете, когато е уверено, че ще направи нещо, което то смята, че е неповторимо.

— Не са ме оплели. Сам се оплетеох. И те като вас ме смятаха за момче. Майка ми и нейните приятели не взеха предпазни мерки. Това стана през една нощ преди четири години в Швейцария. При майка ми в хотела бяха дошли Хазе и Димодикос. Аз си бях в стаята. Те смятаха, че спя, но аз не спях. Така узнах тайната. Счетох случая за интересен. В началото майка ми се ядоса, но после отстъпи.

— А останалите?

— По някое време влязоха в курса и те.

— А Магда?

— Сам ѝ казах. Не исках да имам тайни от нея.

— А Димодикос?

— Смяташе се за много умен. Вярваше, че съм глътнал приказките му за автомобилната злополука, и си плати. Когато му телефонирах на мястото, където се криеше и което аз знаех, едва не откачи. Предложи ми да се срещнем тук, за да разделим плячката и да изчезнем. Пак повярва, че е страшно умен, и си плати.

Той мъркна за миг и добави:

— Благодарение на моя ум и на вас.

Странно! Трябаше да съм сигурен, че изживявам последните си мигове, но онова, което владееше съзнанието ми, беше любопитството. Да чуя най-после отговорите на всички въпроси, които ме измъчваха от първия миг на въвлечането ми в тези събития.

— Каква точно роля играеше вуйчо ми?

Той си погледна часовника.

— Това е дълга история и не зная дали имам време да ви я разкажа цялата. Къде се намираме?

Той се изправи, разходи се по дължината на корабчето, върна се и седна срещу мен. Пак си играеше с револвера. Болката ми беше понамаляла. Усещах изтръпване и изтощение, което се засилваше.

— Всичко това е станало, когато съм бил много малък. Германците си заминали от Гърция. Неколцина от големите шефове сред нацистите скрили златото там, където го намерихме. Но понеже си нямали доверие, разделили тайната на части.

— Тоест?

— Шефът на специалната служба скрил златото с хора, които не били посветени. После разказал къде е на други четирима, но не всичко, а само по една част. Единият знаел острова, но не знаел къде. Другият знаел къде, но не знаел острова. Третият знаел дълбочината, но не знаел нито острова, нито къде край острова. И така нататък. Разбрахте ли?

— Почти. А вуйчо ми?

— Вуйчо ви е бил набелязан като „местния човек с добра репутация“.

— А майка ви?

— Майка ми е имала любовник от германците, който е бил в играта. Когато видял, че ще умре, той ѝ предал тайната. И тя взела делото в свои ръце.

Алекс се усмихна:

— Не я опознахте. Тя беше родена за „водач“

— А Хазе?

— Той беше един от тези, които знаят.

— Кой го уби?

— Негов сънародник, нает от Димодикос.

— Този, дето се е самоубил ли?

— Този, дето беше „самоубит“ от Димодикос, когато последният беше съbral нужната му информация. Горкият Димодикос правеше какво ли не, за да останат по-малко хора при делбата.

— Ами Метеора? Каква роля игра Метеора в тази история?

— Хората, които са знаели тайната, не са се познавали. Знаел ги е само един. Шефът на специалната служба. Метеора е бил определен като място за среща, когато му дойдено времето. Щели да се разпознават с парола.

— Още нещо.

Алекс Аргирис се изправи.

— Казах ви много. Нямам повече време.

— Само един въпрос. Този, който е знаел тайната, шефът на службата, както казахте, защо не се е възползвал сам?

— Защото е загинал на руския фронт два месеца след заминаването му от Гърция. Свършихме.

Той пъхна револвера под колана си и се наведе над неподвижния труп на Димодикос.

Беше слаб и се справи с много усилия. Запъхтян домъкна тежкото тяло до края на палубата. Там се спря и избърса потното си чело.

— Много е тежък — каза, сякаш искаше да го съжаля.

Наведе се над неподвижното тяло. Първоначално не разбирах какво върши. После, когато се изправи, видях, че беше вързал една котва за краката на трупа. Отпочина си малко и пак се наведе. Беше нещо ужасяващо. Прегърна мъртвеца, стараейки се да го вдигне на нивото на перилото, но трупът му се изплъзваше. Това се повтори няколко пъти.

Наблюдавах, без да мога да се помръдна. Ако ми беше останала малко от силата, която имах, нямаше да е трудно да се хвърля върху този кълощав тип и да се справя с него... Сега, в борбата му с трупа, виждах, че той е като без мускули. Гледах обаче като парализиран, неспособен на никакво движение.

Най-сетне Алекс Аргирис успя. Чух шума от тялото на Димодикос, което рухна във водата. Чудовището се подпра задъхано на перилата с разперени ръце. Дишаше тежко. Така минаха няколко

секунди. Аз чаках, а той се мъчеше да събере силите си. Изведнъж го видях как подскочи, после се прегъна внезапно почти на две и се втренчи някъде, като че искаше с поглед да разкъса тъмнината. В началото не разбрах. Чух го да псува, а после долетя звук от друг мотор. Някакъв съд плаваше към нас. От мястото си не можех да видя, но чувах. Вкопчих се с ръце в перилата и със силите, които ми бяха останали, се опитах да се изправя. Видях корабчето на разстояние повече от двеста метра. Беше малък бързоходен съд, един от тези, които използват при преследването на контрабандисти. Исках да извикам, но не можах.

Алекс Аргирис се хвърли към мен с лице, изкривено от яд, страх и омраза.

— Каквото и да стане, не трябва да те намерят — каза той.

Протегнах ръце да се опра и между пръстите си почувствувах желязо, малък лост, дявол знае за какво го използваха на каика и как се намери пред мен. Стиснах го. Нямах кураж да се боря, но както Аргирис се наведе над мен, го ударих в коляното с всичката сила, която ми даваше страхът ми. Чух пискливия вик на жена и го видях да се строполява. Падна на палубата и ме загледа с омраза и изненада.

Това обаче беше всичко, което можах да направя. Железният лост се изпълзна от парализираните ми пръсти. Видях Аргирис да се изправя трудно и да измъква изпод колана пистолета. Омразата го беше направила неузнаваем. Той вдигна въоръжената си ръка в момента, когато сянката на катера, който се долепваше до нас, падна на палубата. Не виждах нищо друго освен дулото на пистолета, откъдето щеше да дойде смъртта.

Шумът, който чух, не беше самотният и някак си приглушен шум от пистолет, а от бърза стрелба с автомат. Отворих очи и видях как Алекс Аргирис рухна на палубата, а пистолетът падна от ръката му. Зашеметен погледнах към катерчето. На палубата му стоеше матрос с малък автомат, който още димеше в ръката му, а до него...

Изправен до него с несръчно разкрачени крака, нещо характерно за хората от сушата, стоеше криминалният инспектор Бекас. Понечих

да отворя уста, но не можах. Клепачите ми станаха непоносимо тежки и в миг всичко потъна в тъмнина.

29

Тренираният глас на служителката на летището съобщаваше по високоговорителя: „Пътниците да заемат местата си“. Бекас се усмихваше до мен. Беше доволен. Загубил всички партии в играта, той спечели последната.

Инспекторът ми обясни подробностите, когато се съвзех от припадъка, вече на палубата на катерчето. Неговите хора открили следите на Димодикос и го уведомили за пътуването му до Хрео, как Бекас давал зор да бързат, понеже закъснели, за да настигне катера и да ме спаси.

— Трябва да вървите — каза той.

Изпрати ме до самолета и на стълбата ми стисна ръката с особена сърдечност.

— Надявам се, че ще ми се обадите, когато дойдете отново в Гърция.

— Няма да е скоро, ако дойда въобще.

Качих се и вратата на самолета се затвори зад мен. През илюминатора видях Бекас смешно нисък и пълен. Той ми махаше с ръка.

Опрах глава на седалката, затворих очи и се помъчих да не мисля за нищо. Но беше невъзможно. Мислех за Магда, за странната ѝ съдба, за обичта ни. Мислех за всички последователни убийства, които нямаха никакъв смисъл и никаква цел. Защото Димодикос, мадам Аргирис, Ирма Кондалексис, Хазе, Алекс нямаше никога да научат, че напразно бяха убивали и бяха убити. В сандъка със съкровището, който беше отворен в канцеларията на пристанищната полиция, нямаше нищо друго освен стари железа. Дали началникът на специалната служба още тогава е измамил сътрудниците си? Или ги беше „обral“, завръщайки се някога от Русия, където съвсем не е изчезнал, както те са вярвали, и е приbral съкровището за себе си?

Те никога нямаше да научат колко напразно е било всичко. Стюардесата дойде да ми напомни, че трябва да си сложа колана.

Подскочих, като чух гласа ѝ. Този глас...

Не. Беше чиста лудост. Този глас съвсем не приличаше на гласа на Магда. Въпреки това обаче знаех, че дълго още във всяко женско лице щях да търся нейното, във всеки глас — нейния.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.